

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENZO

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ENZO
HEATHENS SERİSİNİN MİRASI

EVA WINNERS

Telif Hakkı© 2025 Winners Publishing LLC ve Eva WinnersKapak

Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Fotoğrafçı: Rafa Catala

Resimli Kapak: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi

İllüstrasyonlar: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi, Eve Graphic Design LLC (bir çiftin vesikalık fotoğrafı)

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın yazılı izni olmadan, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber

bültenime abone olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

İÇİNDEKİLER

[Legacy Of Heathens Serisi](#)

[ÇALMA LİSTESİ](#)

[Yazar Notu Uyarılar](#)

[AİLE AĞAÇLARI](#)

[Sözlük](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#)

1. [Penelope](#)
2. [Enzo, 33 yaşında](#)
3. [Enzo](#)
4. [Enrico](#)
5. [Enzo](#)
6. [Luca](#)
7. [Penelope](#)
8. [Penelope](#)
9. [Enzo](#)
10. [Penelope](#)
11. [Penelope](#)
12. [Enzo](#)
13. [Penelope](#)
14. [Penelope](#)
15. [Penelope](#)
16. [Enzo](#)
17. [Penelope](#)
18. [Enzo](#)
19. [Penelope](#)
20. [Penelope](#)
21. [Penelope](#)
22. [Enzo](#)
23. [Penelope](#)
24. [Enzo](#)

25. [Penelope](#)
26. [Luca](#)
27. [Penelope](#)
28. [Enzo](#)
29. [Luca](#)
30. [Penelope](#)
31. [Penelope](#)
32. [Penelope](#)
33. [Enzo](#)
34. [Enzo](#)
35. [Penelope](#)
36. [Penelope](#)
37. [Penelope](#)
38. [Enzo](#)
39. [Penelope](#)
40. [Penelope](#)
41. [Enzo](#)
42. [Enzo](#)
43. [Penelope](#)
44. [Enzo](#)
45. [Penelope](#)
46. [Enzo](#)
47. [Penelope](#)
48. [Penelope](#)
49. [Penelope](#)
50. [Penelope](#)
51. [Enzo](#)
52. [Penelope](#)

[Bölüm Epilog - Enzo Bölüm](#)
[Epilog - Penelope Sırada Ne](#)
[Var?](#)
[Yazar Hakkında](#)

HEATHENS SERİSİ

*Bu ikinci nesil serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir.
Ancak, bu evren benim
Belles & Mobsters*

*Belles & Mobsters
Omertá'nın Dikenleri
The Kingpins of The Syndicate
Stolen Empire üçlemesi
Billionaire Kings*

*Eva Winners hakkında daha fazla bilgi için lütfen
www.evawinners.com adresini ziyaret edin.*

ÇALMA LİSTESİ

<https://bit.ly/3HxuqZd>

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular,

Bu kitapta bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Haber Bültenine (www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

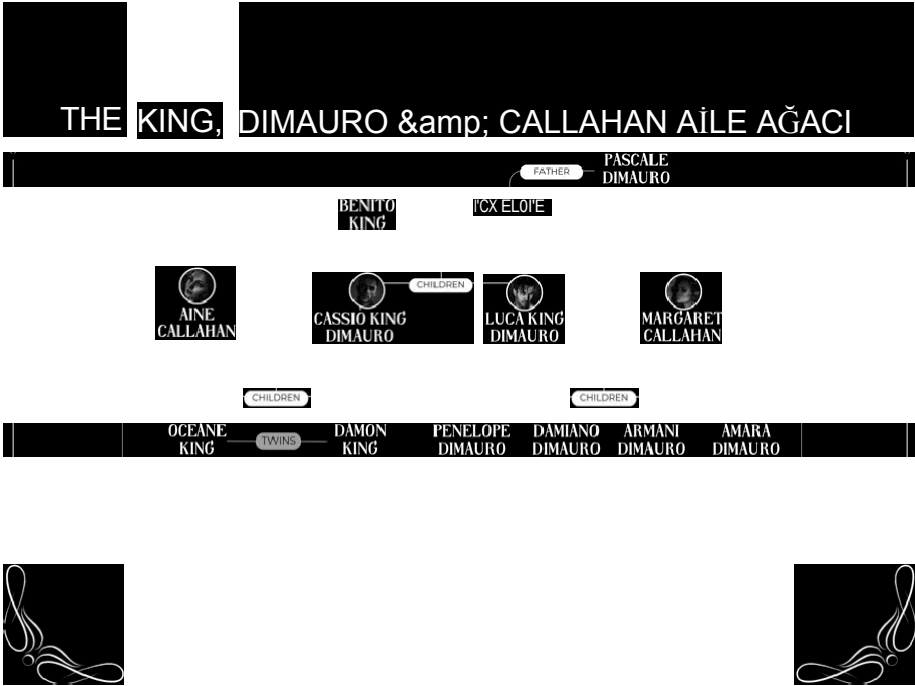
UYARI

Bu kitapta bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içerikler bulunduğunu lütfen unutmayın. Bunlar arasında ölümden bahsedilmesi, hastalık ve ölümlle ilgili konular, küfürlü dil, işkence, şiddet ve kanlı sahnelerin ayrıntılı tasvirleri yer almaktadır.

THE MARCHETTI FAMILY TREE

FAMILY TREE KEY

- FAMILIAL RELATIONSHIPS
- MISTRESS/LOVERS
- MOTHER/RELATIONSHIPS
- PREVIOUS MARRIAGES & ENGAGEMENTS
- MARRIED COUPLES

SÖZLÜK

St. Jean D’Arc Okulu (D’Arc) - Connecticut'ta bulunan, çocukları suç imparatorluklarını yönetmeye hazırlamak ve eğitmek üzerine odaklanan, lisans ve yüksek lisans programları sunan bir üniversite.

Penelope DiMauro - Margaret ve Luca King DiMauro'nun (Belles & Mobsters: Luca) kızı, 21 yaşında.

Amara DiMauro - Margaret ve Luca King DiMauro'nun en küçük kızı, 11 yaşında.

Enzo ve Amadeo Marchetti - Marchetti imparatorluğunun varisleri, Isla ve Enrico Marchetti (Thorns of Death) tarafından yetiştirilmiş, sırasıyla 33 ve 32 yaşındalar (Amadeo'nun yaşı düzeltilti).

BLURB

Evlilik anlaşmaları bizim dünyamızda yeni bir şey değildi. Benimki daha ilk nefesimi almadan önce imzalanmıştı — iki güçlü aile arasındaki barışı sağlamak için yapılan, bozulamaz bir anlaşma.

Ben, Penelope DiMauro, Noel Günü'nde Omertà suç imparatorluğunun acımasız varisi Enzo Marchetti ile evlenecektim.

"Ölüm bizi ayırana kadar..." yemini ettik ve bir anda onun oldum. Karısı. Mülkiyeti.

Kocam yakışıklıydı ve sert elleri ve kirli ağzı bedenimi kontrol ediyordu. Baştan çıkarma ve aldatma ile ilklerimi çaldı, direnmenin bir yalan gibi hissedilene kadar beni kendi dünyasına çekti.

Şakalar ve kinle dolu günlerimiz, mutluluk dolu gecelere dönüştü. Kısa süre sonra, aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi olduğu acı bir şekilde ortaya çıktı.

Ve biz bu çizgiyi geçmek üzereydik.

Sırlar ortaya çıktıkça, tek bir soru kaldı: Kocam sonsuza kadar benim olacak mıydı, yoksa ben onun sonu mu olacaktım?

ÖNSÖZ

PENELOPE, 21 YAŞINDA

Revelation, Connecticut

I S.T.U.P.I.D.A. idi

Eğer ailem bunu öğrenirse, bu zavallı adamı bulur ve yavaş yavaş öldürürler. Tıpkı onun yakıcı, her şeyi tüketen bakışlarının şu anda beni öldürdüğü gibi.

Ve "ailem" derken, ikisini de kastettim — annemi ve babamı. Sicilya'daki İtalyan mafyasının başı Luca DiMauro ve İrlandalı mafya kraliyet ailesinden Margaret Callahan DiMauro, korkutucu bir çiftti. Hak eden bir adamı gözünü kırpmadan öldürebilirlerdi... ve yine de bir kızın isteyebileceği en iyi ebeveynler olabilirdi.

Ve bu sadece başlangıçtı. Geniş ailemiz mi? Hiç de az tehlikeli değildi.

Yine de, en yakın iki arkadaşımı geride bırakarak, Revelation adlı kulübün kadife gölgelerinde maskeli yabancıyı takip ederken, hissettiğim tek şey heyecan verici bir beklenti idi. Koridor karanlıkta sonsuz bir şekilde uzanıyordu, kalbim çarparken, sanki dünyadaki tek sabit şey gibi onun eline tutunmuştum.

"Nereye gidiyoruz?" diye nefes nefese fısıldadım.

Durup döndü, maskesi bir ışık parçasının altında parılıyordu. "Özel bir oda ayarladım. Sorun olur mu?"

Yutkundum, sonra başımı salladım. Pervasız mı? Kesinlikle. Ama geri adım atmayacaktım. Hayır, tamamen bu işin içindeydim. Daha da iyisi, ona tamamen kapılacaktım. Artık hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı.

"Öyleyse gidelim mi?" diye sordu, sesinde dizlerimi titretiren İtalyan aksanı vardı.

"Evet. Lütfen," dedim. "Yolu göster."

Beni götürdüğü oda mum ışığıyla doluydu — yumuşak, altın rengi, samimi bir ışık. Kapı arkamızda kapandı ve o anı mühürledi. Göğüs göğüse durduk, tek ses bizim ortak nefeslerimiz ve kalbimin çılgın ritmiydi.

"Benim için soyunur musun?" diye fısıldadı, sesi alçak, baştan çıkarıcı ve tehlikeliydi.

Tanrım, bunu nasıl oldu da şimdiye kadar duyduğum en seksi emir gibi seslendirdi?

Tereddüt etmedim. Parmaklarım elbisenin fermuarını buldu ve yavaş, kasıtlı bir hareketle aşağı doğru çekti. Elbise omuzlarımdan kayd, kumaş ısınmış tenime fısıldayarak ayaklarımın dibinde yumuşak bir yığın halinde düştü. Onun önünde sadece topuklu ayakkabılarım ve gerginliğimle duruyordum, vücudumu altın ve gölgelerle boyayan titreyen mum ışığıyla aydınlatılmıştım.

Gözleri — süslü maskenin arkasındaki karanlık havuzlar — beni yuttu. Konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu, çünkü ondan yayılan sıcaklık her şeyi anlatıyordu.

Bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve güçlü, damarlı elini boğazımın kıvrımına getirdi. Sıkı değil, ama o gece onun olduğumu hatırlatacak kadar baskı uyguladı. Ama o da benimdi.

"Adımı haykırmanı duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, sesi koyu kadife gibi tenime dokunuyordu.

"İsim söylemeyeceğiz demiştik," diye hatırlattım ona — zar zor — nefesim kelimelerde takıldı. Ama Tanrım, onu haykırmak istiyordum.

Bütün dünya duyacak kadar yüksek sesle boğazımdan çıkarmak istedim... özenle düzenlediğim geleceğimin sessizliğini bozacak kadar yüksek sesle. Beni duysalardı, belki sonunda anarlardı — ben Enzo Marchetti'ye ait değildim.

"İsim yok," diye kabul etti, diğer eli belimi buldu ve sessiz bir hak iddia eder gibi, sert ve sahiplenici bir güçle kavradı. Naziklik yoktu, sadece kesinlik vardı. Kontrol.

Sonra ağzı benimkine çarptı, şiddetli, pişmanlık duymadan, nefesimi ciğerlerimden çalan, sormayan, sadece alan bir öpücükle. Vücudu bana bastırdı, sıcak ve boyun eğmez, aramızda hiç boşluk bırakmayan, düşünmeye yer bırakmayan, sadece hissetmeye izin veren bir arzu ve hakimiyet duvarı.

Titredim, dudaklarım iniltiyle açıldı, içimden bir sıcaklık yayıldı. Vücudum içgüdüsel olarak, haince tepki verdi, sanki her zaman ona aitmiş gibi ona doğru kıvrıldı.

Ağzı aşağıya doğru ilerledi ve dokunduğu her yerde ateşli bir iz bıraktı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı nazikçe ayırdıktan sonra başını uyluklarımın arasına gömdü.

Başım geriye düştü, cildime değen ağzının sıcaklığı beni baştan çıkardı. Her öpücük bir siniri ateşledi, her biri bir öncekinden daha karanlık ve daha derindi. Parmaklarım kalın saçlarına dolandı, sıkıca tutundum. Bu sadece dengemi sağlamak için değil, beni içine çektiği fırtınada kendimi sabitlemek içindi.

Kimsenin daha önce cesaret edemediği yerleri öptü — cesurca, sahiplenici, pişmanlık duymadan samimi — ve benim tek yapabildiğim nefes nefese kalmak ve tutunmaktı.

Dünya dönüyordu, ağzı iç uyluklarımın ve vajinamın her santimini izliyordu, her öpücük bir öncekinden daha sıcaktı ve kendimi çözülürken hissettim - en lezzetli şekilde kontrolümü kaybediyordum. Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı, ama heyecan çok fazlaydı.

Titreyerek nefes alıp, titrek bir nefes almak için geri çekildim, göğsüm çaresizce inip kalkıyordu. Dudaklarım titreyerek açıldı ve

gözlerim açıldı ve onun yakıcı bakışlarıyla buluştu. Hâlâ önümde diz çökmüş duruyordu, gölge ve arzudan oyulmuş bir Roma tanrısı gibi.

"Ben... ben..." diye kekeledim, sesim boğuk, nefesim düzensiz, sözlerim ihtiyaç ve inanamama arasında bir yerde takılı kalmıştı.

Beni bırakmadı, elleri hala uyluklarımın üzerindeydi, ama gözleri yumuşadı, okunamayan bir şeyin parıltısıyla titriyordu. Aramızdaki hava elektrikle doluydu, tekrar teslim olmaya karar vereceğim anı bekliyordu.

"Durmamı ister misin?" Sesi alçaktı, emir veren tonunun altında gerçek bir endişe vardı.

Dudaklarımı ısırdım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Durmak imkansız gibi geliyordu, sanki bir orman yangınına duraklat tuşuna basmak gibi. Ama içimde dönen her şeyin ağırlığı beni tereddüt ettirdi.

Yutkundum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum. Bu yabancı'nın bakışlarında boğuldum ve sonsuz zevk vaat eden kendini beğenmiş, kibirli bir gülümsemeye kıvrılmış dudaklarını inceledim. Kendi zevkimden başka kimseyi veya hiçbir şeyi umursayacak gücü bulamıyordum. Durduracak gücü bulamıyordum.

Bunu kendim için yapıyordum. Söz verilmiş olduğum adam, bizim çağımızın Don Casanova'sı olduğu için, bu küçük çapkınlığı hak etmiştim. Söylentilere inanacak olursak, bir kadın düşkünüydü.

"Ne olacak, *mia anima*?" diye sordu, derin, aksanlı sesi yavaşça okşayarak içimi titretti. Önümde diz çökmüş, sabırla, saygıyla son iznimi bekliyordu. "Seni tapınmayı bırakmamı mı istersin, yoksa devam etmemi mi?"

Sessizliği sadece yumuşak nefesler ve çarpan kalpler dolduran, loş ışıklı Revelation odasında, bizden başka her şey durmuştu. Özel bir kulüpte, neredeyse bir yabancı ile bunu yapmak pervasızcaydı. Gizemli bir davet beni onunla tam da bu ana getirdi.

Ayaklarımda sadece Manolo topuklu ayakkabılar vardı; o ise tertemiz, keskin kesimli üç parçalı takım elbise ve maske giymişti. Arkadaşlarım ve ben bu kulübe geldiğimizde bunlarla uğraşmadık, ama belki de uğraşmalıydık. Kimliklerimizi gizlemiş olurdu, ancak en yakın iki arkadaşım Amara ve Skye'nin gizlenmeyi umursamadıklarından oldukça emindim. Benim aksime, onların boyunlarında görücü usulü evliliklerin ilmiği asılı değildi.

Yüzünün yarısını gizleyen kumaş maskeyi görünce titredim ve zihnim, etkinliğe girdiğimiz anda onu ilk gördüğüm anı hatırladı. Cinsel çekiciliği inkar edilemezdi. Kendini taşıması, bacaklarını omuzlarına dolamak istememe yetecek kadar etkileyiciydi.

Yüzünün yarısı gizli olsa bile, inanılmaz derecede yakışıklıydı, ama ona güvenebileceğimi ve bana zevk vereceğini söyleyen gözleriydi, onu bir daha görmeye niyetim olmasa bile.

Keskin çene hattında, kıvrımlarında ve kenarlarında acımasız bir enerji yayan büyüleyici bir şey vardı. Keskin elmacık kemikleri ve kare çene arasında, en müstehcen sözleri söylemek için yaratılmış bir ağız vardı.

Karanlık kahkahası beni hayranlıkla bakmaktan alıkoydu.

"Beni izleme şeklin hoşuma gitti, ama bana bir cevap versen daha çok hoşuma giderdi. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk güzel sesinin daha fazlasını isteyen çığlıklarını duyabilirim," diye düşündü, herhangi bir kadının hayallerini gerçekleştirebileceğinden emin bir şekilde. Muhtemelen yapabilirdi.

Ve haklıydı; onun *adını* haykırmayacaktım, ama daha fazlasını istemek için yalvartmak istiyorsa, doğru yoldaydı.

"D-durma." Sesim ihtiyaçtan titriyordu, zar zor duyuluyordu, bu yüzden boğazımı temizledim ve kesin bir inançla tekrarladım: "Ama bir şartım var."

Gözleri kısıldı, sanki bu meydan okumadan hoşlanıyormuş gibi. "Devam et."

"Sen İtalyan'sın, değil mi?"

Bu aslında bir soru değildi. Kör bir insan bile onun İtalyan kökenini fark edebilir ve seksi aksanını duyabilirdi, her ne kadar o bunu İngiliz aksanıyla örtbas etmeye çalışsa da.

"Evet." O uzaklaştı, blazerini çıkarırken yüzümü inceledi ve gömleğinin manşetlerini güçlü ön kollarının üzerine çekti. "Bu bir sorun mu?"

Bu adam aşırı kibirli olmadan kendine güveniyordu ve aynı derecede ilgi çekici bir tarafı vardı. Kollarının büyüklüğü, onun tarafından tutulma düşüncesiyle zihnimi bulanıklaştırdı.

Boğazını temizleyerek, hala cevabımı beklediğini hatırlattı. Derin bir nefes aldım, şimdiki ana odaklandım, sonra nefesimi verdim.

"Sorun değil," diye boğuk bir sesle cevap verdim, duyularımı kaplayan şiddetli arzuyla mücadele ederek. "Ancak, İtalya'da yollarımız kesişirse, başka tarafa bakacağına dair söz vermen gerekiyor." Onun sağduyusuna güveniyordum ve vücudum onun soru sormamasını diliyordu.

Eğer bu iş ters giderse, eğer bana ihtiyacım olanı veremezse, ailem - gelecekteki kocamın ailesi de dahil - onu paramparça ederdi ve bu insanlık için büyük bir kayıp olurdu. Ondan dalgalar halinde yayılan güven, şüphesiz verdiği zevkin bir sonucuydu. Zevk, umarım şanslıysam bunu deneyimleyebilirim - mümkün olduğunca çabuk.

"Eğer yollarımız kesişirse ve yanında başka bir erkek varsa, onu ortadan kaldırıp seni benim yapacağım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, baharatlı ve baş döndürücü kolonyası beni bir battaniye gibi sardı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve maskeli adamın yüzünde en yıkıcı gülümseme yayıldı, gözlerinden parıldayan gerçek beni neredeyse kör etti.

Aman *Tanrım*.

Ölmüş ve delulu diyarına gitmiştim çünkü sözlerinde bir şey beni aptal gibi sırtmaya zorluyordu. Kadınların bu tür şeyleri duymaktan hoşlandığını düşünüyor olmalıydı, ama ailemin kim olduğunu bilseydi, muhtemelen tehdidini geri çekecekti. Yine de, sonuçları umursayacak kadar ahlaklı olamadım. Onu istiyordum, ona *ihtiyacım vardı* ve kimse beni durduramazdı.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diye fısıldadım, içimden bu geceyi pişman olacağımı söyleyen seslere rağmen.

Bu adamın karanlığında kendimi kaybedip onun beni çözmesine izin verebileceğim birkaç saat istemek o kadar yanlış mıydı?

"Şaplak atılmaktan hoşlanıyor musun?"

Onun sorusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, 10 cm'lik topuklu ayakkabılarımla neredeyse tökezleyecektim. O öne eğilip kalçalarımı tutup beni dengelemeseydi, tökezleyecektim. Uyluklarımı birbirine sürttüm, kıvrımlarımı kaplayan kayganlığı hissettim. Ateşliydim, arzuluydum ve yanmak üzereydim.

"Bana şaplak atmak *ister* misin?" Ses tonumu nötr tutmaya çalıştım ama başarısız oldum.

Maskeli adamın gülümsemesi genişledi, gözlerindeki şehvet de öyle. "O... diğer şeylerin yanı sıra."

Karnımdaki kıvrımlar o kadar sıkıydı ki tekrar kıvrandım, bu da bana yırtıcı bir gülümseme kazandırdı.

"Bugün şaplak yok," diye nefes nefese söyledim. Bu benim ilk seferimdi ve bunu bir yabancıya itiraf etmek istemiyordum. "Sadece..."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama o anlamış gibiydi.

Öne eğildi, heyecanımın kokusunu içine çekti ve fısıldadı, "Senin için güzel hale getireceğim."

Al bakalım, Enzo Marchetti, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

O aptal yüzüğü parmağıma taktığında gülen taraf ben olacaktım, çünkü bakireliğimi gezegendeki en seksi yabancı 'da 'da 'da 'da 'da 'da 'da 'da

kısa bir an için de olsa, bu gezegendeki en doymuş kadın olmanın ne demek olduğunu deneyimlemek isterdim.

Bu gece benim içindi, en güzel yıllarımı benden alacak olan Enzo ile evlenmeden önce.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, güzel ve öpülmeye can atılan dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve her yanımda eriyip gitti.

Gözlerinde, biraz fazla tanıdık gelen bir karanlık belirdi. Ailemizin erkeklerinde gördüğüm aynı karanlık. Tereddüt ettim, ama üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve "Bu gece her şeyi unutturacağım" dedi.

Görev başarıyla tamamlandı, çünkü sadece gamzeleri bile zihnimi boşalttı.

"Sen de kıyafetlerini çıkarmalısın, değil mi?" diye nefes nefese sordum. O gülümsedi. "Sonra."

Güçlü elleri çıplak uyluklarımı kavradı, sol bileğinde eski bir Rolex vardı, başka takısı yoktu. Sıcaklığı anında içime sızdı, ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Komikti. Dizlerinin üstündeydi, ama nedense sanki üzerimde yükseliyormuş gibi hissettim. Bu duruma alışkın olmadığım için değil; 1,60 metre boyumla çevremdeki erkeklere nadiren denk geliyordum.

Elini enseme doladı ve beni kendine çekti, dudaklarımızı birbirine yapıştırdı. Sanki onun tarafından tamamen yutulmuş gibi hissettim. İçimi kaplayan zevkten gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patladı ve ellerimi boynuna doladım, gömleğinin yakasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. *Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını* istiyordum.

Parmaklarının ne zaman aşağıya indiğini fark etmedim, ama gözlerimdeki sis dağılmadan önce, parmaklarını kalçalarımın gömdü. İçgüdüsel olarak tepki verdim, alt karnımda şehvet alevlenirken utanmadan ona sürtündüm.

Vücudu dokunuşum altında mermer gibiydi. İnleyerek pençelerimi ona batırdım, onun sunabileceği her şeye ihtiyacım vardı.

"Siktir, sen mükemmelsin, *mia anima*," diye inledi, dudakları benim dudaklarıma değiyordu. *Ruhum*, diye seslendi bana, benim ruhumu titretirken. Ya da belki de onun usta ağzıydı.

"Sen de," diye akılsızca mırıldandım, hareketlerim çılgınca, ellerim açgözlüydü. O uzaklaştı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "Neden durdun?"

"Acele etme," diye mırıldandı. "Tadını çıkar."

Gülmek ya da belki ağlamak istedim, çünkü bu bir İtalyan erkeğine çok tipik bir davranıştı. Akıllıca bir cevap verebilmek için zaman bulamadan, adamın dudakları tekrar benim dudaklarıma değdi, kadife gibi yumuşak, beni yavaşça yutarken. Onun liderliğini takip ettim ve dilini ağzıma soktuğunda, boğazımdan başka bir inilti çıktı.

Onu yuttu, onaylayarak mırıldandı ve bu en iyi ödül gibi geldi.

Dokunmaya aç, ama aynı zamanda her saniyenin tadını çıkarmak için çaresiz iki aç insan gibi öpüştük.

Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra acıyı emdi, sonra ayağa kalktı ve bacaklarımı beline doladı. Ağladım, vücudumu utanmadan onun karın kaslarına sürttüm. Elini aramıza soktu ve beni kanepeye yatırırken iki parmağını içime soktu, sıcak tenimin altındaki kumaş tereyağı gibi yumuşaktı. Kafam kanepenin başlığına yaslandı, burnumun ucundan ona baktım, elinin ustaca hareketlerini izledim.

Parmaklarını kıvırdığında dudaklarımdan istem dışı bir inilti kaçtı. Parmaklarını her sokuşunda, içimde yeni bir nokta keşfediyor gibiydi, ta ki o noktayı bulana kadar. Nefesimin kesilmesi mi, yoksa onu sıkıca kavramam mıydı, bilmiyorum, ama o devam etti. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Odayı müstehcen bir erotik ses doldurdu. Bu ses *benden* geliyordu, ne kadar *ıslak* olduğumdan.

Öpüşmemizi kesip, bacaklarımdan birini omzuna attı ve dilini içime soktu.

"Kahretsin," diye inledim, gözlerimi sıkıca kapattım. Yalamaya ve emmeye devam etti, sanki dünyanın en lezzetli tatlısını yiyormuş gibi dilini klitorisimde gezdirdi. "Aman Tanrım..."

Göğsünden gelen kahkahası, kalçalarım kendi isteğiyle ağzına doğru kıvrılırken içimi titretti. Sonra beni diliyle sikmeye başladı.

Aklımdan geçici bir düşünce geçti. *Bu adamı seçme özgürlüğüm olmalı. Ya da başka herhangi birini. Bu adil değil.*

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sanki bunu tam olarak deneyimleme fırsatım olmadan birinin benden çalacağından korkuyormuşum gibi. Tek bir an bile kaçırmak istemiyordum.

Yabancı adamın ağzı beni yutarken başım kol dayanağına yaslandı ve boğazından çıkan her ses beni bir başka orgazma daha da yaklaştırdı. Uyluklarımı yüzüne sıkıştırdım ve şehvetli bir fahişe gibi ona sürtündüm. Gözleri benimkilerle buluştu, gece gökyüzü kadar karanlık ve gizemliydi ve benim amımı yalamaktan ne kadar zevk aldığını anlamam için sözlere gerek yoktu.

Dudaklarını şişmiş klitorisimin üzerine kapattı ve kuvvetle emdi.

"*Siktir, siktir, siktir!*" diye bağırdım, zevk dalgaları içimi kaplarken tüm vücudum şiddetle titriyordu. Ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar hissettim. Elektrik çarpması gibiydi ve hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim.

O konuştu, sesi alçaktı, ama sözleri kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımda sesine boğuldu.

Gözlerimi açtığımda, bana bakıyordu ve nefes alışış düzensizdi, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı ve bu beni gerçekliğe tutunmaya zorladı.

Ve o hiç kıyafetlerini çıkarmamıştı bile.

PENELOPE

Kız kardeşin hastanede.

Beş kelime. Her şeyi bırakmam için bu kadarı yeterliydi — bulamayan maskeli yabancıyı aramak da dahil.

Hava, her nefesimde anılar gibi yapışan tuz kokusuyla doluydu. Kıyı şeridi sonsuza dek uzanıyordu, beyaz kum şeridi, sığdıramayacak kadar geniş gökyüzünün altında uzanıyordu. Sicilya muhteşemdi. Vahşi. Özür dilemeyen bir şekilde hamdı.

Ama her şeyden öte, Sicilya benim evimdi.

Şimdi, hastanenin dışında dururken, soğuk deniz esintisi tanrılar tarafından verilen bir ceza gibi tenime çarptı. Yerel halk, yünlü ve sıcak giysilerle sarınmış halde telaşla geçip gidiyordu, gözleri soğukta hareketsiz duran, basit bir örgü elbise ve düz ayakkabılar giymiş kıza doğru kayıyordu.

Hareket etmedim. Hareket *edemedim*.

Dünya dönüyor olabilir, ama benim dünyam o telefonu aldığı anda durmuştu.

Palermo'da sonbahar ve kış rüzgarları acımasız olabilir, ama doktorun az önce söylediği sözlerin yanında hiçbir önemi yoktu.

Yüksek beyaz kan hücresi sayısı, anemi, büyümüş lenf düğümleri, düşük trombosit sayısı, karaciğer ve dalak tutulumu...

Bunun geride kaldığını sanıyorduk. Remisyona girmişti, tamamen iyileşecekti. Bize öyle söylenmişti. Yedi yaşındayken aldığı son kemoterapi tedavisi, en küçük kardeşim ve tek kız kardeşim Amara için çok zorlu geçmişti. Bu seferki tedavinin nasıl olacağı konusunda çok korkuyordum. Evet, artık daha büyüktü ve daha güçlüydü, ama bu lösemi karşısında hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Yumruklarımı sıktım ve gözlerimi kapattım, göğsümdeki paniği yatıştırmaya çalışıyordum. Nefes al, tut, ver. Tanrım, bu ona nasıl tekrar olabilirdi? Başka biri olmalıydı... Herhangi biri.

Tuzun tadı dilime çarptı, keskin ve acı, yükselen umutsuzluk dalgasıyla karışmış. Nabzım boğazımda çılgınca atıyordu, kaçmaya çalışan kapana kısılmış bir kuş gibi. Düşüncelerim kontrolden çıkmıştı, her *türlü* "ya eğer" zihnimi tırmalıyordu, rüzgardan daha gürültülü, gökyüzünden daha ağır. Donakalmış duruyordum, yerin açılıp beni yutmasını bekliyordum, çünkü bundan sonra olacaklarla yüzleşmekten daha güvenli bir şey yoktu.

"Bunu atlatacak." Gözlerimi açtığımda, Papà'nın güçlü kolları beni sarmıştı. Yüzünde, ondan beklediğim güç ve kararlılık vardı, ama aynı zamanda saklamaya çalıştığı bir korku da vardı. "Her adımında yanında olacağız ve o lanet kanseri yine yeneceğiz."

Cevap verdiğimde boğazım düğümlenmişti ve sesim duyulmazdı. "Bu adil değil. O çok güçlüydü..."

Güneş bulutların arasından sızıyordu, ama cildimi ısıtmaya yetmiyordu. Amara'yı bekleyen şeyin farkında olduğum için içim kadar soğuk hissediyordum. Lösemi, yıllardır ailemizin üzerinde asılı duran ve dünyadaki iyiliğe olan inancımızı sınavan en karanlık fırtına bulutları gibiydi.

Bunu geride bıraktığımızı düşündüğümüz anda, yeniden başa döndük, ya da en azından öyle hissettik.

Damarlarına zehir pompalandı. Terli, uykusuz geceler. Acı dolu günler.

"O güçlü olmaya devam edecek," dedi babam. "Ve biz de onunla birlikte güçlü olacağız. Yorgun düştüğünde, onu destekleyeceğiz. Tamam mı?"

Boğazımda şişen yumruyu yuttum. Ses tonu olumluydu, ama sesinde titreme duyuyordum.

"Tamam," dedim

boğuk bir sesle.

"Aferin kızıma."

Yüzümü Papà'nın göğsüne gömdüm, başım zar zor çenesine ulaşıyordu ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim. O, ailemizin dayanağıydı. Mama da elbette güçlüydü, ama ailemizin dağılmasını engelleyen oydu.

"Hastanede gönüllü olarak çalışmak istiyorum," dedim, ondan güç alarak. "Geçen seferki gibi."

"Derslerin..."

Başımı salladım. "D'Arc'a geri dönmeyeceğim. Uzaktan bitirebilirim. Amara daha önemli."

O da başını salladı. "Peki, öyleyse. Eğer istediğin buysa. Hoş geldin prenses."

Makineler etrafımızda sürekli uğultu yapıyordu, soğuk, klinik bir fon müziği gibi. Annem, babam ve ben Dr. Gvozden'in sözlerini sindirmeye çalışıyorduk.

Bir kemoterapi döngüsü daha. Karaciğer donörü için umutsuz bir arayış.

Amara'nın yeni eklendiği bir nakil listesi. Babam kemoterapi konusunda hiçbir şey yapamıyordu. Yan etkileri hafifletemezdi ya da o sandalyede geçirdiği sonsuz saatleri kısaltamazdı. Ama nakil listesi? Onu düzeltmeye çalıştı. İyiliklerini istedi, bağlantılarını kullandı,

para harcadı, her şeyi yaptı, sırf Amara'nın adını listenin en üstüne çıkarmak için.

Ama bunun önemi yoktu.

Çünkü ne kadar gücü olursa olsun, ona denk kimse yoktu.

Tek bir tane bile.

Koridorda keskin ve çığlık gibi bir hıçkırık yankılandı. Sese doğru döndüm ve dizlerinin üzerine çökmüş, acısını bastıramayan bir anne gördüm. Boğazıma bir yumru oturdu.

Bu katı *iç karartıcı olarak* adlandırıyorlardı, ama bu kelime durumu tam olarak ifade edemiyordu. Burası, küçük askerlerle dolu bir savaş alanıydı: kansere karşı savaşan çocuklar. Bazılarının isimlerini, burada gönüllü olarak çalıştığım son seferden tanıyordum, zamanımı, gülümsememi, dikkatlerini dağıtacak şeyler sunuyordum. Kız kardeşimin tekrar buraya gelip onların saflarına katılacağını hiç düşünmemiştim.

Bakışlarım, bizi Amara'nın odasından ayıran cama kaydı. O, yatakta oturmuş, zayıf ve solgun bir haldeydi, ama yine de o tanıdık, sinir bozucu cesur maskeyi takmayı başarabiliyordu. Tıpkı geri kalanımız gibi.

Ama bunu ne kadar süre devam ettirebilirdi? Ve neden o?

Bu, her gün kendime sorduğum ve her gece Tanrı'ya haykırdığım soruydu.

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, Amara başını kaldırdı. Bir an için, ifadesi çatladı — sadece biraz. Aramızda bir anlık bir hüznün, bir anlık bir teslimiyet geçti. Sonra, aynı hızla, kayboldu. Her şey yolundaymış gibi gülümsedi ve beni içeri davet etti.

Bacaklarımı zorla hareket ettirdim, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve odaya girdim.

"Merhaba abla," diye selamladı beni, sesi neşeliydi. "Doktor Gvozden eve ne zaman gidebileceğimi sordu.

"Evet," diye yalan söyledim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Yarın. Önce birkaç test yapmak istiyorlar."

Beni izledi, gözleri benimkilerle aynı renkteydi ama bir şekilde daha yaşlıydı. On bir yaşındaki bir çocuğun sahip olması gerekenden daha bilgeydi. Bu katta çok fazla çocuk aynı ifadeyi taşıyordu. Ve ben bundan nefret ediyordum. Kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Durumu iyileştirememekten nefret ediyordum.

"Benimle kalır mısın, Pen?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazımdaki o sinir bozucu yumru yüzünden konuşamadan başımı salladım.

Keşke daha iyi bir suçlu olmayı bilseydim. Çünkü bilseydim, her şeyi riske atardım. Yalan söyler, çalar, öldürür ve hatta kendi hayatımı feda ederdim, eğer bu onun hayatını kurtaracaksa. Ama D'Arc bana bir şey öğretmişse, o da şuydu: Bazı sınırlar kan ve mirasla kazanılmıştı ve asla aşılmamalıydı. Sonuçları olmadan olmazdı. Sadece sana değil, ailenin tamamına zehir gibi yayılan sonuçları olmadan olmazdı.

'da, dünyamızda, arzu tehlikeliydi. Ve başkaldırı? Ölümçül.

ENZO, 33 YAŞINDA

“ Biliyorsun, müstakbel eşin, senin takip alışkanlıklarından pek hoşnut olmayabilir,” kardeşim Amadeo, dedi.
kuru bir şekilde, birdenbire ortaya çıktı.

O, sanki dünyanın çatlaklarından sıyrılan bir gölge gibi, gizlice ortaya çıkma konusunda yetenekliydi. Kolayca etkilenmeyen babamız ve amcamız bile, onun şimdiye kadar gördükleri en iyi iz sürücü olduğunu söylediler.

Amadeo, hayattaki en ölümcül tetikçi olmaya karar vermişti ve bu yolda erken başlamıştı. Saklambaç gibi çocukça oyunları, sanki birer eğitim aşamasıymış gibi görüyordu. Onun için belki de bu hala bir oyundu.

Bana söz verilen kadına tamamen takıntılı olmam, hastane koridorunun gölgesinden onu izlerken neredeyse gözümü kırpmadan bakmam da yardımcı olmuyordu.

"Sen, onun ve arkadaşlarının okuduğu kitapları açıkça görmemişsin," diye mırıldandım ve ona sinirli bir bakış attım. "Kindle kütüphaneleri, sapıkça aşk romanları ve olimpik düzeyde BDSM ile dolu. Hiç rahat yok."

Amadeo alçak bir ıslık çaldı, kaşları neredeyse yüzünden fırlayacaktı. "Teyzemizin kitaplarından bile daha müstehcen mi?"

"Evet."

"Kahretsin, galiba onun arkadaşlarıyla tanışmam gerekecek."

Gözlerimi devirdim. "Evet, dünyanın ihtiyacı olan tam da bu, zaten çılgın bir kitap kulübünü daha da yozlaştırman."

'a 'dan bahsetmek son şey ihtiyaç duyduğu daha fazla aşırı kalabalık listesindeki isimler.

Utanmadan sırtıttı. "Sadece kendimi eğitmeye ve topluma katkıda bulunmaya çalışıyorum."

Ben iç geçirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

Davetsiz bir şekilde ortaya çıkmamış gibi, rahatça duvara yaslandı. "Seni koruyorum. DiMauro'nun bölgesinde olmaman gerekiyor, hatırladın mı?"

"Doğru." Burnumdan soludum. "Ve bir seri katil gibi arkamdan gizlice yaklaşmak senin destek anlayışın mı?"

"Rica ederim, kardeşim."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Yakında benim ailemin toprağı olacak."

"Ama henüz değil." Beni bir süre inceledi ve sonra, "Senin Penelope DiMauro ile neyin var?" dedi.

Koridorda antiseptik ve bayat kahve kokusu hafifçe hissediliyordu, soluk duvarlar tavandaki ışıkların steril parıltısıyla yıkanıyor. Otomat makinesinin yanındaki gölgeli köşeye sıkıştım. Linolyum zemin, fısıltılar ve uzaktaki monitörlerin bip sesleriyle dolu koridorda uzanıyordu.

Gözlerim koridorun sonuna kayd, orada sade beyaz üniformalı genç bir kadın tıbbi kayıtları karıştırıyordu. Tecrübeli bir rahatlıkla hareket ediyordu — verimli, sakin, sadece rutin işlerden gelen türden bir sakinlik. Bakışları profesyonel bir mesafeyle hastaların üzerinde dolaştı, ama bir odada bir saniye daha uzun süre kaldı.

Kız kardeşi.

En çok Amara'nın odasına girip çıkıyordu, ona şefkatle bakıyor ve rahat olduğundan emin oluyordu. Yastıklarını düzeltir, hiç içmediği sıcak çay getirir, sadece kendini yararlı hissetmek için nemli alındaki saçları tarardı.

Aile dışındaki hiç kimse Amara DiMauro'nun gerçekte ne kadar hasta olduğunu bilmiyordu. Babası bunu sağlamıştı. Luca'yı gurur değil, korku yönlendiriyordu. En küçük kızının savunmasız olduğunu öğrenirlerse insanların ne yapabileceğinden korkuyordu. Dünyamızın gölgelerinde pusuda bekleyen yırtıcı hayvanlardan, kan, güç ve organ ticareti yapan insanlardan korkuyordu.

Bu yüzden Amara'nın durumunu gizli tuttu; müttefiklerinden, rakiplerinden, hatta uzun süredir tanıdığı arkadaşlarından bile sakladı. Sadece onun mutlak güvenini kazanmış olanlar o kapının ötesine geçebilirdi ve daha da azı gerçeği öğrenmişti.

Yine de... ben biliyordum.

Bu sırrı tesadüfen keşfetmemiştim. Sistematiik ve kasıtlı bir şekilde araştırmıştım, çünkü Luca DiMauro söz konusu olduğunda, son yirmi yılı, babamla ayarladıkları görücü usulü evliliği bozmak için dişini tırnağına takarak mücadele eden bu adam hakkında elimdeki her kozu kullanmam gerekiyordu. Her zayıflığını. Her sırrını.

O sır, kalp atışı ve masum birine dokunmaması gereken bir hastalıkla mücadele eden genç bir kızın kırılğan yüzü olsa bile.

"Onunla ilgili bu kadar takıntılı olduğun şey nedir?" Sorularıyla beni rahatsız etmeye devam etti.

"O benim karım olacak, bu yüzden onu tanımak istemem tamamen doğal."

Bu bahane yetersizdi ve beni çok iyi tanıdığı için, beni bu konuda eleştirdi. "Kadınları tanımak için çok fazla baş ağrısı yarattıklarını hep söylüyorsun."

"O sıradan bir kadın değil. O benim *karım* olacak."

"Yani gerçekten bunu yapacaksın?" Yüzünde açıkça inanamama ifadesi vardı.

"Evet."

Tereddüt yoktu. Gecikme yoktu.

"Tarih henüz belirlenmedi," diye belirtti.

"Öyle olacak," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi." "Nedense, bunun babamın yıllar önce yaptığı

"Kollarını iki yana açtı ve iç geçirdi.

Ona cevap vermeyi düşünmedim. Bunun yerine, resepsiyon görevinden kan alan hemşireye yardım etmeye geçen, gece yarısı rengi saçları ve Ege Denizi rengi gözleri olan genç kadına odaklandım.

Revelation'daki küçük planımın üzerinden bir ay geçmişti ve ne yazık ki, bu plan takıntımı hafifletmeye yardımcı olmamıştı. O, bedenini bir bıçak gibi kullanabileceğini ve sırf bana inat etmek için onu bir yabancıya sunabileceğini düşünüyordu. Benim olanı başkasına vermek.

Aklı başında hiçbir erkeğin ona bunu yapmasına izin vermeyeceğini bilmeliydi. Ve ben tamamen aklı başında değildim. Ona lanet olası bir takıntım vardı.

Onu o kulüpte gördüğüm anda, titrek parmaklarla tuttuğu davetiye ve gözlerinde yanan meydan okuma ile, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimizi anladım. *Dio mio*, kalçalarının kıvrımlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran o elbiseyle çok güzel görünüyordu. Sanki benim için dans ediyordu. Ya da belki de beni cezalandırıyordu. Bu konuda hala kararsızdım.

Penelope'nin tahmin edemediği bir şey vardı, o da onun için ne kadar ileri gidebileceğimdi. Onu elde edebileceğini düşünen diğer tüm erkekleri engelledim ve o, benim dışında kimseye masumiyetini vermemesini sağlayacağımı bilemeyecek kadar naifti.

Karanlıktan çıkan bendim. Titreyen parmaklarıyla uzandığı bendim.

mum ışığıyla aydınlatılmış odaya çeken ve onun verdiğini sandığı şeyi alan kişiydim.

İlk seferi. Son isyanı. Masumiyeti. Ve o hala farkında değildi.

Hâlâ bilmiyor ki, beline dokunan benim ellerimdi, nefesini çalan benim ağzımdı, kulağına fısıldayan benim sesimdi — alçak ve saygılı, takıntı dolu bir dua gibi. Özgürleştğini sanıyordu. Beni değil, başka birini seçtiğini sanıyordu.

Ama seçim her zaman bendim. Perdenin arkasındaki gölge. Onun tuttuğunu sandığı bıçağı yönlendiren el. Ve Tanrı yardımcım olsun, o geceyi hiç unutamadım.

Onu.

Ne kadar yumuşak olduğunu. Ne kadar savunmasız olduğunu. Dokunuşumla, benim bulmamam gereken gizli bir bahçe gibi nasıl açtığını.

Kendimi açığa vurmali, ona gerçeği söylemeli, ona seçim yapma onurunu vermeliydim. Ama onu orada dururken gördüğüm anda — öfke ve masumiyetle dolu — bunu yapmayacağımı anladım.

Onu çok uzun süre taparcasına sevmiştim, başkasının benim olan şeye dokunmasına izin veremezdin. Bu yüzden onun bekaretini, inlemelerini ve dokunuşlarını çaldım.

Onun benim aldatmacamı asla öğrenmemesini sağlamalıydim, çünkü bunu bana asla affetmezdi.

Anılarımdan, özellikle de üç yıl öncesinden olanlardan dolayı çenem sıkıştı. Beni bu ruh haline sokan o geceydi. Paris'te görünüşte önemsiz bir gün her şeyi değiştirdi.

On sekiz yaşında, uzun zamandır ölü olan bir şeyi içimde uyandırmayı başarmıştı. Ancak o zamanlar onu takip etmek için çok gençti, bu yüzden sabırlı olmaya karar verdim.

Ama sabrım azalıyordu.

Bu kaşıntıyı gidermek için bir plan yaptım ve bunun beni iyileştireceğini umdum; ne yazık ki, bu plan büyük bir ters tepki yarattı.

Revelation'da geçirdiğimiz geceden beri, aklımdan tek geçen oydu. Takıntımın bu kadar aşırıya kaçacağını ve benim için oyunun biteceğini bilseydim, onu baştan çıkarma planımı yeniden düşünürdüm.

Tanrım, her şeyi mahvetmiştim. Hem de fena halde.

Ama ne yapmalıyım? İlk karşılaştığımızdan beri, görünüşü kadar tadı da güzel mi diye merak ediyordum. Ondan çıkarabileceğim sesleri hayal ediyordum. Ve lanet olsun, tadı daha da güzeldi, sanki benim için yaratılmış gibiydi. Sesi de daha güzeldi. *Kahretsin, yeter*. Şu anda diğer sorunlarımın üstüne bir de ereksiyon ihtiyacım yoktu.

Cidden bir terapistle gitmeyi düşündüm. Belki de babamın beni ve kardeşimi korumak için elinden geleni yapmasına rağmen, annemin zihinsel dengesizliği bana da bulaşmıştı.

"Hemşire olmak için mi okuyor?" diye sordu Amadeo ve bu, şimdiki zamana dönmem için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Tıp hazırlık. Sonra onkoloji."

"Biraz iç karartıcı, değil mi?" dedi ciddi bir ifadeyle. "Ayrıca iğrenç." Ben sessiz kaldığımda, duvara yaslandı ve konuşmaya devam etti. "*Fratello*, bu tam anlamıyla sapıkça davranışları kesmelisin. Bunun annemiz için nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Bunu hatırlatmasına gerek yoktu. Annemiz deli, bencil ve katil biriydi — ve bu sadece görünen kısmıydı. Hayattayken de yeterince zarar vermişti, ölümünden sonra da bir şekilde bizi mahvetmeye devam etmişti.

"Penelope ile konuşup birkaç iyi söz söylememi ister misin?" diye sordu. "Kadınlar genellikle bana iyi tepki verir."

"Ona bakmayacaksın bile, konuşmak ne kelime."

Bu tehdit, ölümcül ve soğuk bir şekilde ağzımdan çıktı ve ikimizi de şaşırttı. Amadeo ve ben her zaman yakındık;

karanlık bir çocukluğun travmasını paylaşmak kardeşleri birbirine yaklaştırıyordu.

"Anlıyorum," dedi yavaşça, yüzümü izlerken gözleri endişeyle doldu.

"Arabada beni bekle." Ben iç geçirdim. "Hemen arkandan geliyorum."

"Babam bizimle konuşmak istiyor. İkimize de mesaj gönderdi, ama sen telefonunu kapatmışsın." Başını sallayarak ayrılmak için döndü. Birkaç adım attı, sonra omzunun üzerinden geriye baktı. "Dikkatli ol, Enzo. Aşk bir lanetse, takıntı bir vebadır. Bunların annemiz için nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

Onu hatırlayınca göğsüm sıkıştı ve damarlarımdan bir tiksinti dalgası geçti. Annemin derin nefretini hatırlayınca tüylerim diken diken oldu, bunu bizi defalarca öldürmeye çalışması kanıtlıyordu.

Diana Bergman ile özel kulübe davet edilebilmek için bir anlaşma yaptığımda öğrendiğim şeyi henüz kardeşimle paylaşmamıştım.

Bildiğimiz kötülüklerin ötesinde, Afrika'da ilk organ kaçakçılığı çetesini kuran da oydu. Artık ailemizin mirasını ve sevdiklerimi korumak bana düşmüştü.

Palermo'dan çıkıp şehrin dışındaki özel havaalanına doğru yola çıktım. Amadeo yolcu koltuğunda oturmuş, sanki son yemeğiymiş gibi dondurmasını yiyordu.

"Yemin ederim, tatlıya en çok düşkün olan sensin," diye mırıldandım. "Dostum, you should have gotten yourself a scoop," dedi Amadeo, ağzından fırlayan tutti frutti ve çikolata aromalı bir parça kucağına düştü. "En iyisi bu."

"Keşke Roma'da kalsaydın," diye kuru bir şekilde karşılık verdim, dikiz aynasına bir göz attım. Gerginleştım, arkamda eski bir Ford Bronco olduğunu fark ettim. Amadeo bu lanet olası gelatoyu alırken arkamda park etmiş olanın aynısıydı.

Sürmeye devam ettim ve sonra Sicilya'da tuttuğım, sahte isimle kayıtlı arabamın gösterge panelinde bir mesaj belirdi.

Bilinmeyen: Limana doğru yolunu değiştir. Konum bilgisi seninle paylaşıldı.

Bip.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Amadeo.

Cevap verip bilinmeyen numaraya defolup gitmesini söylemek üzereydim ki başka bir mesaj geldi.

Bilinmeyen: Yoksa takip ettiğın kadın bedelini öder.

Penelope'nin fotoğrafı, onu bıraktığım hastaneden, ekranda belirdi. Korunmasız.

"Enzo, ne oluyor lan?" diye sordu, tatlısını unutmuş bir halde.

"O pisliği arabaya sokma," diye tısladım, cep telefonumu torpido gözünden çıkarıp en kötü senaryoları düşünürken mesaj yazmaya başladım.

Ben: Saçının tek bir teline bile dokunursan, ölmek isteyeceksin.

Cevap anında geldi.

Bilinmeyen: DiMauro çocuklarından ikisinin altın kan denen bir şeye sahip olduğunu biliyor muydun? Dünyada bu kan grubuna sahip olduğu bilinen elliden az kişi var.

Siktir.

"Neler oluyor, Enzo?" diye sordu Amadeo. "Neden kan gruplarından bahsediyor? Bu mesajları sana kim gönderiyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, dalgın bir şekilde.

Ben: Onlara dokunursan, seni yok etmeyi görevim haline getiririm. Ve hayatındaki herkesi.

Bilinmeyen: Limana git. Kardeşini arabada bırak.

Parmak eklemlerim neredeyse yanacak kadar direksiyonu sıktım, keşke bu mesajların arkasındaki kişinin boynu olsaydı diye düşündüm. Şüphelerim vardı ve eğer haklıysam, yeterince yaklaştığı anda onu öldürmeyi planlıyordum.

Bronco yanımızdan hızla geçti, camları çok kirli olduğu için sürücüyü net olarak göremedik.

Gaz pedalına bastım ve anında ekranda başka bir mesaj belirdi.

Bilinmeyen: Peşimden gelme.

Yoksa harflerin arasına bir kelime eklendi ve ben hemen pedalı bıraktım.

"O mu?" Amadeo hızla kaybolan arka farların silüetine öfkeyle baktı. "Neden geride kalıyorsun?"

"Penelope'nin hayatını tehlikeye atmayacağım," diye dişlerimi sıktım. "Sen de atmayacaksın."

Rıhtıma vardığımızda, diğer araba ortada yoktu ve tek bir insan bile yoktu.

"Burada kal," dedim silahımı kontrol ederken. Amadeo alaycı bir şekilde güldü, eli zaten kapı kolundaydı. "Hayatta olmaz." Gözlerimi kısarak ona sözsüz bir uyarıda bulundum.

Bir an tereddüt etti, sonra koltuğuna geri çöktü. "Tamam, tamam. Ama sadece DiMauro çocuklarının hayatlarını tehlikeye atabileceği için."

"Teşekkürler."

Arabadan indim ve uzaklara bakarak rıhtımda herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol ederken yüzüme soğuk bir rüzgar çarptı. Güvenlik açısından tam bir kabustu. penceresi olmayan bir depo, tek bir giriş bu tarafta ve

muhtemelen arkada denize açılan başka bir kapı daha vardı. On kat yüksekliğinde istiflenmiş nakliye konteynerleri ve her yerde kör noktalar vardı.

Şu anda biri bana silah doğrultmuş olabilir ve ben bunu anlayamam.

Siktir!

Silahımı çıkardım, mermileri kontrol ettim ve depoya doğru yürümeye başladım. Konteynerlerin önünden geçtim ve rıhtım boyunca uzanan yola ulaşana kadar çömelmiş halde kaldım.

Binaya girmek üzereydim ki arkamda hafif bir hışırtı duyuldu. Silahımı hala öne doğru tutarak hızla döndüm.

Ama orada kimse yoktu.

"Silahını kaldır, Enzo." Yabancı adamın sesi nemli tahta plakalardan yankılandı, konteynerlerden ve sac metal kapaklardan sekerek geri geldi. "Beni vurmak istemezsin."

Silahımı kılıfına koyarken alaycı bir nefes verdim. "Aslında, gerçekten istiyorum."

Onun kahkahası etrafımı sis gibi sardı. "Eğer ölürsem, tüm dünya annenin yaptıklarını öğrenecek."

Bir adam, kayak maskesi takmış olarak ortaya çıktı.

Çenem gerildi. "Neden saklanıyorsun?"

"Çünkü ben aptal değilim." Güvenlik kameralarındaki kırmızı yanıp sönen ışıklara baktı, sonra başını salladı ve dilini şaklattı. "Bergman'la iletişime geçerek büyük bir hata yaptın."

"Bu hata, onlarca yıl önce annemle ortaklık kurduğunda başladı."

"Bu, yaptığım en iyi anlaşmaydı." Benim tiksinti dolu ifademi fark ederek güldü. İddialarımı yalanlamadı, bu da onun kimliği hakkındaki şüphelerimi daha da güçlendirdi. "Anlaşamadığınızı kabul edelim. Tamam mı?"

Parmaklarım bu pisliğin kafasına bir kurşun sıkmak için kaşınıyordu, ama önce ne istediğini öğrenmem gerekiyordu. Artık

lanet olası hatalar yapmayacaktım, Diana Bergman'a ulaştığımda yaptığım gibi.

"Ne istiyorsun?" diye tükürdüm.

"Seni uyarmak."

"Ne hakkında?"

"Beni alt etmeye çalışırsan, seni de benimle birlikte dibe çekeceğim." Kayak maskesi arkasındaki keskin gözler beni inceledi, zayıf noktalarımı hesapladı. Tek bir zayıf noktam vardı: *ailem*. Ve herkesin inandığının aksine, DiMauro'yu da ailemin bir parçası olarak görüyordum. "Ve DiMauro'nun organları benim için hasat edilmeye hazır."

Silahımı çekip onu vurma içgüdüsünü görmezden gelerek sendeledim. Aslında bunu yapmalıyım, ama bu tek kişilik bir gösteri değildi.

"Demek organ kaçakçılığı çetesini sen yönetiyorsun?" diye sordum. Organ kaçakçılığı, ahlaki değerlere sahip herkes için kurallara aykırıydı. İnsan kaçakçılığıyla aynı çizgideydi, ama insanları vücut parçaları olarak kullanıp hayvanlar gibi atmakla korkunç bir adım daha ileri gidiyordu. Arnavutlar bile bu işe bulaşmamıştı, ama bunun Kian Cortes'in şu anda bu işi yönetiyor olmasıyla daha çok ilgisi olabilirdi. Son yirmi yılda çok şey olmuştu, özellikle de Liana Volkov ve Kian Cortes gibi iyilik ve kötülük arasındaki ince çizgide yürüyenler için.

"Evet. Ben tüm kuklaların arkasındaki ustayım."

"Başka kimler seninle çalışıyor?"

Karanlık bir şekilde güldü. "Bilmek istemez misin?"

Ona doğru bir adım attım ve o bana silah doğrulttu, parmağı tetikteydi.

"Cesur davranma, Enzo." Onaylamayan bir şekilde tsk yaptı. "Annenize, bu örgüt var olduğu sürece Marchettileri listeden çıkaracağıma söz verdim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sanırım suçlular arasında *da* onur var." " superior. much aile."

Kırmızı renk görüşümü bulanıklaştırdı, ama ben gülümsedim. Bazı erkeklerin çılgınlığına ayak uydurmak zorundaydın.

"Biz. Aile. Değiliz." Sözlerim keskin ve soğuktu. "DiMauro kızlarına ve onların değerli altın kanlarına dokunursan, bu yaptığın son şey olur."

"Beni tehdit etmen komik, ama tüm kozlar bende."

"Tüm kartlar değil," diye geveledim. "Şimdi gerçekten ne istiyorsun?"

"DiMauro'ların etrafında dolaşmayı bırakmanı istiyorum. Onlardan birine ihtiyacım var ve sen buna engel oluyorsun." Sanki hava durumu yayını yapıyormuş gibi söyledi.

Siktir, bu pisliği öldürmeliyim, sonuçları umurumda değil. Yine de, annemin bu iğrenç örgütle olan bağlantısının aileme nasıl bir etkisi olacağını düşünmeden edemedim. Hiçbiri bu karmaşaya sürüklenmeyi hak etmiyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Penelope DiMauro bana söz verildi. Düğün bu ay yapılacak, bu da onları evlilik yoluyla ailem yapar," dedim yavaşça. "Ve bu nedenle, o aileye dokunulmaz. Bu anlaşma onlarca yıldır var. Gerçekten ödevini yapmalıydın."

Ailemin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeden, bu adamı öldürmenin bir yolunu bulurdum ve bu süreçte onu yok ederdim.

ENZO

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, Roma'daki ailemin evinin giriş holüne adımımı attığımda, 1,65 boyundaki üvey annem hemen köşeye sıkıştırdı beni.

"Enzo, sonunda geldin."

Kırmızı saçları dağınık halde, kolumu çekiştirdi. Isla ailemize katıldığında, işler nihayet düzelmiş ve hayatımız normale dönmüştü. Ne yazık ki, annemiz yavaş ama emin adımlarla zarar vermişti: benim takıntılı eğilimlerime ve Amadeo'nun playboy tavırlarına.

195 cm boyumla ondan çok daha uzundum, ama bu onun yanağına öpücük kondurmak için eğilmemi engellemedi.

"Babam aradı, ben de buradayım." Güldü, ama gülüşü biraz boğuktu.

"Küçük haylazlar sana zorluk çıkarıyor mu?" diye sordum, üvey kardeşlerimin hiçbiri ortalıkta görünmediği için şaşırmıştım. Inessa, Romeo, Iryna ve Fausto'yu seviyordum, ama dört managed to tear down the house effortlessly. They

gördüğüm en mutlu ve en yıkıcı çocuklardı.

Kanatlarını açmaya karar verdiklerinde dünya dikkatli olmalı.

Isla elini salladı ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Yemin ederim, her geçen gün sana ve Amadeo'ya daha çok benziyorlar. Onları öldürmek zorunda kalacağım ya da en azından uzak bir adaya kaçıp huzur içinde günlerimi geçireceğim." dedi.

Ben sııttım, o da kıkırdadı. "Huzur ve sükûnetinden daha çok onları sevmen iyi bir şey."

O başını salladı, sonra yanağımı okşadı. Ben onun üzerinde dik dururken bu hareket biraz komik görünüyordu. "Sen ve Amadeo da."

Ona inandım. Babamın hayatına girdiği andan itibaren, bizim en büyük koruyucumuz olmuştu. Ona ısınmak ve sevgisini kabul etmek biraz zamanımızı almıştı, ama o ilk günden itibaren bizi parmağında oynatıyordu.

"Amadeo geldi mi?" üvey annemi duygusal anılara sürüklemek yerine sordum. Babamız, Amadeo ve benim aksine, o duygularını açıkça gösterirdi. Biz ise hala tüm o duygusal, yapmacık saçmalıklarla nasıl başa çıkacağımızı öğrenmeye çalışıyorduk.

"Evet, bir saat önce." Yüzündeki acı açıkça belliydi, ama ona neyin sıkıntısını çektiğini sorma fırsatım olmadan, "Bana bir şey söz verir misin, Enzo?" dedi.

"Her şeyi."

Ve bu doğrudu; Isla ve babam için her şeyi yapardım. İkisi, ailemizi hayal edilebilecek en zor zamanlardan geçiren güç kaynakları olmuştu. Amadeo ve benim bir şekilde normal olabilmemizin tek nedeni onlardı. Evet, onun için cinayet bile işleyebilirdim.

"Dinleyeceğine ve açık fikirli olacağına söz ver," diye yalvardı. "Ve seni sevdiğimizi ve yaptığımız her şeyin senin iyiliğin için olduğunu unutma."

Onun ses tonundaki ciddiyeti anlamaya çalışarak bir an ona baktım, tam o sırada babamın ofisinin kapısı açıldı ve babam ortaya çıktı. Amadeo arkasında sandalyede oturmuş, elleriyle başını tutarken, babam dik duruyordu ve yüzünde belirgin bir gerginlik vardı.

O başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu, gözlerinde inanamama duygusu parladıktan sonra bakışlarını kaçırdı.

"Enzo, konuşmamız gerek."

Babamın karanlık havasına bakarak ona döndüm. "Bu yüzden buradayım."

Ailemin evine gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Liseden sonra İngiltere'de işletme ve teknoloji okudum ve mezun olduktan sonra Roma'nın diğer tarafında kendi evimi aldım, ayrıca amcamın işini yürütmesine yardım etmek için Napoli'de bir evim daha var. Babamı ve Isla'yı ziyaret ediyordum, ama kendi alanımı tercih ettiğim için gerektiği kadar sık değil.

"Enzo..."

Isla'nın yüzü düştü, aklından kaçan kelimeleri ararken, ben de onu sakinleştirmek için elini okşadım. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Sonra babamın ofisine doğru yürüdüm ve gözlerini sabit bir şekilde önüne dikmiş olan kardeşimin yanındaki kanepeye oturdum.

Her zamanki gibi masanın arkasında oturmak yerine, babamız karşımıza oturdu.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk, bu sessizliğin hepimizin birbirimizden sakladığı sırlarla dolu olduğunu hissettim.

"*Diglielo*." Ona söyle. Kaşlarımı çattım — kardeşim kolayca sinirlenmezdi. "*Diglielo!*" Amadeo bağırdı.

Babamın çenesi gerildi, ama ağzı kıpırdamadı.

"*Che è successo?*" diye sordum kısaca, kardeşimin neden böyle tepki verdiğini anlamadan. Birkaç saat önce, her zamanki gibiydi. "Amadeo neden bu kadar sinirli?"

"Sen daha mantıklısın, Enzo. Amadeo'nun öfkesi var ve önce ona söylemenin en iyisi olacağını düşündüm."

Amadeo tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "Ölü bir insan bile buna sinirlenir, *Peder*."

Kardeşimin son kelimeyi vurgulama şekli beni kaşlarımı kaldırdı.

"Tamam, biri bana bir ipucu versin," dedim sakın bir şekilde.

"Bu kolay kolay değil," dedi başladı, iterek elini elini

gümüş çizgili siyah saçlarını taramaya başladı.

"Hiçbir şey yok, ama ben kaldırabilirim," dedim kendinden emin bir şekilde. Babam, bir gün Marchetti suç imparatorluğunun dizginlerini ele alacağını düşünerek, uzun zamandır beni zor kararlar almaya hazırlıyordu. "Söyle hadi."

"Sana ailemizin en büyük sırrını söyleyeceğim," diye başladı. "Bu sır, bizi bir aile olarak yok edebilir ya da Omertà'yı yöneten en güçlü aile haline getirebilir."

Babamın, annem hakkında öğrendiklerimi bildiğini itiraf etmesini bekleyerek gerildim.

"Sana bir hikaye anlatacağım, lütfen bitirmeme izin ver. Tamam mı, oğlum?"

"*Tamam*," diye mırıldandım.

O başını salladı, gözleri odanın diğer ucundaki, sayısız öğleden sonralarımızı geçirdiğimiz terasa açılan Fransız kapılara kayd.

"İkiniz de bir kardeşim olduğunı biliyorsunuz."

Amadeo yutkundu ve ben cevap verirken onu merakla inceledim. "Evet, Enzo. Benim adaşım."

"Kardeşim gözlerimin önünde öldü," diye başladı. "Gözlerinden hayatın kayboluşunu izledim ve bu kayıp beni, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, derinden sarstı. Ama daha da kötüsü, korkmuştum. Çünkü bu, istemediğim sorumluluklarla, yani Marchetti ailesinin yasadışı işleriyle uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Ancak, bunu kabul etmememin ailemizi savunmasız hale getireceğini biliyordum. Sonrasında yaptığım şey gerekliydi, ama bu beni daha az utanç duymamı sağlamadı."

ENRICO

Geçmiş

Kurşun delikleriyle süslenmiş arabaya koştum, kapıyı açtım ve kardeşimin çökmüş bedenini dışarı çıkardım. O benimle aynı boydaydı. Ama şimdi, benimkine çok benzeyen yüzü ölümcül bir solgunlukta idi. Bedeni çimlerin üzerinde uzanmış, etrafında kırmızı bir leke yayılıyordu.

Üzüm bağları ve babamızın arazisiyle çevrili bir yerde, kalp atışını dinledim. Atış gelmeyince, hemen kalp masajı yapmaya başladım.

Bir. İki. Üç. Nefes al.

Bir. İki. Üç. Nefes al.

Tekrarla.

Lanet olası tekrar.

Onu hayata döndürmek için gerekli olduğu kadar tekrar ederdim.

Nabız atmaya başladı, o kadar zayıf ve düzensizdi ki neredeyse kaçırıyordum, kulaklarım adrenaline çınlarken nefes aldım.

Manuel ve başka bir gölge arkamda durarak görüşümüzü engelliyordu.

"O kurtulamayacak," dedi Kingston. "Karnındaki kesik ve göğsündeki kurşun... Onu kurtarmaya çalışmamalısın. Artık çok geç."

Kafamı salladım, kanlı avuç içlerime bakarak, kardeşim öldükten sonra ellerimin daha da kanla ıslanacağını çok iyi biliyordum.

Kardeşim kırık bir yaprak gibi yumuşak zemine uzanmıştı. Ailemiz için çalışan adamlar yaklaşıyordu ve Manuel, tüm muhafızları mülkün ön kapısına gönderirken emirler yağdırıyordu. Bu gece yeterince kan dökülmüştü.

"Sakın ölme," diye bağırdım, soğuk elini tutarak. "Uyan lan!"

Göz kapakları açıldı ve son sözlerini söyledi. "Ne yapacağını biliyorsun."

Ve hepsi bu kadardı, dünya dönmeye devam ederken hayat onu terk etti.

"Ne demek istediğini biliyorsun, değil mi, nipote?" diye sordu Manuel.

Dalgalar kıyıya çarptı, martılar gökyüzünde yüksek sesle cıvıladı ve kalbim burkuldu çünkü hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kardeşim olmak zorundaydım.

Şimdiki zaman

"Metaforik olarak mı demek istiyorsun?" diye sordu Enzo, kaşlarını çatarak beni şimdiki zamana geri çekti.

"Mecazi olarak değil. Kelimenin tam anlamıyla."

Enzo ve Amadeo'yu oğullarım olarak görüyordum ve bu sırrı mezara götürmeyi tercih ederdim. On yıllardır onlarla bu konuyu konuşmaktan korkuyordum. Çocuklukları zor geçmişti; annelerinin bıraktığı izler hala ruhlarında duruyordu

ve ben onlara bir yara izi daha eklemek istemiyordum.

Bu lanetli aile sırrını öğrenmelerinin zamanı gelmişti, çünkü ben resmi olarak aile reisi olarak görevimden ayrılıyordum. Elimden geldiğince bu görevi sürdürmüştüm ve Enzo hazırды. Yıllardır işin büyük bir kısmını, hem yasadışı hem de yasal olan kısmını, o yürütüyordu. Aslında, Marchetti imparatorluğu onun yönetiminde büyüdü. Geliştirdiği birçok yazılım, silah ve uyuşturucu kaçakçılığımızın yanı sıra moda evlerimizin, şarap imalathanelerimizin ve petrol işimizin operasyonel verimliliğini artırdı. Kârlar önemli ölçüde arttı ve o kendini defalarca kanıtladı.

Artık tahtı devralma zamanı gelmişti ve dünya gerçeği bilmek zorunda olmasa da, o ve kardeşi biliyordu.

Amadeo bunu pek iyi karşılamamıştı, ama Enzo'nun benim nedenlerimi anlayacağını umuyordum. O daha mantıklı ve hesaplı biriydi. Suç örgütünün lideri olmak için öyle olması gerekiyordu ve ben onu, bir kağıt parçası ve DNA'nın ne dediğine bakmaksızın, çocuğum olarak görmekten gurur duyuyordum.

"Nasıl biriydi? Babamız?" Amadeo'nun sorusu beni şaşırttı, çünkü haberi verdiğimden beri çoğunlukla sessiz kalmıştı.

"Düşüncesiz ve pervasızdı," diye itiraf ettim. "Ama en büyük kalbi vardı."

"Yani biz senin çocuğun değil miyiz?" Enzo yavaşça sordu, yüzündeki ifade okunamazdı. Yaşlandıkça daha da kapalı bir kitap haline gelmişti.

"Siz benim çocuğumsunuz," dedim, elimi göğsüme bastırarak. "Sizi kucağıma aldığım andan itibaren, bir şekilde benim çocuklarımsınız. Inessa, Romeo, Iryna ve Fausto kadar siz de benim çocuğumsunuz. Isla ve ben hepimizi eşit derecede seviyoruz."

"Isla'nın sözleri şimdi anlam kazanıyor. Sanırım o biliyordu," dedi Enzo, ifadesiz bir yüzle.

Ben başımı salladım. "Evlendiğimizde, rahip düğün yemininde kullandığı ismi fark etti. Onu tanıyorsunuz..."

Onlar da başlarını salladılar ve yüzlerinde ilk kez bir gülümseme belirdi.

"Neden şimdi anlatıyorsun?"

"Çünkü Marchetti tahtından inmenin zamanı geldi," dedim sakın bir şekilde. "Bu iş için çok yaşlandım ve artık eskisi kadar zeki değilim."

"Saçmalık," diye tısladı Amadeo. "Sen bıçaktan daha keskinsin."

"Oğullarım, ben bunu hiç istemedim." Sanki bizim bu suç imparatorluğunu işaret edebilirmişim gibi kollarımı uzattım, ama aslında o görünmezdi. "Kardeşim suç imparatorluğunu yönetiyordu, ben de yasal tarafını yönetiyordum. Moda evi, şaraphanesi, zeytinyağı işi. O öldüğünde, hepsini sizin için korudum."

"Bunu unutmak daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu Amadeo.

Kafamı salladım. "Kimsenin seni almaya gelmeyeceğinden emin olsaydım, evet. Belki," diye düzelttim. "Ancak, yaşadığımız dünya Marchetti imparatorluğuna hak iddia eden herkesi ortadan kaldırmakta ısrarcı olurdu. Bu riski göze alamazdım. Sizin hayatlarınız söz konusu olduğunda."

"Neden kendin almadın?" diye sordu Enzo.

Alaycı bir nefes verdim. "Çünkü hak talebinden vazgeçtim. Yaptığım seçimlerden geri dönüş yoktu ve kardeşim bunu biliyordu."

"Peki ya annemiz?" Enzo, her zamanki gibi onun hakkında konuşmak istemiyordu, onu suçlayamazdım. "Babamızı öldürmede bir rolü var mıydı? 'Gerçek' Enrico'yu kastediyorum." Elleriyle havada tırnak işareti yaptı ve onun sadakatini hatırladım. Her gün beni gururlu bir baba yapıyordu.

Amadeo başını kaldırdı, kardeşi ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Onları bundan kurtarmak istemiştım, ama Enzo'nun gözlerindeki bir şey bana onun zaten bildiğini söyledi.

"Evet."

ENZO

Amadeo ayağa fırladı ve kapıyı çarpıp ofisten çıktı. Bunu pek iyi karşılamamıştı, ama onu suçlayamazdım. Sindirmesi zor bir durumdu, ama Diana Bergman'dan edindiğim bilgilerden sonra artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu.

"Sen de öfkeyle çıkıp gidecek misin?" diye sordu babam.

"Hayır."

Babam içini çekerek burnunun köprüsünü sıktı.

"İtiraf etmeliyim ki, oğlum" — *oğlum* dediğinde sesindeki sevgi göğsüme çarptı — "Tepki vermemen beni rahatlatıyor mu yoksa endişelendiriyor mu, emin değilim."

Omuz silktim. "Rahatla."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, endişeli bir tavır takınmıştı. Ama babam, amcam, her neyse, böyleydi. Biyolojik olarak bizim ebeveynimiz olmaması önemli değildi, her bakımdan bizim ebeveynimizdi. Aynı şey Isla için de geçerliydi. O, kendi annemizden daha fazlasını bizim için yapmıştı. Aslında, ikisi karşılaştırılabilir bile değildi. Diğer kadın bizi *öldürmeye* bile kalkışmıştı. Hem de birden fazla kez.

"Her neyse, bugün gerçeklerin ortaya çıktığı bir gün olduğuna göre, benim de itiraf etmem gereken bir şey var," diye devam ettim. "Bazı bilgileri araştırıyordum ve Diana Bergman ile bir anlaşma yaptım."

Babam gerildi. "Diana Bergman mı?"

"Tek bir tane biliyorum."

"Nikolaev'in oğlunu *vuran* mı?" Onaylayarak başımı salladım. "Neden, Enzo? Onda senin istediğin veya ihtiyacın olan ne olabilir ki?"

"Bir kulübe giriş hakkı, diğer şeylerin yanı sıra." Elimi kayıtsızca salladım, o kulüp ile ilgili ayrıntıları anlatmamı istememesini umarak, onu ne kadar çok istediğimi önemsiz göstermeye çalışıyordum. "Ancak, Nikolaevler onu ele geçirdiklerine göre, düğün tarihini öne almak akıllıca olur. Küçük bir tören olsun."

Babam kaşlarını çattı. "Bergman onlarla ne paylaşırsa paylaşsın, Amadeo'nun bozulan nişanı ve seks kasetini kullanabiliriz."

Başımı salladım.

Seks kaseti, Nikola Nikolaev tarafından geçen ay, babamın Amadeo'yu Skye Leone ile evlendirme planını durdurmak için gönderilmişti. Kardeşimin evliliği gerçekleştirme gibi bir planı yoktu, ama kaset bu olasılığı tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Bu yeterli olmayacak," dedim. "Düğünü Noel Günü'ne ayarlayalım."

Açıkçası, yarın ideal olurdu, ama Luca DiMauro'nun bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Ben tamamen destekliyorum," dedi babam dikkatlice. "Penelope ile bu kadar acele evlenmek istemene biraz şaşırdım ama."

Omuz silktim. "Aile sırlarının ortaya çıkıp planlarımızı bozmasını riske atmak istemiyorum."

Gerçeğe en yakın şey buydu. "Babanın verdiği yüzüğü ister misin?"

"Hayır." Annemin eşyalarına dokunmamın imkânı yoktu. "Zaten Penelope'nin yüzüğü var."

Babamın gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Peki," dedi, başka bir şey söylemeden. "Luca'yı arayacağım. Uzun zamandır bekliyorduk."

Babamla görüşmeden sonra kardeşimi aramaya çıktım ve onu mülkün kenarındaki küçük misafirhanenin terasında, dirseklerini dizlerine dayamış, kambur bir şekilde otururken buldum. Burası, çocukken saçma sapan planlar yaparken mahremiyet aradığımızda hep geldiğimiz yerd. Ah, zaman nasıl da değişmişti.

Onun yanındaki bankta oturdum ve onun pozisyonunu taklit ettim.

"İyi misin?"

Alaycı bir nefes verdi. "Tabii, terapistimle konuşacak çok şeyim var."

"Hâlâ Dr. Freud'a mı gidiyorsun?"

Amadeo, gençlik yıllarının sonlarında manik dönemler yaşamaya başlamıştı ve sayısız doktor ve hastane ziyaretinden sonra, terapi denemesi önerildi. Annemiz hepimizde iz bırakmıştı, ama kardeşim benim kadar etkili bir şekilde bunu kabullenememişti. Babam, onu hatırlayamadan önce o kaltağı gerçekten bitirmeliydi.

"Sanırım." Omuz silkti ve deri ayakkabılarına dikkatle baktı. "Belki daha iyi bir adam olursam ve" —şakaklarına dokundu— "burada her şey yolunda giderse, evlenirsem iyi bir koca olurum."

"Belki de kıtadaki her kadını becermemeye çalışmalısın," diye alaycı bir şekilde önerdim. "Bu iyi bir başlangıç olur."

"Merak etme, kendimi koruyorum."

"Eminim öylesindir, ama benim itibarım öyle değil," diye alay ettim. "Fırsat buldukça benim adımı kullandığını bilmediğimi sanma." Ona etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdım.

Hala neden maceraları sırasında şapkadan rastgele bir isim seçemediğini anlamıyordum. Utangaç bir şekilde başka yere baktı ve ben devam ettim. "Şimdi Penelope ile evlenmek üzereyim..."

Bütün vücudunu bana dönerek baktı. "Tarihi belirledin mi?"

"Evet, Noel günü."

"Tanrım, gerçekten acele ediyorsun, ha?"

Omuz silktim. "Öyle olsa iyi olur, çünkü sırlarımız sızmaya başlarsa, Luca DiMauro onu bana asla vermez."

"Anlıyorum. Belki Aria'ya da aynısını yapmalıyım."

"Çocukluğumuzdan beri sana aşık," diye işaret ettim. "Eminim seni her halinle kabul edecektir."

"Doğru. Bu yüzden ondan uzak duruyorum, ama inan bana, takip etme becerileri gerçekten rahatsız edici. Senininkilerle bile rekabet ediyorlar."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Cidden ama Amadeo, kendine bir eş bulmuş gibisin. Hemen kararını ver de senin deli saçması yükünü başkasına devredeyim. Yakında evleneceğim, seni beladan kurtarmak için vaktim olmayacak."

Omzuma yumruk attı. "Dikkat et, *fratello*. Ben de aynısını söyleyebilirim."

Gülüştük, ama ses çok çabuk kayboldu ve yerine tanıdık gergin bir sessizlik geldi.

"Endişelenmiyor musun?" diye sordu

Amadeo. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne hakkında?"

"Az önce öğrendiğimiz şey hakkında," diye açıkladı. "En azından yarımızın iyi bir aileden geldiği gerçeğine tutunuyorduk, şimdi ise onun babamız bile olmadığını mı öğreniyoruz?"

Göğsümde bir acı hissettim, ama ifademi bozmadım. Amadeo'nun güvene ihtiyacı vardı ve ben kesinlikle onun paniğini besleyecek kişi olmayacaktım.

"Enrico ve Enzo kardeşlerdi, o yüzden çok farklı olamazlardı," dedim yavaşça, ses tonumu ölçülü tutarak. "Evet, bu beni şaşırttı, ama bu adamın bizi büyüttüğü, koruduğu ve sevdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Dürüst olmak gerekirse, biyolojik olarak bizim annemiz olmadığını öğrenememiş olmamızdan dolayı sadece pişmanlık duyuyorum. Sorun o."

Acı bir şekilde güldü. "*Sorun* derken, *deli psikopat katili* kastediyorsan. Başarılı olmadı belki, ama bu onu yıllarca denemekten alıkoymadı. Hayatta olduğumuz için şanslıyız."

Haklıydı.

İlk yıllarda, ikimiz de diğer çocukların gördüğü sevgiyi özlemiştik. Her çocuk annesinin sevgisine ihtiyaç duyar ve hatırlayabildiğim kadarıyla, ikimiz de bunu arzuluyorduk.

Gençken bu konuyu konuşurduk, ama bir şekilde hep uzaklaşırdık. Küçük yaşlardan itibaren gücün duygulardan daha önemli olduğunu öğrendik, bu yüzden doğal olarak duygular hakkında konuşmaktan kaçındık.

Ancak bu ters tepti. Bu durum sadece daha da kötüleşti ve hayatımızın her alanında sinsi bir hale geldi. Belki de içten içe kimsenin sevgisine layık olmadığımızı düşünüyorduk ya da sadece çevremizin bir ürünüydük ve onarılamayacak kadar mahvolmuştuk.

Amadeo terapi seanslarından sonra bana, bir annenin sevgisinin gelişimde çok önemli olduğunu söylerdi. Ama klinik psikolog olmaya gerek yoktu, kardeşimle bana bakınca bu konuda eksik olduğumuzu görebilirdiniz.

Tek bildiğim, takıntılı yapımın çocukluğumuzun bir sonucu olduğu, tıpkı Amadeo'nun panik ataklarının onun çocukluğunun bir sonucu olduğu gibi, ve ikimiz de bu yönlerimizi dünyadan saklamayı biliyorduk.

"Onun gibi olmaktan korkmuyor musun?" Amadeo'nun sorusu,

"Aklını kaybedip çocuklarını öldürmeye, eşini katletmeye çalışacağından mı?"

"Hayır." *Elbette endişeleniyorum.* "Amadeo, Marchetti mirasını sürdürmeliyiz. Isla, küçüklerin Omertà'ya girmesini istemiyor ve onu suçlamıyorum. Artık bu bizim sorumluluğumuz."

O başını salladı. "Onların yaptıklarından sonra ona ve babama en azından bunu borçluyuz."

"Ama biz de bu işte iyiyiz," diye mantık yürüttüm. "Kendi içimizdeki şeytanlarla başa çıkacağız, ama dünya bunu bilmeyecek. Kendini kaybediyormuş gibi hissedersen, bana gel."

"Aynı şekilde, kardeşim."

Çocukken yaptığımız anlaşma ile aynıydı.

C

LUCA

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Enrico Marchetti o korkunç lanet sözleri söyledikten sonra kulaklarımda yankılanan tek düşünce buydu.

Düğün tarihi belirlendi.

"Noel Günü bize her şeyi ayarlamak için yeterli zaman verecek ve sadece aile üyeleri katılacak," diye devam etti, ben ise masanın üzerinden atlayıp onu boğazlamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla, Enrico da bunun farkındaydı. Muhtemelen bu yüzden Roma'nın merkezinde çok kalabalık bir restoran seçmişti.

"Çok erken," diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Ailelerimiz birleşmeli, daha güçlü ve daha etkili hale gelmeli ki korunmaya devam edebilelim," diye devam etti, sanki ben konuşmamışım gibi.

Ondan sonra, onu dinlemeyi bıraktım. Bu düğünü planlamasına yardım etmem için cehennemde bile imkân yoktu. Yemeklerden, düğün konuk listesinden, çiçeklerden ve mekândan bahsetti...

Roma'daki kiliseyi gündeme getirdiğinde onu keserek "Hayır" dedim. "Eğer bunu yapacaklarsa, Sicilya'da, annemle babamın ve karımla benim evlendiğimiz kilisede olacak."

Göründüğünün aksine, duygularımın kararımınla hiçbir ilgisi yoktu. Kararımın tek nedeni, benim bölgemde benim emirlerimi yerine getirecek rahipti. Zamanı geldiğinde, Roma'da Marchetti'nin maaşını alan herkesin önünde evliliği feshedecekti.

"Peki," dedi, şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde kabul etti.

Garson yemeğimizi getirdi ve ben ayağa fırladım, daha doğmadan çocuğumu onun ailesine bağlamaya zorlayan adamla yemek paylaşmaya hazır değildim. Ona bakmak bile Margaret'in saklandığı ve beni onu ararken dünyayla savaşılmaya terk ettiği korkunç anıları geri getirdi.

Restorandan çıkıp arabamın beklediği sokağa doğru yürüdüm. Hafif bir yağmur kaldırıma yağıyordu, sokaklarda ve vitrinlerdeki şenlikli süslemelere rağmen hava benim kasvetli ruh halime uyuyordu.

Arabanın arka kapısı açıldığında ve karımın endişeli bakışları benimkilerle buluştuğunda, yüzündeki ifade düştü. Evliliğimizde birbirimizi anlamak için kelimelere ihtiyaç duymadığımız bir noktaya gelmiştik.

O yanına kayd ve yanındaki deri koltuğu okşadı. Başarısızlığımın farkına varınca göğsüm acı bir şekilde sıkıştı.

Kapıyı kapattım ve bizi arka koltukta karanlığa gömdüm, bölme bizi şoförden ayırıyordu. Araba, bu lanetli restorandan ve Enrico Marchetti'den uzaklaşarak ilerlemeye başladı.

"O kadar mı kötü?" Diye iç geçirdi ve elimi tuttu. Onu sonsuza kadar kaybettiğim için umutsuzluğa kapıldığım anıları hatırlayarak başımı salladım. "Ne zaman?"

"Noel günü."

"Vay canına, gerçekten acele ediyor."

"O öyle görmüyor. Çok uzun sürdüğünü söylüyor," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

Yirmi yıl boyunca, en büyük oğlumun aşk evliliği yapabilmesi için bu lanetli anlaşmayı bozmak için dişimi tırnağıma takarak mücadele ettim. Ama tüm çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı. Marchettilere daha fazla toprak teklif ettim. Reddettiler. Uyuşturucu kârlarımdan daha büyük bir pay verdim. Yine de hayır. Hatta Enzo Marchetti'nin yoluna, paranın satın alabileceği en güzel kadınları gönderdim, umarım biri onun dikkatini dağıtır diye.

Hiçbiri işe yaramadı. O piç kurusu, sanki bir tür aziz gibi, hiç taviz vermedi.

"Luca?"

"Hmmm."

"Bunu atlatacağız." Çenemi sıktım ve o da elimi okşamaya başlayarak yine hafifçe iç geçirdi. "Bir kez kaçarak hata yaptım, bir daha yapmayacağım."

"Yapsan da seni suçlamam." Yüzünü göğsüme gömdü.

"Suçlamalısın. Yaptığım şey doğru değildi." Boğazını temizlemeden önce sesi kırıldı. "Her şeyi mahvettim ve bunu unutmama izin vermedim. Yirmi bir yıldan fazla bir süredir. Beni ve doğmamış çocuğumuzu korumak için Marchetti ile o anlaşmayı yaptın, ama seninle konuşmak yerine kaçtım."

"Hey." Parmaklarımla çenesini tuttum ve o, çocuklarımızın miras aldığı o güzel mavi gözleriyle bana baktı. "Ben de hatalıydım. Senden sakladım. Seni ve Penelope'yi hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, yapmadın." Gözleri yaşlarla parıldayarak şiddetle başını salladı. Tanrım, hâlâ çok güzeldi, o kadar ki, bunca yıl geçmesine rağmen nefesimi kesiyordu. "Bizi hayatta tuttun."

"Onu ortadan kaldırabiliriz," diye düşündüm yüksek sesle. "Onu saklayabiliriz ve..."

"Hayır." Benden uzaklaştı, narin kaşları çatıldı. "Penelope ikimizden de daha güçlü."

. Bununla doğrudan
yüzleşecek." "Biliyorum."

İç geçirdim, bileklerini nazikçe tutup göğsüme doğru çektim.

Kızımız bizi gururlandırıyor, ancak o anda, keşke gururlandırmasaydı diye düşündüm. Keşke kaçıp Marchettilerden saklansaydı ve hak ettiği aşkı bulsaydı. Ama her şey mükemmel olsa ve Amara hasta olmasa bile, bu onun asla düşünmeyeceği bir şeydi.

Çünkü Penelope aramızda en iyisiydi.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandı Margaret, dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak.

PENELOPE

Papà'nın ofisinde, yüzlerinde ciddi ifadelerle oturan anne ve babamı gördüm ve bir şekilde anladım. O gün gelmişti.

"Merhaba prenses," dedi babam sert bir sesle. Büyük maun masasının arkasındaki deri koltuğuna oturmuştu, duvardan duvara uzanan kitap rafları bu gergin anın arka planını oluşturuyordu. Babam ve dedem çocukluğumdan ergenliğime kadar bana kitap okumuşlardı ve her kitap benim için değerli bir anıydı.

"Otur tatlım," dedi annem, cesur bir ifade takınmaya çalışarak, ama bakışlarındaki endişeyi gizleyemedi. "Dün Roma'ya gittik ve ilginç bir teklif aldık."

Papà'nın arkasında durdu, ikisi birleşik bir cephe oluşturuyorlardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyle olmuştu, ancak ara sıra bunun her zaman böyle olmadığına dair söylentiler dolaşıyordu. Ben doğduktan kısa bir süre sonra, annem babamı terk etmiş ve beni saklamıştı. Bunun, annemin görücü usulü evliliği öğrendikten sonra aralarında çıkan bir kavga ile ilgisi vardı - ya da buna benzer bir şey.

Ayaklarımı zorla ileri doğru sürerek, midemi burkan düğümler arasında gülümsedim ve onlara karşı oturan sandalyeye çöktüm.

Ellerimi kucağımda birleştirip endişemi gizlemeye çalışarak kaçınılmaz olanı bekledim.

"Beni bir teklif için mi görmek istediniz?" diye sordum, ikisi de çok uzun süre sessiz kaldıklarında.

"Evet." Papà'nın dudaklarından çıkabildiği tek kelime buydu.

Yüzündeki ifade, bana bu korkunç haberi vermektense başka herhangi bir şey söylemeyi tercih ettiğini gösteriyordu, bu yüzden onun işini kolaylaştırmaya karar verdim.

"Enrico Marchetti'nin kaçınılmaz düğünümüz için bir tarih talep ettiğini varsayıyorum."

Papà derin bir nefes aldı.

"Daha çok Enzo ısrar ediyor. Noel'de düğün yapmak istiyor." Şok dalgası içimi kapladı. Noel'e sadece birkaç *hafta* kalmıştı, hayatımın en önemli günü için hazırlanmak için yeterli bir süre değildi. "Beklemekten bıktı ve bir aile kurmak istiyor."

Enzo ile seks yapma düşüncesi beni tiksindiriyordu. Artık coşkuyu tattığım için, bana hayal bile edemeyeceğim türden bir zevk verebilecek erkekler olduğunu biliyordum.

Connecticut'taki kulüpte bir yabancıya bekaretimi verdiğimde, onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum. Bu, nefret ettiğim adama "*siktir git*" demenin benim yolumdu. Keşke bunun iki ucu keskin bir kılıç olacağını bilseydim... Belki o zaman, vazgeçtiğim her şeyden habersiz bu yükümlülüğün içine girebilirdim.

Beni rahatsız eden sorular da vardı. Haftalardır, maskeli yabancının, geçmişteki taliplerim gibi tutkulu gecemizden önce "ortadan kaybolmamış" olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Hala hayatta mıydı?

Ama bu sözleri dile getirebileceğim bir durum değildi.

"Bu iyi bir şey," diye mırıldandı annem. "Bu evlilik konusunda ciddi olduğunu gösteriyor."

Babam alaycı bir şekilde "Enzove Amadeo hiçbir şey hareket eden hareket eden her şeyi becerir. Kızım daha iyisini hak ediyor."

Annem hayal kırıklığıyla içini çekti. "Luca, sen de onların yaşındayken aynı şey söylenebilirdi."

"Neden?" diye araya girdim, onların tartışmasına son vermek için kararlıydım.

"Neden ne?" diye sordu annem.

"Neden tarihi bu kadar acil belirlemek istiyorlar ve bize hazırlık yapmamıza izin vermiyorlar?"

Papà sinirli bir nefes verdi.

"Marchettiler neden her şeyi yapıyorlar? Onlarda temel bir sorun olduğuna eminim." Sanki düğünden bahsetmek bile başını ağrıtıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Geciktirmek veya durdurmak için birkaç seçeneğimiz var..."

Oturup omuzlarımı düzelttim. "Hayır."

"Hayır mı?" Papà şaşkın bir şekilde tekrarladı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun, prenses."

Derin bir nefes alıp verdim, sonra boğazım düğümlenmeden sonraki sözleri söyledim. "Seni tanıyorum, Papà. Bana reddetmem için seçenekler sunmak istiyorsun, ama reddetmeyeceğim."

"Ama..."

Göğsümü dolduran paniği görmezden gelerek başımı salladım ve hissetmediğim bir cesaret ve özgüven sergiledim.

"Onlarla savaş başlatmana izin vermeyeceğim," dedim, sesim kesin bir tondaydı. "Amara hasta. Şu anda önceliğimiz o; bize ihtiyacı var. Marchettilerle bir savaş, onun tedavi planlarını altüst eder ve onun sağlığından daha önemli hiçbir şey yok."

Sessizlik uzadıkça bakışlarımız kilitlendi, onun bakışları beni Enzo'dan kurtarmak istediğini, benimkiler ise onun müdahale etmesine izin vermemeye kararlı olduğumu gösteriyordu.

"Emin misin, Penelope?" Annemin sesi, iradelerimizin çatışmasını böldü. "Sen güçlüsün ve bunu yapabileceğini biliyorum, ama aynı zamanda mutlu olmanı da istiyorum."

"Eminim," mırıldandım.

"Ben emin değilim," diye homurdandı babam. "O piç kurusu kızımı hak etmiyor. Muhtemelen kötü bir aile skandalını saklıyorlardır."

"Onlar sadece söylentiler," diye annem onu azarladı. Merakım galip geldi. "Söylentiler mi?"

Mama elini sallayarak küçümseyen bir hareket yaptı. "Önemli değil."

"Söylentiye göre Enrico'nun ilk karısı deliymiş ve bu ailevi bir özellikmiş."

"Oh."

"Kanıt yok," diye ısrar etti annem. "Söylentilere kulak asmak sana göre değil, Luca."

Babam , elini elini elinisaç saç ve içini çekti. "Belki değil, ama onu korumak için çaresizim."

Annenin yüzü gerildi. "Ben korumak istemiyor muyum?"

Babası onu görmezden geldi. Marchettiler, birleşik cephelerini çökertmeye niyetli tek aile gibi görünüyordu.

"Seni ortadan kaldırabiliriz, ama..." "Luca!" dedi annem tıslayarak. "Anlaşmıştık."

Boğazımı temizledim, ama boğazımdaki düğüm geçmedi. "Kaybolmayacağım, Papà. Bu söylentiler doğruysa ve Enzo *pazzo* ise, bunu boşanma gerekçesi olarak kullanabilirim."

Papà bundan memnun görünmüyordu, ama Mama hevesle başını salladı. "İyi düşünmüşsün, Pen."

Papà'nın omuzları yorgunluktan çöktü. "Senin için daha iyisini istedim, prenses."

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak ona sarıldım. "Biliyorum, ama ben küçük bir kız değilim. Anne babam gibi güçlüyüm ve görücü usulü evlilik kavramı bana ya da arkadaşlarıma yabancı değil." Onun yorgun gözlerine bakabilmek için geri çekildim. "Her şey yoluna girecek."

Umarım öyle olur.

"Unutma Luca, Pen silah kullanmayı bilir," dedi annem ona hatırlatarak. " kendini

Kendini koruyamıyor. Onu D'Arc'a göndermemizin ana nedeni buydu."

"Öğrendiğin kendini savunma tekniklerini hatırlıyor musun?" Papà gözlerine bakarak sordu.

"Evet," diye onu temin ettim ve son bir kez daha ona sarıldım. "Sen bir savaşçı yetiştirdin, yardıma muhtaç bir kız değil. Onunla ve Marchettilerle başa çıkabilirim."

Babamın eli başımın üzerine kondu. "Senin başa çıkabileceğini bilmemden çok, babanın kendini başarısız hissetmesi önemli." Diye iç geçirdi. "Seni daha iyi korumalıyım."

"Korudun." Sesim hıçkırıklarla boğuldu. Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordum. "Onları elinden geldiğince uzak tuttun. Şimdi bırak ben onlarla ilgileneyim, biz Amara'ya odaklanalım."

"Seni seviyorum, prensesim."

"Biliyorum, baba," diye mırıldandım, duygular boğazımı tıkiyordu. "Ben de seni seviyorum. Hepinizi."

PENELOPE

Amara ve ben, koruyucu kılıfın içinde asılı duran değiştirilmiş gelinliği izledik. Bu, nonna'mın Nonno ile evlendiğinde giydiği ve annemin Papà ile evlendiğinde giydiği gelinlikti, ama kusursuz durumuna bakılırsa bunu asla tahmin edemezsiniz.

"Haftaya evleneceğine inanamıyorum," dedi kardeşim kanepede otururken, küçük bedenini bacaklarının üzerine katlayarak. "Sadece iki hafta önce duyuruldu."

Üç, ama kim sayıyor ki?

Amara'ya bir bakış attığımda, kollarında tüylerin diken diken olduğunu ve solgun ifadesinin benim düğünümle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen vücudunda dolaşan kimyasallarla ilgili olduğunu fark ettim. Dün bir kemoterapi seansı geçirmişti ve etkilerini günlerce hissedecekti, ama yorgunluğına rağmen benim düğünüm için heyecanını gizleyemiyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

O heyecandan adeta titriyordu; ben ise idam mangasına sürükleniyormuşum gibi hissediyordum.

"Sana sormak istiyordum," dedim tereddüt ederek. "Benim baş nedimem olur musun?"

O çılgılık attı, sonra birden ciddiye büründü. "Bekle... Bana bunu sadece aile düğünü olduğu için mi soruyorsun?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır. Sana soruyorum çünkü sen benim kardeşimisin ve yanımda olmasını istediğim başka kimse yok. Sadece aile olsun ya da olmasın. Sahte olsun ya da olmasın."

Gözleri yeniden parladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Evet! Tabii ki, yaparım! Ne yapacağımı hiç bilmiyorum ama merak etme, bir yolunu bulurum. Kimsenin görmediği en iyi sahte düğünü yapacağım!"

Onun üzerine örtmek için başka bir battaniye uzandım ve omuzlarına sıkıca sararken tsk tsk yaptım. "O düğünden herkesten daha heyecanlı görünüyorsun. Belki de Enzo Marchetti ile evlenmelisin."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Bu günlerde gözleri sürekli donuk görünüyordu ve bu değişimin, saklamaya çalıştığı acıyı yansıttığını biliyordum. "Eğer yirmi bir yaşına gelene kadar beklemek isterse, ben varım."

"Düğün gününden önce onu görürsem, ona mutlaka sorarım," dedim alaycı bir şekilde. "Hevesli nişanlısı benimle tanışmak için bile zahmet etmiyor."

Evliliğimizi resmileştirmek için bu kadar kararlı olan biri için, Enzo benden kaçmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Nişan yüzüğünü kuryeyle gönderdi. *Yarım milyon dolarlık* bir *yüzük*, sanki Disneyland'dan gönderilmiş bir kartpostal gibi teslim edildi.

Bu yüzden, doğal olarak, onu tuvalete attım.

Tabii ki tabii ki, resmi resmi hikaye
hikaye şöyleydi parmağımdan parlak elmas
parmağımdan kayıp lavabonun giderine düştüğüydü.

Gelinliği işaret ederek çenesini kaldırdı. "Beğendin mi?"

"Evet."

Sevgili küçük kız kardeşim ya da başka kimse bilmiyordu ama ben onu giymeyecektim. Onun temsil ettiği anıyı lekelemek istemiyordum. Bunun yerine, "büyük günüm" için tamamen farklı bir kıyafet planlamıştım. Gelecekteki kocama ve tüm ailesine "Siktir git" diye bağırarak bir şey.

"Eğer evlenebilecek kadar uzun yaşarsam, ben de onu giymek isterim," diye hayalperestçe fısıldadı ve göğsüm sıkıştı.

Kanepeye yanına oturdum ve onu kendime yaklaştırarak vücut ısıyı paylaştım, sonra boğuk bir sesle, "Bu elbiseyi senin için saklayacağım," dedim.

Lana Del Rey'in *Ultraviolence* albümü tekrar tekrar çalarken, ikimiz oturma odamızda battaniyenin altında sarılıp yatıyorduk. Düğün planları tüm hızıyla devam ederken ve çoğu düzenleme Marchettiler ve annem tarafından halledilirken, dünyadaki en sevdiğim kişiyle geçirdiğim bu değerli zamanın tadını çıkardım.

Papà, "düğün" kelimesi her geçtiğinde homurdanıyordu, bu da Amara'yı kontrolsüz bir şekilde kıkırdatıyordu. Ben ise maskeli adamım hakkında hayal kurmak için bunu görmezden geldim. Onu nasıl bulacağımı bilseydim, kesinlikle bir gece daha isterdim. Geri kalan günlerim boyunca ya da Enzo Marchetti'den kurtulana kadar beni ayakta tutacak bir şey.

Telefonum titredi, mesaj bildirimi dikkatimi çekti.

Arianna: Tebrikler, duyduğum. Nasıl hissediyorsun?

Arianna ve Hannah'nın annesi Papà'nın üvey kız kardeşi idi, bu da onları benim kuzenlerim yapıyordu. Büyük ailemizi seviyordum, ama kimsenin bilmesini istemediğin bir şey olduğunda... o zaman durum çok kötü oluyordu.

Ben: Matteo'nun Hannah ile nişanlanmasına karşı hissettiğin gibi.

Arianna: 😞😞😞

Ben: Aynen öyle. Bir de kusma emoji'si ekle, o zaman durumu tam olarak özetlemiş olursun.

Arianna: Üzgünüm. Bir şey yapabilir miyim? Ortadan kaybolmana yardım edebilir miyim?

Onun önerisine güldüm — neden ailemdeki herkes ayrıntılı ortadan kaybolma planlarına meraklıydı?

Ben: Hayır, bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir.

Savaş başlatmaktan bahsetmiyorum bile, bu da sevdiğim çok fazla insanı etkileyecektir.

Arianna: Eğer teselli olacaksa, bence onu başından alacaksın. Onu kölen yap, kuzen.

Ben: Ha?

Arianna: Tanrım, bunu açıkça söylememi istemezsin, değil mi?

Ben: Evet 😊

Arianna: Tamam, ama ailelerimiz bu mesajı görmesinler.

Ben 😬 Merak etme, sohbetimizi : sileceğim.

Arianna: Onun beynini sikip sonra onu senin orospun yap.

Boğuk bir kahkaha kaçtı ağızımdan. Bunu ikiz kardeşi Hannah'dan beklerdim, ama tatlı, masum Arianna'dan değil. Gülümseyerek cevabımı yazdım.

Ben: Evlilik sana yakışmış.

"Ne bu kadar komik?" Amara sızlanarak kolumu salladı, ta ki ona tüm dikkatimi verene kadar.

"Arianna'nın veriyor bana bana şüpheli tavsiyeler
"O ne dedi?" diye sordu.

"Ne dedi?"

Ben içimi sızladım. söyleyemedim
anlayamadım kız kardeşime kız
kardeşime

"Enzo'nun bana aşık olmasını ve benim emirlerimi yerine getirmesini sağla" dedi, dedim, gözlerimi devirmeden duramadan, gerçeğin daha yumuşak bir versiyonuyla yetinerek.

"Bu iyi bir tavsiye. Değil mi?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle."

"Düğüne gelecekler mi?" diye sordu.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim. Marchetti ailesi, düğünün küçük ve sadece aile üyeleriyle yapılmasını kesin bir şekilde talimat vermişti. Evet, Hannah ve Arianna da ailedendi, ama son birkaç ayda olanlardan sonra, bu düğün sirkine katılmak isteyeceklerini sanmıyordum.

"Pen?" Amara çenesini eline dayadı, yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi. "Benim için çello çalar mısın?"

Göğsüm sıkıştı. "Tabii ki." İkimiz de onu asla reddedemeyeceğimi biliyorduk, bu yüzden onu almaya gittim. Çello her zaman oturma odamızda durur, çalınmayı beklerdi. D'Arc'taki stüdyoyu kullanmayalı uzun zaman olmuştu, ama bu sadece basit bir ihmalden daha fazlasıydı; bir parçam çelloyu Amara'nın hastalığıyla ilişkilendiriyordu.

Enstrümanı bacaklarımın arasına yerleştirdikten sonra, yayımı aldım ve telleri çalmaya başladım. Melodi anında ruhumu doldurdu ve kanepede oturan kız kardeşim için çaldığım her notaya korkularımın ve arzularımın derinliğini döktüm.

Çalmayı öğrenmemin sebebi buydu: onun için. O gülümseme için. Ona getirdiği mutluluk için.

Amara yanındaki yeri okşadığında ve ben enstrümanı bıraktığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kapı açılıp kardeşlerim ortaya çıktığında, ben onun battaniyesiyle uğraşıyordum.

"Eğlenceniz başlamak üzere," dedi Armani teatral bir şekilde ve ayağıyla kapıyı kapattı.

Amara ve ben birbirimize baktık, sonra kıkırdadık.

Her zamanki gibi, dördümüz saatlerce sohbet ettik.

Ailemizin oturma odası en çok vakit geçirdiğimiz yerdii. Nonno'nun bizimle hikayelerini paylaştığı ve geçmişiiyle ilgili anlattığı yerdii. Bu odadayken, onu neredeyse hissedebiliyor, kahkahasını duyabiliyor ve yaramaz gülümsemesini görebiliyordunuz.

"Enzo'yu öldürmemize izin vermelisin," dedi Damiano kendinden emin bir şekilde, ayaklarını sehpayaya uzatmış, babasının en pahalı şarabını yudumlarken. Ebeveynlerimiz bu kapıların ardında neler olduğunu bilselerdi, bizi boğazlardı.

"Marchetti soyunun tamamını öldürmeniz gerekir," dedim sessizce.

"Bu mümkün," dedi Armani, ama ifadesinden onun bile buna inanmadığı belliydi. Elini uzattı ve Damiano'dan şişeyi aldı, sonra içeriğini iğrenç bir şekilde yudumladı. "Evlenmeden önce dul kalırsın."

Kardeşlerim sık sık ikiz sanılırken, Damiano on altı yaşındaydı, Armani'den bir yaş büyüktü.

"Onunla evlenmeseydi dul kalmazdı," diye düzeltti Amara. "Ayrıca Pen dul kalmak için çok genç. Ve bir planı var."

Anlaşmanın mümkün olduğunca ertelendiğini biliyordum. Çok uzun zamandır ona söz verilmişim — hatta yirmi bir yıl önce, ben daha doğmadan önce. Nişanlım otuz üç yaşındaydı ve bu yüzden mi bu kadar aceleyle evlenmek istediğini merak ediyordum.

Marchetti'nin en büyük oğlunun, suç imparatorluğunu yönetmek ve bir düzine meşru işi mikro yönetmekle o kadar meşgul olacağını ve evliliği düşünmeye bile vakti olmayacağını ummuştum. Ama hayır

—görünüşe göre, dünya hakimiyeti hala düğünler ve aile kutlamaları için yer bırakıyordu. Bu adam "mafya patronu"dan çok "günlük planlayıcısı olan, aşırı başarılı bir psikopat"tı.

Bir hafta sonra, parmağımdaki bir ilmek gibi olan alyansla ömür boyu zincirlenmiş Enzo Marchetti'nin eşi olacaktım.

Kardeşlerime baktım, koyu kahverengi saçları ve çocuksu yüz hatları babamızdan miras kalmıştı, oysa kız kardeşim ve ben annemizden kalın kömür siyahı saçlarımızı miras almıştık. Onun koyu mavi gözlerini ve kalp şeklindeki yüzünü paylaşmakla kalmamış, zarif boynunu da miras almıştık. Annem zel günlerde bize hep kolye hediye ederdi, bunların narin yüz hatlarımızı tamamladığını söylerdi. Planımı hayata geçirirken bu paha biçilmez miraslardan hangisini takacağımı düşündüm.

"Düğün için heyecanlıyım, ama seni bizden uzaklaştırması hoşuma gitmiyor," dedi Amara, kanepeye daha da gömülürken. Ben de ona yumuşak bir gülümseme verdim, dönen düşüncelerimden kurtulduğum için mutluydum. "Neden Sicilya'da kalamıyorsun?"

Kolumu ona doladım ve o yorgun bir i çekişle bana yaslandı.

Ebeni rengi saçları yana doğru örülmüştü ve bu sabah saatlerce öksürmek yanaklarını kızartmıştı. Kabarık sarı pijamalar ve ona uyan terlikler giyyordu, bu da birkaç hafta içinde ne kadar zayıfladığını gizliyordu.

Amara'nın lösemisi hepimizi derinden sarstı. Doktorlar iyimserdi, ama ben onun değerli gülümsemesinin sadece acısını *ok* iyi gizleyen bir maske olmasından korkuyordum.

"Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum," diye mırıldandı Damiano.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama onun beni ailemden uzak tutmasına izin vermeyeceğim."

Bana utanmış bir gülümsemeyle baktı. "Söz verir misin?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey ve hiç kimse beni uzak tutamaz, en azından bir *koca*." Kusacakmışım gibi bir yüz ifadesi yaptım ve hepsi güldü.

Annem boğazını temizledi ve dönüp baktığımızda onu kapıda, elleri belinde ve gözleri kardeşlerimin arasında duran şarap şişesinde bulduk.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sertçe sordu. "İkiniz de reşit değilsiniz."

Kardeşlerim o kadar hızlı hareket ettiler ki, neredeyse komik bir hal aldı ve Shiraz şişesini anında bana doğru ittiler. "Bu Penelope'nin."

"Ne..."

"Kız kardeşimiz alkolik olmak için eğitim alıyor," dedi Armani ciddi bir ifadeyle ve kendisine bir bakış attı. Devam etmeden önce bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Ama onu hala seviyoruz."

Ellerimi kucağıma indirdim, ama gülümsememi bastıramadım.

"Kırmızı şarap kan dolaşımına iyi gelir," dedim anneme, çocukken Nonno'nun milyonlarca kez söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Dolaşım için iyi olabilir, ama baban kulaklarını çekince kafan için iyi olmayacak."

Amara'nın gözleri dehşetle büyüdü. "Ben de mi?" Annemin yüzü yumuşadı. "Hayır, canım, sen değil."

"Eminim Pen'in kulaklarını da çekmezdi," dedi Armani, sırtarak, kısa saçları her yöne dağılmış halde. Kimse dağınık görünümünü benim kardeşlerim kadar iyi taşıyamazdı. "Kendine de bir bardak doldurur, bir şey için kadeh kaldırırlardı."

"O sizin gibi başını belaya sokmaz," dedi annem, bir şekilde bunu eloquence bir şekilde söylemeyi başardı. "Belki her yerde ortalığı birbirine katmayı bıraksanız, size de bir bardak doldurur ve bir şeye kadeh kaldırır."

"Ne kadar süre uslu durmamız gerekiyor?" Armani başını eğdi. "Yirmi dört saat yapabilirim."

"Daha çok on iki saat," diye araya girdi Damiano. "Ben ise, kafama koyarsam bir azizden daha iyi olabilirim."

"Yani şeytandan daha kötü," diye homurdandı Armani.

"Siz iki cesur adam bir saat sessiz kalırsanız, ufukta kaos belirir. Sorun çıkaranlar," diye mırıldandı Mama, başını sallayarak. "Penelope, baban seninle çalışma odasında konuşmak istiyor. Siz çocuklar uslu olun."

Ben ayağa kalkarken, onların komplolarına bulaşmadan odadan çıkarken, söylenmemiş bir şey *ya da* havada asılı kalmış bir şey vardı.

"Zaten gelecek hafta hepsini göreceğiz," diye mırıldandım, Enzo'nun benimle buluşmak için çaba göstermediğinden şikayet ettiğim için kendime kızdım. Sanki beni duymuş ve gelmemi istemiş gibiydi, bu yüzden kendimi rahatsız topuklu ayakkabılarla, nişanlımla ilk kez buluşmak üzere bulmuştum. "Ayrıca, bizim onu ziyaret etmemiz gerekmez miydi, tersi değil?"

Kardeşlerimi bıraktıktan sonra, babam Marchettilerle akşam yemeğine davet edildiğimizi söyledi. Aile adına reddetti, ama Enzo hayır cevabını kabul etmedi. Amara'nın hasta olduğunu açıklamak istemeyen babam sonunda pes etti ve onunla birlikte halka açık bir yerde akşam yemeğinde buluşmayı kabul etti.

"Sicilya'ya ayak basan herhangi bir Marchetti'yi öldürmekle tehdit ettiğim için olabilir," dedi babam utangaç bir şekilde.

"Ah." Enrico Marchetti'nin sahibi olduğu Rosa Spinosa adlı restoranın önünde arabanın kapısı açıldı. Bacaklarımı dikkatlice hareket ettirerek arabadan indim ve babamın arabayı çevirmesini bekledim.

"Haftaya düğün için adaya ayak basmaları gerektiğinde bu nasıl olacak?" diye sordum, o yanıma geldiğinde.

Yüzü karardı ve fısıldayarak, "Tehditimi yerine getirip hepsini ortadan kaldırmak için iyi bir zaman, değil mi?" dedi.

Onun bakışını takip ederken krem rengi elbisemin üzerinden ellerimi gezdirdim, sonra birden durdum.

Restoranın önünde, birbirlerine çok benzeyen, sanki akraba gibi görünen üç adam duruyordu. Koyu renk takım elbiseler giymişlerdi ve benim şüphelendiğim suçlular gibi değil, saygın işadamları gibi görünüyordlardı.

Ama aralarında cehennem çukurlarından daha sıcak bir bakışa sahip olan biri vardı. Dolgun dudaklarında bir sigara sallanıyordu ve koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzdü. Dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı ve o, dikkatini benden hiç ayırmadan koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. Enzo Marchetti'nin karşımda durduğundan hiç şüphem yoktu.

Daha güçlü. Daha karanlık. Ve *sahiplenici*.

Bu yüzden, benim durumumdaki bir kadının yapabileceği tek şeyi yaptım: Çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye doğru çektim ve bakışlarımı onun uzun boylu vücudunda gezdirdim. Öne doğru eğildiğinde yeleşinin altında bir silahın silueti görünüyordu, ama dikkatim onun yüzüne odaklanana kadar boğazımdan küçük bir çığlık kopmadı.

Elbette yıllar boyunca onun fotoğraflarını görmüştüm, ama bu kadar yakından, yüzündeki sert hatların ve karanlık, parıldayan gözlerinin güzelliğini görebiliyordum. Kabul etmekten nefret etsem de, o yakışıklıydı. Benim tipim değildi... çünkü, tabii ki, onun gibi erkekler bana göre değildi.

Sonuç olarak, ona bakmak hiç de fena değildi.

Ama sonra buraya gelme sebebimizi hatırladım ve ruh halim bir anda bozuldu.

"Enzo Marchetti, sanırım," dedim cesurca, sonra ağzında sallanan sigaraya gözlerimi kısarak baktım. "İğrenç bir alışkanlık."

"Penelope." Adım, İtalyanca'nın yumuşaklığıyla dudaklarından mırıldanarak çıktı. "Sizi görmek ne güzel. Ben Enzo."

Kaşlarımı çattım. Neden sanki daha önce tanışmışız gibi konuştu?
tanışmışız gibi konuştu?

"Ah, ünlü Penelope DiMauro," yanındaki adam dedi. Kardeşi olmalıydı; ikisi de aynı

koyu saçları ve yüz hatları vardı. "Yirmi dakika geç kaldın. İrlandalıların dakikliği yüzünden olmalı."

"Amadeo," nişanlım alçak, boğuk bir sesle, uyarıcı bir tonla konuştu, ancak kardeşi bu uyarıyı dikkate almamış gibiydi.

Bunun yerine, güldü. "Ne? İrlandalıların dakikliğini hiç duymadın mı?"

Babama alaycı bir bakış attım. "*Onu öldürebilir miyiz?*" diye Gaelic dilinde sordum.

O da cevap verdi, sözleri benimkinden çok daha akıcıydı. "*Ben varım, ama annenin üzüleceğinden korkuyorum.*" Adımlarımı yeniden atmaya başladım, o küçük kardeşine sert bir bakış atarken onu takip ettim. Tekrar İngilizceye geçti. "İrlandalıların ölümcül olduğunu duymuşsundur, Amadeo. Duymadıysan da, çeneni kapatmazsan duymak üzeresin."

Amadeo tekrar konuşmak için ağzını açtığında Enzo araya girdi. "Saçma sapan konuştuğu için özür diliyor. Değil mi, *fratello?*"

playfully,

Tabii ki, ama Penelope'nin bu özelliğini seveceğini biliyorum."

"Buna pek güvenmezdim," diye mırıldandım, Enzo ise sanki ben zaten ona aitmişim gibi bana bakıyordu ve gözlerindeki bakış, yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Neden bana sanki ben ona aitmişim gibi bakıyordu?

Sigara izmaritini attı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben babama yaklaşma dürtüsüyle mücadele ettim. Ama yapmadım, çünkü bunun kimse için iyi sonuçlanmayacağını biliyordum. Aşırı koruyucu tavrıyla, bunu aşırıya kaçırıp muhtemelen üç adamı da Roma'nın dışındaki bu kaldırımında vuracaktı.

Enzo ve Papà el sıkıştıktan sonra Enzo'nun gözleri bana döndü ve kolunu uzattı. Ben de isteksizce elini sıktım.

Onun misk kokulu ve erkeksi kokusu beni sardı. Bu koku... benzersizdi, ama nedense gözlerimi kapattığımda, daha önce bu kokuyu kokladığımı hatırlayabileceğimi biliyordum. Başımı kaldırıp onun güzel yüzüne baktım ve onu inceledim.

"İçeri girelim," dedi Enzo.

"Ailenizi kontrol altında tutsanız iyi olur," diye Papà arkamızda homurdandı, Enzo'nun babasına seslenerek bizi şahin gibi izliyordu. Her geçen dakika ruh hali daha da kötüleşiyordu. "Bu akşamki yemeğin ne anlamı olduğunu gerçekten anlamıyorum. Birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok ki."

Restorana girdiğimizde, atmosferin tamamen eksik olduğunu hemen fark ettim. Nedenini, misafirlerin, çatal bıçakların çıkardığı seslerin ve müziğin tamamen yok olduğu boş alana bakarken hemen anladım. Loş ışıklı odanın ortasında basit bir yuvarlak masa vardı ve içimden hiç bir parça, kesinlikle garip geçecek olan bu akşamı iple çekmiyordu. Beş kişilik yer vardı ve ben etrafa bakarak yemeğin nereden geleceğini merak ediyordum.

"Ambiyansın eksikliği için özür dilerim." Enzo aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı. "Bu kadar kısa sürede mahremiyet ve güvenliği sağlayabileceğimiz tek yer burasıydı."

Kaşlarımı çattım, ama o arkama geçip sandalyemi çekmek için yerinden kalktığı için yüzündeki ifadeyi göremedim.

Koltuğa oturdum, Enzo sağımda, babam ise solumda oturdu.

Enrico yanına oturduğunda Papà, "Karın bize katılmayacak mı?" diye sordu.

"Eşinizin gelmeyeceğini duyunca, çocuklarla evde kalmaya karar verdi," diye cevapladı Bay Marchetti. "Onun zevkine göre ortalıkta çok fazla testosteron olacağını söyledi."

"Katılıyorum," diye mırıldandım, sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince yüzüm kıpkırmızı oldu.

Enzo'nun diğer tarafına oturan Amadeo, beni daha iyi görebilmek için öne eğilerek kıkırdadı.

"Biliyorsun, Pen," dedi Amadeo yavaşça ve ben gözlerimi kısarak baktım. Ailem ve kardeşlerim dışında kimse bana Pen demezdi. "Yakında en iyi arkadaş olacağız."

Gülümsemem zorluydu. "Zaten en iyi arkadaşlarım var."

O elini elini elini elini "Bir daha zararı olmaz."

"Ortak hiçbir yanımız yok," diye kuru bir şekilde karşılık verdim, ama Amadeo ikna olmamıştı.

"Kardeşim ortak noktamız. Kocan...?" diye ekledi, ben ona boş boş bakmaya devam edince.

Ben iç geçirdim. "O benim kocam değil."

Amadeo'nun gözleri parladı. "Henüz."

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Yoksa bu kadar aptal mıydı ki, bu evliliği, bu soğuk restoranda oturup bitmesini beklemek kadar istediğimi göremiyor muydu?

"Eğitiminizi bitiriyorsunuz, değil mi?" Amadeo, soğuk tavrımı görmezden gelerek devam etti. Aramızdaki tüm engelleri yıkmaya kararlı görünüyordu.

"Evet."

"Ne okuyorsun?" diye ısrar etti.

"Tıp hazırlık. Onkoloji okumak istiyorum, yan dal olarak da psikoloji."

"Çok etkileyici, Pen." Amadeo bana kocaman bir gülümseme attı. "Marchetti klanına akıllı bir katkı. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Ona karşı çıktım ve babam öksürük krizine girdi. Bu adam ölmek mi istiyordu? Zaten mezun olduğum bölümün ne önemi vardı ki? Tek yapabileceğim şey kocama yatakta sıcaklık vermektir. Bu gerçek, Enzo Marchetti'ye olan kızgınlığımı daha da artırdı.

Yüzümde saklamaya çalıştığım tüm duyguları göreceklelerinden korktuğum için gözlerimi indirdim ve masaya bakmaya başladım.

"Yüzüğün nerede?"

Enzo'nun konuşmasıyla irkildim ve koltuğumda sıçradım.

Yalanım tek bir nefeste ortaya çıktı. "Üzgünüm, kaybettim."

Enzo'nun çenesi seğirdi, ama sonra ceketinin iç cebine uzanıp siyah bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı ve masanın üzerine başka bir yüzük koydu. Bu yüzük, iki küçük safirin arasında devasa bir elmas bulunan platin bir yüzük idi.

Rahatsız edici ve tüyler ürpertici bir şüphe zihnimde parladı, ama Bay Marchetti'nin sonraki sözleri bu şüpheyi ortadan kaldırdı. "Annen Isla'ya kazayı anlattı."

"Öyle mi?" Papà sordu, yüzünde de aynı şüphe belirgindi.

"Evet."

Enzo elini uzattı, ben hareket etmediğimde elimi tuttu ve ben bu dokunuşla irkildim. Elim çikip, bana dokunduğu yeri izledim. Cildim karıncalandı ve bu tuhaf hissi gidermek için koltuğumda kıpırdadım.

Dişlerini diliyle yaladı, bakışlarını elime çevirdi, sonra tekrar benimkine döndü ve aniden kalbim göğsümde hızla ve şiddetle çarpmaya başladı, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi.

"Penelope, elini ver bana."

Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım ve o da bu hareketi takip etti, göz bebekleri o kadar genişledi ki, dünyadaki en derin, en karanlık ormanı hatırlattı bana. Gözlerinin bana hatırlattığı orman gibi, onun da tehlikeleri ve sırları sakladığını hissettim.

Herkesin bakışlarının farkında olarak, elimi uzattım ve o da yeni nişan yüzüğünü parmağıma taktı.

"Bunu kaybedersen, bir sonraki parmağına damga vurulacak," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Ağzım açıldı ve ona bakakaldım. Bakışları yakıcıydı, bana kafese kapatılmış, boynuna kadar kanla kaplanacak şiddete hazır bir hayvanı hatırlattı.

Kapı açıldı ve garsonlar yemek tepsileriyle ortaya çıkarak o anı bozdu. Herkes yemeğe başlarken ve erkekler iş konuşurken, o başka yere baktı, yüzünde boş bir ifade vardı.

Ve tüm bu süre boyunca kalbim hızla atıyordu, çünkü Enzo Marchetti'nin görüldüğü gibi biri olmadığını sezmiştim.

ENZO

Penelope'yi son gördüğümünden bu yana yirmi dört saatten az zaman geçmişti ve göğsümdeki baskı dayanılmaz hale geliyordu.

Onu görmem *gerekiyordu*.

DiMauro'nun mülkünde kendimi bulduğumda, DiMauro'nun evinde lanet olası bir sapık gibi gölgelere yapışarak ilerliyordum. Evlerinin yerleşimini öğrenmiştim ve gözlerim kapalı bile etrafta dolaşabilirdim.

Hava serindi, denizden esen rüzgâr soğuktu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve ben, onun penceresinin ötesindeki kiraz ağacına tırmanırken mülk karanlığa gömülmüştü.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, aysız geceye karışmıştım, ta ki kendimi Penelope'nin yatak odasının balkonunda bulana kadar.

Sessizce içeri girdim, bakışlarım kadınsı yatak odasının her köşesini taradı. Mobilyalar tamamen beyazdı. Beyaz dört direkli yatak, aile fotoğraflarıyla dolu beyaz şifonyer, beyaz masanın üzerine dağılmış kitaplar ve bir

büyük beyaz dolap, içinde... her renkten elbiseler sergileniyordu. *O kadar da tertemiz değilmiş*, diye düşündüm kendi kendime.

Özellikle dikkatimi çeken bir elbise vardı ve ona uzandım, parmaklarımla kumaşı çevirip döndürdüm. Kırmızı dantel, kaslı bir uyluğun üzerinde kayıyor...

Havada yumuşak bir inilti yayıldı, ses o kadar tatlıydı ki içimi titretti.

Elbiseyi bıraktım ve gözlerim, başının etrafında bir taç gibi yastığın üzerine yayılmış olan koyu saçlarına takıldı. Dolgun dudakları aralıktı, gözleri kapalıydı ve yanakları kızarmıştı. Uykudaydı, belinde toplanmış ince bir babydoll gecelik giymişti, çarşaflar ayak bileklerine kadar inmişti.

Dudaklarından bir inilti daha süzüldü. Geceliğinin sol askısı kayarak güzel, dolgun göğüslerini ortaya çıkardığında omuzlarım gerildi. Sonra gözlerim bacaklarının arasında elinin silüetine takıldı ve donakaldım.

O zarif parmakların göğüslerine doğru kaymasını, meme uçlarını çimdiklemesini, sırtını kavisletmesini izledim, diğer eli ise bacaklarının arasında kalmaya devam ediyordu. Uylukları açıldı ve gölgelerin arasından, elinin külotunun içine dalmasını büyülenmiş bir şekilde izledim, zihnimde pembe, parlak amını canlandırdım.

Bir başka küçük inilti ve ben kaya gibi sertleşmiştim.

Tanrım. Hatırladığımdan daha da güzeldi.

Yaklaştım, ellerimle dolabın kenarını kavradım ve onun mastürbasyon yapmasını izledim.

Onu izledim ve izledim, kalçalarının her hareketini ve boğazından çıkan inlemeleri ezberledim.

Vücudu titredi. Kalçaları çaresizce sallanıyor, bacaklarını daha da açarken göğüsleri zıplıyordu. Hareketleri giderek daha sarsıntılı hale gelirken, uyarılması havayı kokulandırıyor.

Sırtı kavislendi ve nefes nefese kalırken bir tutam saç yüzüne döküldü. Dudaklarının üstünde ter damlaları birikti ve zirveye ulaşmak için çabalarken kaşları çatıldı. Onun ağzını sahiplenici bir öpücükle ele geçirmek ve sonra dilimle amını sikmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Dişlerimin kenarını dilimin ucuyla takip ettim, onu tekrar tatmak için can atıyordum. O bir uyuşturucu gibiydi, en tatlı kaçış, ve sikim hala onun etrafında nabız gibi atarken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordu.

Gözleri hala sıkıca kapalıyken, kendini öfkeyle okşarken nefes alışını zorlaştırmaya başladı. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti duvarlarda yankılandı ve kalçaları yukarı doğru kıvrıldı. Sanki kendini bana sunuyormuş gibi.

Gözlerim açgözlülükle vücudunu taradı. Sıkı karın, tonlu uyluklar, geceliğinden taşan göğüsler ve emilmek için yalvaran meme uçları.

Siktir, onu tekrar tatmak yanlış mı olurdu? Tamamen uyanık olmadığını biliyordum, muhtemelen bir tür berrak rüya görmüştü, ama o sesler...

Sonra, sanki aklımı okumuş gibi, külotunu ince bacaklarından aşağı itti, yataktan tekmeledi ve şişmiş dudaklarını tam olarak görebilmemi sağladı.

"Lütfen," diye inledi. Gözlerimi onun parıldayan merkezinden ayırdığımda, onun da bulanık, yarı kapalı gözlerle beni izlediğini gördüm. "Lütfen bana dokun."

Tanrım, ben aziz değildim.

Bir sonraki kalp atışında yüzüm bacaklarının arasındaydı, heyecanını ciğerlerime çekiyordum. İç bacaklarına küçük öpücükler yağdırdıktan sonra daldım ve dilimi klitorisine sürttüm.

Vücudu titredi ve ağzım sulandı.

"Lütfen," diye inledi yine, sırtını yataktan kaldırarak parmaklarını saçlarıma geçirdi. Daha iyi erişebilmek için bacaklarını omuzlarıma doladım ve mükemmel, kızarmış tenini izlerken bir an durdum.

Ağzım klitorisine yapıştığında, kalçaları ağzıma karşı sallanmaya başladı. Sinir demetini yaladım ve ısırdım, ondan inlemeler ve inlemeler çıkardım. Sonra dilimi girişine kaydırđım ve parmakları saçlarımı sıkıca kavradı, kafa derimi yakarak.

Onun sıkı amcığı dışında tüm düşüncelerimi kafamdan silip attım, dilimi içeri ve dışarı sokup çıkardım, ta ki duvarları açgözlülükle kasılana ve sıvıları yüzüme damlayana kadar. Memnuniyetimi mırıldanarak, krem si uyarılmasını yaladım.

Sikim o kadar sertleşmişti ki pantolonumda ağrıyordu. Ama bu onun içindi. Onun hayali. Onun gecesi. Onun orgazmı.

Kalçalarını yüzüme sürüyordu ve ben onun amına karşı homurdandım, onun mükemmelliğini tadıyordum.

Kendimi tutmadım, vücudunun gerilmeye başladığını, nefesinin daha sert ve hızlı hale geldiğini hissedene kadar hızımı kesmedim. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Onu dilimle sikip, sıvısının son damlasını emdim.

Başını geriye attı ve zevki gittikçe yükselirken inledi, ta ki patlayana kadar.

Ben onun şehvetli ifadesini izlerken, o benim yüzüme karşı kasılmalar yaparken, amcığı benim ağzıma sıvılarını fişkirtirken, onun tutuşu sıkılaştı. Kasılmalar durana ve o tekrar yatağı ge vşeyene kadar onu yalamayı bırakmadım.

Nefes alış ı yavaş yavaş normale dönerken, benim sikim kot pantolonumun içinde zonkluyordu. Mutlu bir ifadeyle, bulanık gözleriyle bana bakıyordu.

Gülümserken, uyku onu çekip götürürken kapüşonlu gözleri tamamen kapandı ve telefonum titredi.

Bilinmeyen: Palermo rıhtımında buluşalım.

Annem, beni ve kardeşimi terk eden ilk kişiydi. Aynı zamanda hayatımızı almaya çalışan ilk kişiydi.

Bu bizi yıkmadı, ama kesinlikle bir emsal oluşturdu. Biraz kafayı yemiş olmam hiç de şaşırtıcı değildi.

O kaltak cehennemnin derinliklerinde bile huzur bulamamış.

Tanıdık, yıpranmış Bronco'da yanan sigaranın turuncu ışığı, bu Aralık gecesindeki tek yaşam belirtisiydi. Camlar yarıya kadar açılmıştı, sigara dumanı soğuk, aysız geceye süzülüyordu.

Kendi sigaramı çıkardım ama yakmadım. Penelope'nin yorumundan beri sigarayı bırakmaya çalışıyordum. Onun nefret ettiği alışkanlıkları benimsemek istemiyordum.

Gökyüzünde kısa bir an için şimşek çaktı ve adamın yüzü tekrar karanlığa gömülmeden önce profilini görebildim.

Camı tamamen indirdi ve sigarasını attığını izledim, köz artık aramızdaki mesafeyi aydınlatmıyordu.

Arabasının gölgesinden beni fark etti. Arabamdan indim ve yanına doğru yürüdüm, içilmemiş sigarayı attım.

Ben onun hurda yığını gibi arabasının yanına geldiğimde, onun boncuk gibi gözleri beni izledi.

"Ne istiyorsun lan?" diye homurdandım.

"Hiç düğün ilan görmedim," diye cevapladı ve ciğerlerini hava ile doldurdu.

"seni göremeyeceksin," " " "
tören Noel'de Noel'de ve sadece yakın aile üyeleri katılabilir."

Gülümsedi ve bembeyaz dişlerini gösterdi. "Ben de ailenin bir parçasıyım."

"Hayır, değilsin."

"Sana bir aile ağacı çizeyim mi?" diye sordu, beni sinirlendiren o kışkırtıcı gülümsemesiyle.

"Gerek yok," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim, Diana Bergman'ı bu pislikle konuşma fırsatı bulamadan öldürmüş olmayı diledim. "Gerçi *Atticus*, Athena teyze organ kaçakçılığı işine girdiğini bilseydi ne derdi acaba?"

Atticus Popov pisliğin tekiydi, en kötü türden bir fırsatçı. Çocuklarının iyi insanlar olması bir mucizeydi. Athena teyze de onlardan biriydi ve amcamla evlenmişti.

Kontak anahtarını çevirdi ve motor, yaşlı bir kadının öksürüğü gibi uğultuyla çalışmaya başladı.

"Onu bu işe karıştırma."

Ah, sonunda damarına bastım. "DiMauro'lara da aynısını yap, o zaman sorun yaşamayız."

Arabayı sürmeye başladı ve hızla uzaklaştı, ben ise her şeyin ne kadar sürede çökeceğini düşünmeye başladım.

PENELOPE

„Mia anima.

Başım ağırlaşmış, vücudum tatlı bir yorgunlukla titriyordu ve neden böyle hissettiğimi çok fazla düşünmememe gerek yoktu. İçten içe biliyordum. Onu hissedebiliyordum, etrafımı saran misk kokusunu.

Hafif bir esinti ile beyaz perdeler havada dans ediyordu ve hava ısınmış tenimi okşayarak tüylerimi diken diken ediyordu.

Etrafıma baktım, gölgelerin içinde tanıdık kaslı vücudunun silueti duruyordu.

"Merhaba, yabancı," diye fısıldadım, sesim yumuşaktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir adım öne çıktı ve ellerini bana doladı. "Seni benim yapmak için geldim."

Büyük elleri uyluklarımı kavradı, bacaklarımı açtı ve tek seferde içime girdi. İnledim, penisi beni lezzetli bir şekilde dolduruyordu.

Durdu, benim ona alışmamı bekledi ve sonra hareket etmeye başladı. Sert, acımasız darbeler. Heykel gibi göğsü

üzerimde duruyordu, tek dikenli gül dövmesi terle kaplanmıştı.

"Lütfen... lütfen... daha fazla..." O daha derine daldıkça sesim her kelimedede çatlıyordu. Her itişte vücudum geriliyor, inlemelerimin tonu yükseliyordu.

"Amin... lanet olsun, benim için yaratılmış, sikimi açgözlülükle boğuyor," diye boğuk bir sesle bir kez daha itti. "Seninle çevrili bu şekilde ölebilirim ve mutlu bir adam olabilirim."

Karnımda bir sıcaklık oluştu ve giderek arttı, bu his patlamak üzereydi, birden irkildim ve gözlerimi açtım.

Gözlerimi kırptırdım, kafam karışmıştı ve bir saniye boyunca odamın karanlığını aradım.

Ter cildimi kaplamış, çarşafların bana yapışmasına neden olmuştu. Babydoll geceliğimin bir askısı kolumdan kaymış, göğsüm açıkta kalmıştı. Ve külotum... yerdeydi.

En şok edici kısım neydi?

Amım *sırılısıklamdı*. İç uyluklarım yapış yapıştı ve uyarılmamdan dolayı parlıyordu. Vücudum, sadece bir erkeğin tatmin edebileceği bir ihtiyaçla ağrıyordu.

Kendimi örttüm, sonra başlığa doğru kayarak bacaklarımı göğsüme çektim. Gözlerim yine odanın içinde dolaştı, sonra açık balkondan dışarıya, aysız gökyüzünün bana baktığı yere.

Geleceğim bu mu olacak? diye düşündüm. *Beni mahvedecek tek adam için acı çekerken karanlık ve yalnız mı kalacağım?*

Bir kaçamak yapıp zarar görmeden kurtulacağımı sanmıştım. Çok yanılmışım. Maskeli yabancı benimle kaldı, zihnimin köşelerinde gizlenerek o gecenin her saniyesini tekrar tekrar yaşamamı sağladı.

Sadece geceleri, yatak odamın duvarları içinde, kendime onu düşünmeme izin verdim. Onu tekrar görürsem ne olacağını sık sık merak ederdim. O kadar çok "eğer" vardı ki

hayatın bana keşfetme izni vereceği o kadar çok "eğer" vardı ki, keşke başka biriyle evlenmeseydim.

Aptalca hayallerimi hafifçe başımı sallayarak uzaklaştırdım, dikkatlice yataktan çıktım ve banyoya gidip arzumun izlerini yıkadım.

Hayal kurmak, görücü usulü evlilikte sıkışıp kalmamış kadınlar içindi.

EN\O

Rüya her zaman aynı şekilde başlıyordu.

"Artık aynı odayı paylaşmayı bırakmalıyız," diye mırıldandım, etrafa dağılmış dağınıklığa bakarak.

Altı yaşındaki kardeşim yanımda duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ama neden? Ben paylaşmayı seviyorum."

"Sen tam bir felaketsin, Amadeo." Kollarımı açtım ve halıyı kaplayan oyuncakları işaret ettim. "Okuldan her döndüğümüzde odamızı temizlemek zorundayız."

Aynı okula gidiyorduk. Ben bir yaş büyüktüm, bu yüzden derslerim saat sekizde başlıyordu, onunki ise saat dokuzda. Bir saatin tüm oyuncakları çıkarmak için yeterli olduğunu düşünmeyebilirsiniz, ama kesinlikle öyleydi. Kardeşim bunu defalarca kanıtladı.

Banyo kapısının altından ışık sızıyordu. "Işığı açık bırakmışsın," diye azarladım.

Omzumda hala kitap çantamla öne doğru adım attım ve yatak odasının diğer tarafındaki banyoya doğru yürüdüm. Amadeo hemen arkamdaydı, homurdanıp duruyordu. Ne zaman ayrı odalarımız olması konusunu açsam, o sinirleniyordu.

Ama babam haklıydı: bu kaçınılmazdı.

Elimi kapı koluna koyduğumda, kapıyı açarken hafif bir bakır kokusu aldım. İleri adım attım, kardeşim bana çarptı ve ben donakaldım.

Tanıdık yüz, porselen küvete yaslanmış, küveti dolduran su kırmızıya boyanmıştı. Gözleri kapalıydı, yüzünde rüya gibi bir gülümseme vardı ve saçları suyun yüzeyinde yüzüyordu. Arkadaşlarımla annelerine benziyordu.

Normal. Mutlu. Akli başında.

"Bu... Annem mi?" Amadeo, sesinde inanamama duygusu ile fısıldadı. Hayatımızda ilk kez, annemiz normal görünüyordu. Hatta nazikti. Ama yine de burada ne yaptığı ve suyun neden o kadar koyu kırmızı olduğu sorusu vardı...

Onu arkama ittim.

O, annemizi bu şekilde görmek için çok masumdu. Annemizi sevmeye zahmet etseydi, bunu anlayabilirdi. Şimdiye kadar yaşadığımız tüm karşılaşmalarımız korkunçtu.

"Bir güvenlik görevlisi çağır," diye fısıldadım, omzumdaki çantayı kaydırarak.

Aniden, bir dalga sakin suyu karıştırdı ve mermer fayansların üzerine sıçradı. "Boo!"

Amadeo çığlık attı. Ben de çığlık attım.

Çantam yere düştü ve bacaklarımla her yerine su sıçradı. Kardeşimi banyodan dışarı itmek için etrafta koştururken kapıya çarptım.

Kapı çarparak kapandı ve bizi onunla birlikte içeride kilitleti.

"Enzo!" Kardeşim korkmuştu, gömleğini tutmuş titriyordu. "O bir hayalet mi?"

Annem başını geriye attı ve çılgınca güldü, tanıdığım o tarafı her zamankinden daha korkutucuydu.

Ona uzandı, ama ben onu itip yolunu kestim.

"Koş, Amadeo," diye bağırdım ve yüzüme bir şey çarptığında onu kendi vücudumla korudum. Yukarı baktım ve bunun bir kemer olduğunu fark ettim.

Kendini bir havluyla sarmış ve ıslak kemeriyle bana vurmaya başlamıştı, bazen yüzüme, bazen sırtıma, bazen de bacaklarıma vuruyordu.

Kardeşim ığlık attı, yüzünde panik ifadesiyle kapıyı açmaya çalıştı, ama sırt çantam engel oluyordu ve korkusu onu beceriksiz hale getirmişti.

"Koş," diye bağırdım, kan gözlerimi kaplıyordu.

"Bu odadan çıkarsan Amadeo, kardeşin ölür," diye hırladı, yüzü çarpık bir ifadeyle. "Siz ikiniz de onun gibisiniz."

Onunla mücadele ettim, ama o çok güçlüydü. Omzumu ona çarptım ve onu sendelettim, ama arkamı döndüğümde bir şey kafama çarptı ve dizlerim soğuk mermere çarptı.

Kemer boğazıma dolandı ve nefes borumu ezdi.

"Seni öldürmek zorundayım. Canavar." Sesi kulağıma fısıldayan bir tıslama gibiydi, öfke ve delilikle doluydu. "Artık Marchetti'nin kötü tohumlarının ortalıkta dolaşmasına izin veremem."

Bu kadından nefret ediyordum. Bizi koruması, sevmesi gerekiyordu. O anda, onun gibi birinin bize hayat vermesine izin verdiği için babamdan bile nefret ediyordum.

Neden diğer çocuklar gibi normal bir annemiz olamıyordu?

Oksijen için nefes nefese kalırken, gözümün önünden noktalar geçiyordu, anlamadığım bir senfoni gibi çınlayan ve çalan sesler duyuyordum.

Uykumdan birdenbire uyandım, o sürekli çalan zil sesi hala oradaydı. Telefonum, sadece kardeşim, babam ve benim kullandığımız zil sesiyle çalıyordu.

Tek bir mesaj vardı.

Amadeo: Konukevi. En kısa sürede.

Siktir!

Yatağımda dönüp içimden inledim, bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Özellikle Amadeo'yu tanıyınca, bunu yapmak çok cazip gelse de. Acil durum, en sevdiği prezervatif markasının yeniden tedarik edilmesi ya da bir kasırğa olabilir.

Roma'daki evimin tavanına bakarak, rüyayı tekrar tekrar izledim. Sonunun nasıl biteceğini biliyordum, her zaman aynı şekilde. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi.

Diğer birikmiş şeylerle birlikte hepsini zihnimin bir köşesine iterek dışlerimi sıktım. Kafamı dolduruyorlardı ve bir gün bunların ayrıştırılması imkansız hale geleceğinden korkuyordum.

Sabah saat beşte nihayet Roma'ya dönüp yatağıma girdim ve sadece birkaç saat uyuduktan sonra, onun tiyatrosuna hiç de havamda değildim. Gerçi, beni bu rüyadan uyandırdığı için ona teşekkür etmem gerektiğini de söyleyebiliriz.

Telefonum tekrar çaldı.

Amadeo: Cevap ver, pislik, yoksa nişanlının evine gidiyorum.

Bir gün kardeşimden öç alacağım. Ya da belki Aria Costello ile evlendiğinde ona on katını ödeyeceğim. Bu daha da iyi geliyordu.

Amadeo: ???

Amadeo: Hâlâ bekliyorum lan!

İç geçirdim, yataktan kalktım ve cevabımı yazarken duşa gittim.

Ben: Otuz dakika sonra orada olacağım.

Yirmi dakika sonra, babamın malikanesinin giriş holüne adım attım. Küçük kardeşlerimin bağırıışları evin içinde yankılanıyordu, muhtemelen hepsi oyun odasındaydılar.

Gürültüyü takip ederek geniş girişı geçtim ve dört kardeşim de kanepelerde uzanmış halde buldum. Inessa ve Romeo sigara içiyor, Iryna ve Fausto ise ellerinde uzaktan kumanda ile oyunları tamamen unutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde onlara bakıyorlardı.

Dördü de bana sırtlarını dönmüştü, bu yüzden yumuşak halının üzerinde sessizce adımlarımı atarak onlara yaklaştım.

"Ne yapıyorsunuz?"

İkisi irkildi, sigara izmaritlerini yere attılar ve ben hemen onları söndürdüm.

"Ne oluyor, Enzo?" Romeo mırıldandı.

"Evet, aynen öyle," diye tısladı Inessa, bana öfkeyle bakarak. Çocuk küfür etmeyi reddediyordu, bu takdire şayandı, ama keşke denemeyi de reddetseydi.

"Sigara içmek yok. Uyuşturucu yok.

Alkol yok." İkisi de bana öfkeyle baktı.

"Sen sigara içiyorsun."

"Ve bu iğrenç bir alışkanlık." Penelope'nin dünkü sözlerini tekrarlayanın ironisi gözümden kaçmadı.

Inessa kıkırdadı. "Duydum."

Gözlerimi devirdim. "Ne duydun?"

Romeo kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Kızın seni öpsün diye sigarayı bıraksan iyi olur."

"Kız arkadaşımı merak etme. Babamın bunu öğrenmesi ve annemin halısına verdiği zararı görmesi daha önemli."

Gözleri yerdeki siyah lekeye indi ve donakaldılar.

"Başımız belaya girmeyecek, değil mi?" Fausto araya girdi.

"Fausto ve I sadece oynuyorduk," Iryna mırıldandı.

kapılara bakarak. Inessa'nın asla küfür etmek istemediği gibi, Iryna da mümkün olduğunca beladan uzak dururdu.

Dördünü de gözlerimle süzdüm, bakışları bana kilitlenmiş ve hayranlıkla doluydu. Tüm kardeşlerimi seviyordum, ama bir yanımla Isla'nın onları buradan götürmesini diledi. Çünkü er ya da geç, yüzlerindeki o masumiyet, dünyamızın gerçekliğiyle yer değiştirecekti.

"Bunu aramızda sır olarak saklayacağız ve annem sorarsa, sigaramın düşüp halıyı bozduğunu söyleyeceksiniz." Dört rahatlamış iç çekiş odayı doldurdu, ama ben en sert ifademi korudum. "Ancak, sizi bir daha yakalarsam..."

"Yapmayacağız," diye söz verdi Romeo ve dördü de aynı anda başlarını salladılar. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"İyi." Onlara bir bakış attım ve terasa açılan kapıya doğru yöneldim. "Sözünüzü tutun."

Amadeo'yu misafirhanenin önündeki salıncakta buldum. Beni gördüğü anda, ayağa fırladı ve somurtkan bir ifadeyle bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye selamladı beni.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Tam olarak otuz dakika oldu," dedim, eski Rolex saatime bir göz attım.

"Bir şey duydum," dedi, çenesi gergin ve yüzü öfkeli bir ifadeyle. "Neden bana söylemedin?"

Ellerimi ceplerime sokup, zaman kazanmak için rahatça sandalyeye doğru yürüdüm.

"Sana tam olarak neyi söylemedim?" diye sordum, gözlerine bakarak.

"Bu doğru mu?"

"Korkarım biraz daha açık olman gerekecek Amadeo. Ben akıl okuyucu değilim."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, sonra üç adım attı ve karşımda yerini aldı.

"Babam Omertà'nın başkanlığından ayrılmadan çok önce, sen ailenin reisi gibi davranıyordun. Benim için sorun yok, ama beni bilgilendirecek kadar bana güvenmelisin." Bir süre durdu, benim bir şey söylememi bekledi. Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Diana Bergman'la ne işin vardı?"

Siktir! Diana ile olan işimi öğrenmemesi gerekiyordu. Asla öğrenmemesi gerekiyordu.

"Önce duyduklarını bana anlatır mısın?" diye isteksizce sordum, gereğinden fazla bilgi vermek istemiyordum.

"Annemizi tanıdığını," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Son zamanlarda onunla görüştüğünü. Neden?"

Omuz silktim. "İhtiyacım olan bir şeye sahipti."

"Dalga geçmeyi bırak Enzo. Karşımda ben varım."

İç geçirdim. "Gerçek bu. İhtiyacım olan bir şeye sahipti ve onunla bir anlaşma yaptım."

"Umarım bunun İspanyol mafyasıyla olan bağlantıları ile bir ilgisi yoktur."

"Nerede nerede ? buluyorsun bilgileri bilgileri nereden "Bunu dert etme. İspanyolların Atticus Popov ile çalıştığını biliyor muydun?"

"Bunu kafana takma. İspanyolların Atticus Popov ile çalıştığını biliyor muydun?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Amadeo, lütfen İspanyollarla dalga geçmediğini söyle."

Omuz silkti. "Tek seferlik bir şeydi."

Yüzü ifadesiz kaldı, gözlerinin arkasında tipik Marchetti tarzında hayaletler gizleniyordu.

"Sen yetişkin bir adamsın ve isteyen herhangi biriyle yatabilirsin. Kadın, erkek... bu senin işin. Ama umarım İspanyol mafyasıyla bulaşmamışsındır."

"Takılmadım ve o bir erkek değildi. Ben eşcinsel değilim."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Öyle olsan da umurumda olmazdı. Daha çok, yatakta dolaşırken hangi bilgileri paylaştığın konusunda endişeliyim."

Omuz silkti. "Yatakta değildik."

Ben iç geçirdim. "Gerçekten bilmeme gerek yok. Fazla bilgi diye bir şey var, biliyorsun."

O alaycı bir şekilde güldü. "Şu haline bak, gençler gibi konuşuyorsun."

Nişanlının sana bulaşmış."

Ona sert bir bakış attım. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. İşe yaramıyor. Bu bilgiyi kimden aldığını bilmek istiyorum."

"İbiza'da kart oyunu oynarken yapılan sıradan bir sohbet olduğunu bilmen yeterli."

"Peki o sohbet neyi ortaya çıkardı?"

"Aynen dediğim gibi: Diana Bergman ile bir anlaşma yaptığını."

"Bu zor bir anlaşma bahsetmeye söz
Ben alaycı bir şekilde"Özel bir kulübe girmek için
bir bilete ihtiyacım vardı."

"Neden?"

Tek kelime. Tek isim. Son zamanlarda tek odak noktam
buydu. "Penelope."

Nişanlıma daha yakın olmanın bir yolunu arıyordum.
Sonunda, Penelope ile çevrimiçi olarak bağlantı kurmayı
başardım ve birkaç ay boyunca sohbetlerimiz derinleşti.
Sonunda buluşmayı önerdiğinde, yer olarak Revelation'ı
seçtim. Oraya girebilmek için, ahlaki pusulası tam güneyi
gösteren tek kadına, Diana Bergman'a başvurdum. Dante
Leone'ye karşı harekete geçmeden önce, kendisinin tüm dijital
ve fiziksel izlerini silmeye kararlıydı. Onun ortadan
kaybolmasına yardım ettim ve karşılığında, bağlantılarını
kullanarak kulübün kapılarını benim için açtı.

"Bana özel bir kulübü ziyaret edecek türde birine
benzemiyor."

Omuz silktim. "Değil, ama bir bağlantı istiyordu ve ben de
ona bunu sağladım. Nişanlığının ihtiyaçlarını çok ciddiye alırım."

O sertleşti ve başını kaldırdı. "Sakın bana düğün gecesinden
önce gelecekteki karının bekaretini bozduğunu söyleme." Onun
abartılı tavırlarına gözlerimi devirdim. "Aklını mı kaçırdın Enzo?
Eğer onun babası... ya da bizim babamız..."

"Söylemeliyim ki, bu yönün çok eğlenceli." Başımı eğdim.
"Ve kimse bilmiyor, bu yüzden bu konuda ağzını kapalı
tutmalısın. Yüzüğüm parmağına takıldığında, o sonsuza kadar
benim olacak ve geri dönüşü olmayacak."

Çünkü ne tür bir kirli sır ortaya çıkarsa çıksın, onu asla
bırakmayacaktım.

"Tanrım, bu kıza gerçekten çok düşkünsün," dedi Amadeo.
"Seni hiç bu kadar takıntılı görmemiştim." Yorum yapmadım,
çünkü gerçekten, ne söylenebilirdi ki? "Dün gece yine Sicilya'da
mıydın?"

Omuz silkmem onun cevabı oldu ve o da onaylamayan bir şekilde başını salladı.

"Tanrım, Enzo. Ne lan orada ne yapıyordun? Onun uyumasını mı izliyordun?" "Öyle sayılır."

O inledi. "Bunun ürkütücü olduğunu ben bile biliyorum."

"Ha, arkadaşlarıyla okuduğu romantik kitaplarda öyle yazmıyor. O bunu seviyor, inan bana."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Her neyse, sana bir sorum vardı."

Gözlerini bana dikti, bakışlarından onaylamadığını belli ediyordu. "Onu takip etmeme yardım etmeni istersen, hemen buradan giderim. Cevabım hayır. Bir yerde sınır çizmem gerekiyor."

Bunu asla dert etmesine gerek yoktu çünkü hiçbir erkek ya da kadının onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmesine asla izin vermem. Bu benim işimdi ve sadece benim.

"Sağdıçım ol," dedim basitçe.

Ayağa fırladı ve omzuma vurdu. "Tanrım, Enzo, hiç sormayacağını sanmıştım. Tabii ki, sağdıçın olacağım."

Onun coşkusuna gülümsedim, ama sırların ne kadar süre gizli kalabileceğini merak etmeden edemedim.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı... Ailemizin adı herhangi bir şekilde organ kaçakçılığıyla ilişkilendirilirse, bu bizi sonsuza kadar mahvederdi. Bunun asla gerçekleşmemesi için her şeyi yapmam gerekiyordu. Sonuçta, yeni geliştirdiğim yazılımı Interpol'e teslim etmemin nedeni buydu. Interpol de bu yazılımı uluslararası ajanslar ağına aktardı. Bu tek hareket, çok gürültücü veya pervasız davranmadığım sürece, tüm polis ve büroların beni rahat bırakmasını sağladı.

Bu yüzden gölgelerden çıktım ve son üç yıldır Penelope'ye yaklaşmaya cesaret eden herkesi öldürdüm ve paçayı kurtardım.

Ve Şimdi, onu baştan çıkarmıŐ ve Noel'de evlenmek istemiŐtim.

Adım onun adına eklendiğinde, benden kaamayacaktı.

PENELOPE

Noel çok erken geldi.

Düğün, iki ruhun birbirlerini ömür boyu seveceğine söz verdikleri bir an olmalıydı. Bir erkek ve bir kadının kutsal evlilik bağıyla birleştiği ve Tanrı, aile ve arkadaşların huzurunda yemin ettikleri gün.

Hayatının beyaz atlı prensinle başladığı gün olmalıydı. Parlak zırhlı şövalyenin. Çoğu kızın hayatı boyunca hayalini kurduğu gündü.

Ben hayal etmedim.

Yedi yaşındayken, nonno ve Papà'nın kapalı kapılar ardında, tamamen yabancı biriyle ayarlanmış evliliğim hakkında fısıldaştıklarını kazara duydum. Düşmanımla.

Ve o günden itibaren, sanki kendi cenazemmiş gibi ondan korkmaya başladım.

Düğünüm, tüm hayatım, Marchetti ailesinin İtalya'daki hakimiyetini güvence altına almak için yaptığı stratejik bir hamleden başka bir şey değildi.

Babam bu durumdan kurtulmak için her yolu denedi, ama başaramadı. Beni bu zor durumdan kurtarmak için hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Bu durum zavallı babamı öldürüyordu, onu çaresiz hissettiriyordu. Ben bunu görebiliyordum, annem de görebiliyordu. Bu yüzden hayal kırıklığımı ve acımı kabullenmiş gibi davranarak gizledim.

Bu yüzden burada durmuş, Sicilya'nın en görkemli kilisesinin geniş koridorunda yürümek için hazırdım.

Kilise, her iki tarafın yakın akrabalarıyla ve midemi bulandıran çiçek kokusuyla doluydu. Büyükanne ve büyükbabam burada evlenmişti, annem ve babam da öyle. Bu, babamın elde ettiği tek zaferdi. Aksi takdirde, Marchettier'in finanse ettiği kiliselerden birinde, Roma'da yürüyor olacaktık.

Bu saçma sapan düğün ve resepsiyon bittiğinde, Enzo Marchetti — benim deyimimle şeytani piç — balayı planlamıştı. Topladığım istihbarata göre, ihtiyacımız olan tüm mahremiyete sahip olacaktık. Görünüşe göre gelinin görüşü alınmamıştı.

Çift ahşap kapıdan geçip şapele girdik. O manzara herhangi bir kızın nefesini kesecek cinstendi: çiçekler, süslemeler, vitray pencerelerden içeri sızan güzel güneş ışığı, kilise orglarının yumuşak melodileri.

Ancak, hissedebildiğim tek şey korkuydu. Papà'nın elini daha sıkı tuttum, midem bulanırken burada olmamayı diledim.

"Seni düşürmeyeceğim," diye fısıldadı.

Ona bir bakış attım, kırmızı duvakımın arkasından silueti zar zor görünüyordu.

Gelinliğimin ve duvağımın kan kırmızısı olduğunu söylemiş miydim? Bu, bu duruma uygun tek kıyafetti ve bunun ardındaki anlamın gün gibi açık olmasını istiyordum.

Elbette, gelinlik Givenchy tarafından özel olarak yapılmıştı — ben, düğünümde korkunç görünmek isteyen bir sadist değildim.

aile. Çok güzeldi, ama gelinin saflığının tam tersini ima ediyordu. En azından bana öyle geldi, çünkü bir ay önce Revelation'da tamamen yabancı birine bekaretimi verdiğimi çok iyi biliyordum.

Al bunu ve kışına sok, Marchetti moda evi.

Tabii Tabii ki babam bilmiyordu
bilmiyordu bunu küçük parça bilgi
bilgi

Bunu ilk kez giydiğimde anne babamın yüzündeki ifadeyi hatırlayarak gülümsemeden edemedim. Annem çılgına dönmüştü, ama babam çabucak kendini toparlayıp isyankar hareketimi desteklemişti. Bugün tüm personeli işkence, acı ve ölümle tehdit edip şantaj yaparak elbisenin Marchettilere ulaşmamasını sağladı. Gerçekten dünyanın en iyi babasına sahiptim.

Tören şarkımın ilk notaları çalmaya başladı ve konukların gözleri önüne çıktık. Kiliseyi en güzel senfoni gibi dolaşan nefes kesen sesler müziği bastırdı ve ben gülümsemeden edemedim.

"İşe yaradı," diye fısıldadım.

"Keşke tüm dünya bu anı görebilseydi," diye Papà da aynı sessizlikle mırıldandı ve ikimiz de kıkırdadık.

Büyük Enrico Marchetti, muhtemelen yaklaşan felaketi sezdiği için düğünün olabildiğince küçük olmasını istiyordu. Papà, kalan ince akıl sağlığı ipliğine zar zor tutunuyordu ve bu düğün sırasında kırılma noktasına gelirse, Enrico bunun seyircisini istemezdi.

Tabii ki, beni hesaba katmamıştı.

Yine de, izleyici kitlesi Marchettilerin istediğinden daha büyüktü, çünkü Papà'nın babası Benito King, hareket eden her şeyi sikmeyi seven ve tohumlarını geniş bir alana yaymış bir adam olduğu için, Papà'nın ailesi biraz daha büyüktü.

Derin bir nefes alarak, kaderimin bana babamın babası gibi bir adam gönderecek mi diye merak ettim. Zalim. Kötü. Sadakatsiz.

Yeraltı dünyasındaki söylentiler çok iyi biliniyordu.

Enzo ve Amadeo Marchetti playboylardı ve kadınlar onların dikkatini çekmek için kilometrelerce sıraya girerdi. Yine de, ailelerinin restoranında karşılaştığımızda beni kandırmış olabilirdi.

O gece hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum, ya da onun hakkında.

Yüzükle ilgili küçük tehdidi dışında çoğunlukla sessizdi. Hayır, onu kaybetmemiştim. Lanet olası taş, şu anda bile kolumu ağırlaştırıyordu ve son zamanlarda Amara ile vakit geçirmek için spor salonuna gitmediğim için kendimi suçlu hissettiriyordu.

"Yürüyor muyuz?" Papà'nın sorusu, hareketsiz durduğumu fark etmemi sağladı.

Bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve her yeni adımla boğazımdaki düğüm daha da büyüdü. Bu yolculuğun hiç bitmemesini diledim. "Evet" demek zorunda kalmamak için dünyanın sonuna kadar yürümek bile umurumda değildi.

"Marchettiler şok oldu mu?" diye fısıldadım, tarihin en yavaş adımlarıyla sunak ve bekleyen damada doğru ilerlerken.

"Hayretler içinde," dedi babam, elimi eline sıkıca tutarak. "Enrico'nun çenesi kilisenin zeminine değdi sanırım."

Gülerek, Canon D düğün marşının yankılandığı kadar yüksek sesle güldüm.

Damat, duvakımın arkasından biraz bulanık görünüyordu, ama geniş omuzlarındaki gerginlik çok belirgindi. Ayakları birbirinden uzak, kolları yanlarında, elleri aldatıcı bir sakinlikle duruyordu. Yine de, onda o kadar heybetli, o kadar otoriter bir şey vardı ki, bir bakışının beni ezip geçeceğinden korktum.

Kurban sunağına yaklaştığımızda, sonunda arkasını döndü ve içgüdülerim bana kaçmamı haykırdı. Siktir et

ve koş, koş, koş. Saklanabilir ve asla geriye bakmayabilirdim.

Değil mi?

Ama o anda en küçük kardeşim, baş nedime rolünü çok ciddiye alarak görevini yerine getirirken gözüme çarptı. Soluk yüzü ve iri gözleri yorgunluğunu ve mücadele ettiği hastalığı ele veriyordu ve kaçmanın mümkün olmadığını biliyordum. Ailem için, yerinde kalıp Enzo Marchetti'nin bana yüklediği her şeyi kabul edecektim.

Amara için.

Sanki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyormuş gibi, yorgun bir gülümsemeyle bana el salladı ve narin bileğinde ağır bir şekilde sallanan tespihini salladı. Bu tespih, annemin düğün gününde Aiden amcamın ona verdiği tespihti.

Lösemi teşhisi konduğundan beri onu bırakmayı reddediyordu ve bu beni çok korkutuyordu. Annem ve babam da korkuyorlardı, ancak bunu iyimserliklerinin arkasına saklıyorlardı.

Nefesim kesildi. Her adımla mesafe kısaltıkça kalbim hızlandı ve avuçlarım terlemeye başladı. Ondan sadece üç metre uzaktaydık. Sonra iki metre. Bir metre. Ayaklarım kendi isteğiyle durdu.

Daha fazla nefes nefese kaldım, ama tek duyabildiğim kulaklarımda atan nabızdı. Kafamın içinde bunu yapmak istemediğimi söyleyen çığlıklar. Genç yetişkinliğim, kapanmak üzere olan parmaklıkları sallıyordu.

"Penelope, sen söyle, biz geri dönebiliriz," dedi babam yumuşak bir sesle. "Benim hatalarımın bedelini sen ödememelisin."

O kadar basit değildi. Geri dönersek, bunun savaş anlamına geleceğini biliyordum. Ölüm. Bu sadece beni değil, kardeşlerimi, teyzelerimi ve amcalarımı da etkileyecekti. Çok fazla insanı incitecekti. Ama en çok da tatlı Amara'yı.

Bu yüzden, yapabileceğim tek şeyi yapacaktım.

"Çok güzelsin, Pen," diye fısıldadı kardeşim ona ulaştığımızda ve karşı karşıya olduğum felakete rağmen ona gülümsedim.

Kız kardeşim başını çevirip bekleyen damadı izledi, ben de aynısını yaptım. Kaderi benimkiyle iç içe geçmiş olan adam, sağdııcı Amadeo'nun yanında gururla duruyordu.

Enzo ve Amadeo'nun kravatlarının benim elbisenin rengiyle aynı olduğunu fark etmeden edemedim, sanki kırmızı giyeceğimi biliyorlarmış gibi.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Sesi kilisede yankılandı ve sonra, Papà'nın beni ona götürmesini beklemek yerine, damat öne çıktı, duvağını kaldırdı ve elimi tuttu.

Dişlerini sıktı. "Kızımdan uzak dur."

Enzo öfkeli görünüyordu, çenesini o kadar sıkıyordu ki sol yanağındaki kaslar patlayacak gibi görünüyordu.

"Sanmıyorum. O artık benim."

Ben daha sözlerimi bitirmemiştim ki, bu adam beni sahiplenmeye başlamıştı. Geleceğimizin nasıl olacağını ancak hayal edebiliyordum. Beni yüksek kalesine, ya da penthouse dairesine kilitleyip anahtarı atmayı mı planlıyordu? Yıllar yavaş yavaş geçip, ben uzak bir anı haline gelene kadar mı?

"Gidelim," diye tısladı Enzo, başımı yukarı doğru kaldırmamı sağlayarak gözlerim onun yüzüne takılana kadar.

"Seninle evleniyorum diye, Enzo Marchetti, bu beni senin yapmaz ve DiMauro olmaktan alıkoymaz."

Babam gururlu görünüyordu. Enzo ise pek değil. *İyi*.

Babam yanağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra ciddi bir tonla, "Onu hala öldürebilirim, prenses," dedi.

"Denemek isterseniz, buyurun deneyin," diye Enzo kuru bir şekilde karşılık verdi, gül buketimi alıp göğsüne bastırdı ve sonra omzuna kolunu doladı. "Ve merak etmeyin, çok geçmeden *Marchetti diye* bağırmaya başlayacaktır."

Ona hayretle baktım.

Tanrım, bu adam deliydi, çünkü Papà'nın silahı olsaydı, onu kesinlikle çekip vururdu. Yine de, yumruğunu sıkıp açma şekli, adamı boğazlamaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu.

"Sorun yok," diye onu sakinleştirdim, sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Otur, sonra seni bulurum."

Bu lanet olası şeytana ömür boyu hapis cezası verildikten sonra.

Parmağıma demir kelepçe takıldıktan sonra.

Başımı çevirdim ve yakında kocam olacak adama gözlerimi kısarak baktım.

"Beni asla sahip olamayacaksın." Parmak uçlarımda yükselip fısıldadım, "Ve biliyor musun? Bakire bir gelin almayacaksın. Onu daha iyi bir adama verdim."

Onun dipsiz gözlerine bakarken yüzümden zafer dolu gülümsemeyi silemedim, ama hemen ardından hayal kırıklığı geldi. Sözlerim umduğum etkiyi yaratmamıştı. Bunun yerine, bakışlarında heyecan ve hayranlık parıltısı vardı. Yoksa arzu mu?

"Gerçekten mi?" Sesi tehlikeli derecede alçaktı.

"E-evet." Cesaret belki aptal insanlar içindi, ama artık geri dönmek için çok geçti. Bunun yerine, omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve kayıtsız görünmek için elimden geleni yaptım. "Ayrıca, sen bakire değilsin. Yani bu sadece... adil."

Nefesimi tutarak tepki beklerken, zihnimde *Dumb Ways to Die şarkısı* tekrar tekrar çaldı. Hiçbir tepki gelmedi.

"Hadi şunu bitirelim." Enzo kolunu belime doladı ve beni son birkaç basamakta sunak'a kadar götürdü. "Başla," diye rahibe bağırdı.

ENZO

Derin mavi gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi soğuktu, bakışları ise daha da soğuktu. Nefes kesici bir güzelliğe sahipti ve o kırmızı elbise gibi meydan okurcasına giyinmişti. Sanki onu giymek için doğmuş gibiydi. Öndeki dantel neredeyse uyluklarının ortasına kadar uzanırken, arkada iki fitlik bir kuyruk vardı ve onu isteksizce kilise zemini üzerinde sürükledi.

Zevkli bir şekilde cüretkar olan elbise alışılmışın dışındaydı, ama beni hiç de kızdırmadı. Aksine, onu bu sunak üzerine eğip Tanrı ve tüm azizlerin huzurunda onu almak istedim.

O giysiyi giyerken bu töreni ve resepsiyonu nasıl atlatmam gerekiyordu?

Benden on yıldan fazla gençti, ama başını dik tutuyor, kendinden emin ve güçlü görünüyordu. Yaşından daha olgun görünüyordu. Terli, titreyen elleri onu ele veren tek şeydi.

Bakire bir gelin almayacaksın. Onu daha iyi bir adama verdim.

Rahip konuşmaya devam ederken, onun sözleri zihnimde yankılandı ve dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. Penelope kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu, ama kaybedeceği bir oyun oynuyordu. Ne kadar direnirse dirensin, onun ilk ve sonlarını ben ele geçirecektim.

"Yeminlerinizi hazırladınız mı?" diye sordu rahip, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Evet."

"Hayır," dedi gelinim aynı anda. Bana yapmacık bir gülümseme attı ve devam etti. "Yeminlerimizi meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak bir yerde edeceğiz. Enzo gergin olduğunda kekeliyor."

O küçük yaramaz.

"Gelinim utangaçtır," diye fısıldadım. "Ama endişelenmeyin Peder, bu gece yeminini haykırarak söyleyecektir."

Rahibin gözleri büyüdü ve ağzı sudan çıkmış balık gibi hareket etti. Kendini toparlayıp törene devam etmek için birkaç deneme yaptı ve sonunda en önemli soruyu sordu.

"Enzo Marchetti, Penelope DiMauro'yu karın olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar onu sevecek ve ona değer verecek misin?"

Tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet."

"Penelope DiMauro, Enzo Marchetti'yi eşin olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar onu sevecek ve ona değer verecek misin?"

Herkes nefesini tutmuş, sanki bir bomba patlamak üzereymiş gibi sessizlik uzadı, ta ki biri boğazını temizleyip okyanus mavisi gözlerini bana dikene kadar.

"Ölüm bizi ayırana kadar, evet."

Garip bir cevaptı, ama üzerinde fazla düşünmedim, çünkü rahip hemen "Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Penelope gerginleşti, odadaki herkesin bakışları üzerimize çöktüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama kalabalık önemli değildi, sadece o önemliydi. Başının arkasını okşadım,

parmaklarımı saçlarına geçirdim ve eğilip yumuşak dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

O nefesini tuttu ve ben o sesi içime çektim, sözlerden daha derin bir şeyle sözümüzü mühürledim.

Üzerimizde düğün çanı çaldı, sadece evliliğimizi değil, resmi başlangıcımızı da ilan ediyordu.

Onun tatlı kokusu başımı döndürdü ve içimde arzu uyandırdı. Sonra alt dudağımdan bir acı geçti ve şok içinde geri çekildim.

O beni *ısırdı!*

"Öpüşmek pek içimden gelmiyor," diye tısladı, gözlerimi dik dik bakarak. Gözleri isyan ve meydan okuma ile parıldarken, kremsi boynuna ve yanaklarına kızarıklık yayıldı.

"Pençelerini gösterdiğinde çok hoşuma gidiyor," dedim, yüzündeki ifadenin şoka dönüştüğünü izleyerek. Sonra dik durdum ve onu koridordan geçirip kiliseden çıkardım.

Bizi "tebrik etmek" için ilk gelen babasıydı. "Prensesime iyi davran," diye uyardı, bakışları *prensesinin* beni ısırdığı yere kaydı. "Yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

"Prensesini merak etme, Luca," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "O artık benim *kraliçem*."

Kayınpederim tehditkar adım ileri attı, ama O harekete geçmeden önce, karısı yanına geldi.

"Tören çok güzeldi," dedi zoraki bir gülümsemeyle, kızını kucaklayarak. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

Karımın gülümsemesi sertçeydi, ama sonra babası tekrar yanına gelip onu kucakladı. Penelope'nin ona güvenle sarılması beni kışkılandırdı. Bana da o rahatlığı hissettirecek kadar yakınlaşacak mıydı?

"Resepsiyon için evde seni bekleyeceğiz," dedi annesi, gözleri bana biraz fazla acıma dolu bir bakışla kaydı.

Penelope babasının yanağına öpücük kondurdu ve babası isteksizce bir adım geri çekildi, parmaklarıyla beni izlediğini gösteren bir hareket yaptı.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp, yerine dudaklarımın kenarlarını sıkarak gülümsedim. "İstediğin kadar izle, ama o artık benim."

Sırada kardeşleri vardı ve anneleri Luca'yı uzaklaştırırken tek tek onu selamladılar.

Bu resepsiyonda kimsenin ölmemesi bir mucize olurdu.

PENELOPE

Bunun evliliğimin başlangıcı olduğuna inanamıyordum.

Yeni kocam, sanki ben onun *malıymışım gibi* davranıyordu. Bir aksesuar gibi. Babam ise o kadar gergindi ki, aniden alev alacağından korkuyordum. Açıkçası, yeni kocamın boğazını sıkıp beni dul bırakacağından endişeleniyordum, daha resepsiyondaki kanepelere bile ulaşamadan.

Bunun benim için bir önemi yoktu, ama kardeşlerimin güvenliğini tehlikeye atacaktı.

Ailemle Enzo arasında yaşanan küçük olaydan sonra, beni beyaz atların çektiği altın yaldızlı bir arabaya bindirdi.

Ne zaman savaşmam gerektiğini bilen biri olarak, tek kelime etmeden arabaya bindim. Masalsı bir ihtişamın beni etkileyeceğini düşünüyorsa, hayalperestti.

Koçun itirazına rağmen, dizginleri koçtan aldı.

"Ama efendim, benim görevim..."

"Yaşamak istiyorsan, kenara çekil," diye bağırdı Enzo. Zavallı adam itaat etti ve koşarak uzaklaşırken, kocam ustaca arabayı hareket ettirdi.

"Umarım beni kaçırmıyorsun," diye tısladım. Bana bakmadı bile. "Buna gerek yok.

Artık benimsin."

Onun İtalyan maço zihniyeti olmuştu
giderek ben sinirimi sinirimi

"Bir kez daha söylesene, neden söylemiyorsun?" diye iç geçirdim ve başımı salladım. "İlk yüzünü kaçırmış olabilirim diye."

"Üç." Ona şaşkın bir bakış attım ve o da yavaşça açıkladı: "Sadece üç kez söyledim."

Sinirli bir nefes verdim. "Üç kez çok fazla."

Gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra tekrar yola döndü. "Elbisen güzel."

"Teşekkürler."

"Bekaretini verdiğin adamın adını bilmem gerekiyor."

Başımı geriye attım ve güldüm.

"Hayatta olmaz." Bunu bildiğimden değil, ama bu bilgiyi kendime saklayacağım. "Ayrıca, ilk *çocuğunun* adını söylemeden onun adını istemen ikiyüzlülük olur."

"İstiyor musun?"

"Neyi istiyorum?"

"İlk çocuğumun adını."

"Hayır, pek değil."

O güldü ve bu ses bana tanıdık geldi, ama ben bunu düşünemedim o tekrar konuşmaya başladı. "İyi, çünkü gerçekten hatırlamıyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Çok tipik."

"Seninkini hatırlıyor musun?"

Ağzımı açtım ve hemen kapattım, ona sert bir bakış attım. "İyi denemeydi."

"Onun öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Gerildim, derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim.

"O adama zarar verirsen, seni öldürürüm."

Bana bakmadı bile, ama dudaklarının köşesind

gergin ve sessiz araba yolculuğumuzun geri kalanında da devam etti.

İçerisi loştu, yaşla pürüzsüzleşmiş koyu bordo kadife döşemeyle kaplıydı, deri ve eski ahşap kokusu durgun havada kıvrılıyordu. Dışarıda tekerlekler kaldırım taşları üzerinde düzenli bir şekilde gürültü yapıyordu, ama içeride sessizlik neredeyse baskıcıydı — sanki araba da bizimle birlikte nefesini tutuyormuş gibi.

İki yabancı, kol mesafesi kadar uzaklıkta oturuyorduk, ama aramızdaki mesafe, altımızdaki yoldan daha geniş bir uçurum gibiydi. Daha farklı olamazdık.

Farklı yaşlar. Farklı yaşam tarzları. Farklı ilgi alanları.

Bizi birbirimize bağlayan tek şey, ben daha ilk nefesimi almadan önce ailelerimiz arasında yapılan bir anlaşmaydı.

Bu işin sonu kötü olacaktı.

Araba ailemin evinin önünde durduğunda, Enzo'nun bana yardım etmesini beklemedim; bunun yerine, arkama bakmadan içeri koştum.

"O skandal kıyafeti çıkaracaksın," dedi annem, mermer giriş salonuna adımımı attığım anda beni köşeye sıkıştırarak. "Bu evliliğin ideal olmadığını biliyorum, ama biraz nezaket göstermeliyiz."

Ve böylece kendimi Nonno'nun eski odasında, bir zamanlar nonna'ma ait olan bir gelinlik giymiş halimi izlerken buldum. Annemin düğün gününde giydiği gelinlikle aynıydı, ama kolye annemin bana hediye ettiği kolyeydi. Annem, düğün günümde yeni bir şey olması gerektiğini söylemişti.

Saçma sapan bir iş anlaşması için ne kadar romantik düşünceler. Her şeyi bir şekilde lekeliyordu. Gözlerim yaşlarla doldu, ama ağlamayı reddettim.

Kendime acımak benim tarzım değildi ve şimdi de bunu değiştirecek değildim.

"Affet beni, Nonno," diye mırıldandım, ellerimle güzel vintage elbisenin üzerinden geçerek. Elbise, imparatorluk bel tasarımı, uzun kollu, sırt kısmı dekolte ve arkamda dramatik bir şekilde genişleyen bir etekle, gövdeden itibaren genişliyordu. İpek kumaş yumuşaktı ve elbise bana mükemmel uyuyordu, sanki benim için tasarlanmış gibi.

Yine de bugün onu giyerek atalarımın anısını lekelediğim hissinden kurtulamıyordum.

"Muhteşem görünüyorsun." Annemin sesi beni irkitti ve dönüp kapıda durduğunu gördüm. "Düğün gününde bu elbiseyi giymen, nonno'nun en büyük dileği idi."

Derin bir nefes aldım ve elbisenin vücuduma daha da sıkı oturmasını izledim. "Eminim bu saçmalıkta giymemi istemezdi."

Annem gülümsedi.

"Bunu söylemen çok komik, çünkü ben de düğün günümde aynı şeyi düşünmüştüm."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Elini reddedici bir şekilde salladı. "Önemli değil.

Bugün senin günün."

Alaycı bir şekilde güldüm, sonra düz bir ses tonuyla, "Düğün tarihini ya da damadı seçme şansım olmadan, bu benim günüm olamaz." dedim.

"Biliyorum tatlım, özür dilerim." Omuzları çöktü. "Yıllar boyunca bu anlaşmanın bozulacağını ummuştum."

Onun yüreği parçalanmış ifadesini görünce içimde bir suçluluk duygusu belirdi. "Önemli değil. O benden çok daha yaşlı, belki yakında ölür. Huzurlu bir dul olurum."

"Baban seni duyarsa, aklına bir fikir gelebilir," diye mırıldandı. "Hadi, çocuklarımız ortalığı birbirine katmadan partiye katılalım."

Odayı terk edip konukların arasına katıldık, herkes geniş çimin iki yanına dağılmıştı.

Bakışlarım Marchettilerin takıldığı tarafa kaydı ve küçümsemeyle burnumu çekmeden edemedim. Yerimi değiştirip

kendi aileme doğru döndüm, ama annemin sesi beni durdurdu.

"Önce kocana git," diye fısıldadı, sanki niyetimi sezmiş gibi beni nazikçe onlara doğru itti.

"Tabii, şehit olacağım," diye mırıldandım. "Ne söylemem gerekiyor ki?"

"Marchetti olmaktan çok mutlu olduğumu söyleyen nasıl olur?" diye yeni kocamın sesi arkamdan duyuldu. Adımlarım durdu ve yavaşça döndüm, kararımdan anında pişman oldum.

Enzo, topuklu ayakkabılarımı giymiş olsam bile benden çok daha uzundu, ama zayıflık göstermeyi reddettim — yerimden kıpırdamadan durup *onun* önce pes etmesini bekleyecektim.

Gözlerim, şişmiş parmak eklemlerini ve lanet olası alyansını fark ettim, sonra gözlerim onun kendini beğenmiş ifadesine odaklandı.

Bana kolunu uzattı. "Bayan Marchetti, kayınvalide ve kayınpederinizle tanışırken yanınızda olmak benim için bir onurdur."

Ben ise ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Şimdi değil." Kolunu indirdi. "Evet, *şimdi*."

"Ben de geleceğim," dedi annem sertçe. "Ve doğru olanı yapsan iyi olur."

kızım tarafından, yoksa babanın bu evliliği ayarladığı günü pişman olursun."

Başımı ona doğru çevirdiğimde, gözlerinin Enzo'ya kilitlendiğini gördüm. Sert, kararlı ifadesi, babamda görmeye alıştığım bir ifadeydi ama onda hiç görmemiştim ve bu, onu tamamen farklı bir gözle görmemi sağladı.

Şaşkınlıkla, Enzo başını eğerek kabul etti. "Elbette, Bayan DiMauro. Size yemin ederim ki, yeni karım, bedenimde akıl sağlığım kaldığı sürece

"

Kocamın tuhaf sözlerini düşünürken, yeni ailemin yanına doğru yola çıktık.

PENELOPE

Ailelerimiz aynı çevrelerde dolaştığı için Marchetti ailesinin çoğunu tanımam kaçınılmazdı. Geçen hafta akşam yemeğinden önce Enzo ve Amadeo Marchetti ile nasıl hiç karşılaşmadığımı kısa bir süre merak ettim, ama bunun kasıtlı olduğunu hemen anladım. Ailelerimiz arasında sonsuza kadar bağlanmadan önce barışı korumak için yapılan bir oyun olduğu kesindi.

Artık evli bir kadın olduğum gerçeği bana hiç gerçek gelmiyordu. İşlemediğim bir suçun cezası gibi geliyordu ve tüm bunlardan uyanmayı bekliyordum. Ne yazık ki, belime dolanan kol ve Aralık ayının soğuk havasına rağmen kocamdan yayılan sıcaklık, her şeyi çok gerçek kılıyordu.

Ailemizin Sicilya'daki malikanesi bu özel gün için süslenmişti, devasa beyaz bir çadırla donatılmıştı – çünkü yağmur ihtimalini hesaba katmak romantizmi en iyi şekilde yansıtan şeydir – ve düğün kisvesi altında aslında soğuk ve neşesiz bir birleşmeyi ısıtmak için ellerinden geleni yapan ateş çukurları vardı. Ateşler çıtır çıtır yanıyordu. Şampanya akıyordu.

Ben de en güzel Stepford gülümsememi takındım ve kocamın beni limon ağaçları ve üzüm bağlarıyla çevrili çimlerin üzerinde gezdirmesine izin verdim. Beni bu resepsiyonda sanki değerli bir gösteri atıymışım gibi gezdirdi ve ben onu ısırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bunun yerine, dantellerin, yalanların ve boğucu küçük konuşmaların altında, bir sonraki hamlemi planlıyordum, kaçabileceğimi bilsem tereddüt etmeden zehirleyeceğim bir adamla evlendiğim gerçeğini görmezden gelerek.

Babası, üvey annesi, üvey kardeşleri, amcası ve teyzesi, kuzeni beni nazikçe karşıladılar.

Adil olmak gerekirse, hepsi çok nazik ve gülümserdi, elbisemi övdüler, sanki bu bir masalın sonuymuş gibi kadehlerini tokuşturdular. Ama sürekli nazik davranmaya çalışmaktan yanaklarım ağrıyordu. O kadar çok gülümsedim ki, kibar bir yorum daha yaparsam çenem kilitlenecekti. Bütün bunların bir gösteri olduğunu biliyorlardı, öyleyse neden hors d'oeuvres ve kanlı bir geçmişle tamamlanmış, güzelce sahnelenmiş bir komedi ile rol yapmaya devam ettiler? Belki de umursamıyorlardı. Ya da belki de rol yapmaya alışmışlardı.

Enzo, kardeşi ve babasıyla bir şeyleri tartışmakla meşgulken, Bayan Marchetti'nin yumuşak sesi kulağıma ulaştı.

"Enzo bana çello çaldığını söyledi."

Kaşlarımı çattım. Ona herhangi bir enstrüman çaldığımı hiç söylememiştim ve ailemin bu bilgiyi vermeyeceğinden emindim.

"Biraz," diye mırıldandım, minyon kayınvalideme bakarak. Boyu 1,60'tan fazla olmayan kayınvalidem, boynuna ipek bir fular takmış ve uzun kollu saten bir elbise giymişti. Düşmanla evli olmasına rağmen çok şık görünüyordu.

"Enzo, harika çaldığını söylüyor." *Ne oluyor lan?* Bir sapıkla mı evlendim? "Ben keman çalıyorum," diye devam etti, içimdeki çöküşün farkında olmadan.

Isla Marchetti'nin yeteneklerini bildiğim için dalgın dalgın başımı salladım. Bu tam olarak bir sır değildi.

Ben sessiz kaldığımda, merakla "Neden çello?" diye sordu.

"Kız kardeşim, çellonun çıkardığı zengin ve yumuşak sesleri her zaman sevmiştir. Onu rahatlattığını söyler." Gözlerim, düğün organizatörünün birkaç koltuk ve kalın yün halılar yerleştirdiği şöminenin yanında oturan en küçük kardeşimde takıldı. Kardeşlerim, onu güldüren bir hikaye anlatıyorlardı, ancak yüzündeki yorgunluk belliydi: Uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. "Küçükken, benim yayım cızırtılı sesler çıkarsa bile onu sakinleştirirdi. Bir ara ben de ona aşık oldum."

Ona, bunun küçük kız kardeşimin kemoterapi tedavilerinin ardından rutin bir parçası haline geldiğini söylemedim. Ya da kız kardeşim bir keresinde bir konserin seyircileri arasında oturmak istediğini söylediği için orkestrada çaldığımı da söylemedim. Ya da onun enstrümanı öğrenmek için çaresizce çabaladığını, ancak onu tutacak kadar güçsüz olduğunu, bu yüzden onun yanında oturup, nadiren kemiklerinde çalacak güç bulduğunda enstrümanı tutmak için sayısız saatler harcadığımı.

Bayan Marchetti'nin gözleri kız kardeşime kaydı, sonra tekrar bana döndü ve anlayışla başını salladı.

"Seni çok seviyor. Her zaman seni izliyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, gözlerim çimlerin ötesindeki Amara'nın gözleriyle buluştu ve ben başımı salladım, boğazım duygudan yanıyordu. Onsuz bir dünya hayal edemiyordum.

"O benim için her şey demek."

Elime nazikçe dokundu. "Amadeo ve Enzo da öyle yakındırlar. Çok sıkı fıkıdırlar. Özel bir bağları var."

Aniden, tiz bir miyavlama sesi duyuldu ve Isla Marchetti başını çevirdi. "Bu bir kedi mi?"

Onun tuhaf tepkisine omuz silktim. "Sanırım."

"Oh hayır, hayır," diye mırıldandı. "Kediniz olduğunu bilmiyordum."

Onun tuhaf davranışına şaşırdım. "Yok. Muhtemelen etrafta dolaşan, yemek artıkları arayan bir sokak kedisi. Sicilya'da çok sayıda

evsiz kedi var."

"Ama bize yaklaşmazlar, değil mi?"

Ne?

"Sanmıyorum. Onlar vahşi ve insanlardan kaçma eğilimindedirler." Bana rahatlamış bir glmsemi attı ve daha rahat nefes aldı. "zgnm, bu sadece o Enzo alerjisi alerjisi ve nefret nefret çok bu kadar önemsiz bir şeyin onun düğün gününü mahvetmesini istemem." Bu benim ilgimi çekti.

"yle mi?" "Evet."

"Sadece kediler

mi?" "Evet."

"ok ilginç," dedim.

"Ne?" Enzo yine yanımda duruyordu ve ben gerildim.

Adam sürekli etrafta dolanıyordu.

"Hiçbir şey, canım," vey annesi cevapladı. "Balayı planlarınızı ne zaman paylaşacaksınız?"

"Evet, ne zaman?" diye sordum, masumca gözlerimi kırpıştırarak. "Bu beni de ilgilendirdiği için, söz hakkım var, değil mi?"

"Zamanı gelince öğrenirsin," dedi Enzo, gözlerinde karanlık bir eğlence parıldayarak.

En yakın garsona işaret ettim ve tepsisinden bir kadeh şampanya aldım, bir yudum içtikten sonra kadehi kaldırıp kadeh kaldırdım.

"Sen de yle, Enzo Marchetti," dedim ve gelin ile damat için ayrılmış uzun beyaz masaya doğru yürüdüm. Masasının hemen arkasında, sanki hayatı buna bağlıymışasına ısı yayan devasa bir teras ısıtıcısı duruyordu.

Alaycı bir şekilde güldüm.

Görünüşe göre, birisi aramızdaki atmosferin o kadar soğuk olduğunu düşünmüş ki, onu eritmek için endüstriyel g gerekeceğini düşünmüş.

Enzo peşimden geldi, yanıma oturdu ve "Ne demek istiyorsun, *mia anima*?" diye sordu.

Donakaldım, bardağımı dudaklarıma götürürken, gözlerimi ona çevirdim.

"Bana *ne* dedin sen?"

Yüzü kapandı. "İtalyanca konuştuğunu sanıyordum."
"Konuşuyorum." Kulaklarımda kalp atışlarım gümbür
gümbür çalıyordu. "Beni neden
bana öyle seslendin?"

Onun kullanabileceği tüm takma adlar arasından, maskeli yabancının bana verdiği takma adı seçti. Bu, *ruhum anlamına* geliyordu ve otuz saniye öncesine kadar, bunun şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi Enzo, dilini ve ağzını kullanarak bu takma adı lekeliyordu.

Yakındaki bir masadan çatal bıçak takımı bardağa çarptı ve konuşmamızı kesintiye uğrattı.

"Kadeh kaldırma zamanı," diye bağırdı biri.

Misafirlerimiz limon ağaçları ve kıvrımlı asmaların arasında yer alan uzun masalara oturdular. Sonbahar hasadından sonra dallar çoğunlukla çıplak kalmış olsa da, yine de ortama rustik ve romantik bir hava katıyorlardı. Tepemizde, festoon ışıkları yumuşak bir şekilde parıldarken, masalarda mumlar titriyor ve ortamı sıcak bir kehribar rengi ışıkla kaplıyordu. Akşam havası serin ve keskin bir soğukluk taşıyordu, ancak özenle yerleştirilmiş ısıtıcılar ve rahat dokunmuş battaniyeler bizi konforla sardı.

Tüm bunlar bir düzenleme olmasına rağmen, ortam fazlasıyla gerçekçiydi: kadeh kaldırmak için şampanya kadehlerinin hazırlandığı bir masa, ilk dansımızı yapacağımız meşe panelli bir dans pisti.

Enrico Marchetti, "Ailemize hoş geldiniz" dedi. "Bu, ailelerimiz için yeni bir ittifak ve daha iyi yıllara köprü olsun."

Kadeh kaldırma, babamın sert ifadesiyle ve daha da sert sözleriyle karşılandı. "Kızım Enzo ile daha geçen gün tanışmışken, bu pek de neşeli bir olay sayılmaz."

"Peki bu kimin suçu?" diye soğukkanlılıkla araya girdi kocam, gözleri babamın üzerindeyken şampanyasından bir yudum aldı.

"
you.

Senin yaşında biri," diye acı bir şekilde cevapladı.

"Sanki kendi karın senden on yaş küçük değilmiş gibi, Luca," dedi Enzo'nun amcası Manuel Marchetti, ciddi bir ifadeyle.

"Her yerde yaş farkı olan aşklar var!" Amadeo kıkırdadı. "Değil mi, Athena teyze? Sen bu konuları yazıyorsun. Bunun popüler olmasının bir nedeni var, eminim."

Kocam gözlerini devirdi, Papà ise yeni kayınbiraderime cinayet işleyecekmiş gibi baktı.

"Bahsettiğin trendin canı cehenneme," diye tükürdü Papà.

Annemin burnunun köprüsünü sıkıştırıp sinirli bir şekilde başını salladığını fark ettim.

Enzo bu anı fırsat bilip aniden ayağa kalktı, sandalyesi neredeyse arkasında devriliyordu. "Kadeh kaldırma töreni bitti." Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Karımla balayına çıkmamız gerekiyor. Geri kalanlarınız kutlamanın tadını çıkarın."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım. "Ayrıca, valizimi hazırlamadım."

"Sadece ihtiyacın olan tuvalet malzemelerini al. Gerisini satın alabiliriz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Gitmiyorum."

"Dans ne olacak?" diye sordu küçük kız kardeşim, ama açıkçası düğün dansı umurumda bile değildi. Bu gün başından beri bir kabustu. "Lütfen, bunu çok bekliyordum."

Enzo'nun gözleri Amara'ya kayd ve boynunu eğerek saygıyla selamladı.

"Yeni baldızım için ne istersen." Yüzü aydınlandı ve bir parçam, artık kocam olan bu yabancıya karşı yumuşadı.

Yan tarafta, neredeyse görünmeyen bir yerde duran orkestraya işaret etti. Şarkının ilk notaları havada yankılandı ve ben şaşkınlıkla kocama baktım.

"Garip bir seçim," dedim, Andrea Bocelli'nin şarkısının çimleri doldurduğunu duyarak. "Vivo per lei ikimizi pek özetlemiyor. Birbirimizi pek tanımıyoruz."

Elini uzattı. "Bunu yakında düzelteceğiz."

Elini tuttum ve beni dans pistine götürürken onu bir şekilde yeni bir ışıkta gördüm.

Uzun boylu ve geniş omuzlu vücudu beni kendine çekti. Bir bütün gibi hareket ediyorduk, vücutlarımız birbirine değiyordu ve onun her dokunuşu derimin altında isteksiz bir ateş yakıyordu.

Gerilim artarken, beklentiyle cildim gerildi. Neyi beklediğimi bilmiyordum.

Tek yapabildiğim hissetmektir. Onun gücünü. Nefesini. Vücudunu.

Onun varlığıyla sarhoş oluyordum, misk kokusu hücrelerime sızıyor ve bana yapmaması gereken şeyler yapıyordu.

Sessizliği bozan bendim, aramızda dolaşan söylenmemiş sözlerle bir saniye daha dayanamazdım. "İstediğın kadar başka kadınlar ara."

Alaycı bir nefes verdi. "Bana ait bir kadın varken neden başka kadınları arasın ki?"
kadın *varken neden yapayım?*"

Gözlerimi ona kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben evliyim. Hayatım boyunca başka bir kadına bakmayacağım, dokunmayacağım bile."

"Ama ben sana izin veriyorum."

"Hayır, sen daha başlamadan bunu bitirmenin yollarını arıyorsun. Sen benim kadını, karımsın. Ben sadece seni öpeceğim, sadece sana dokunacağım ve seninle sevişeceğim. Son nefesimi verene kadar."

Beni daha da yaklaştırdı, göğüslerim karnına bastırıyordu.

Yanaklarım kızardı. "Bu senin yemin mi?"

"Bu benim sözüm." Panik göğsümü sıktı. Burada bir şeyler dönüyordu ve çok önemli bir detayı kaçırdığımı hissetmekten kendimi alamadım. "Artık ben seninim, sen de benimsin."

"Ya senin olmak istemiyorsam?" diye fısıldadım. "Ya kaçarsam?"

Çenesi sıkıldı ve omuzları gerildi. "Seni kovalayacağım. Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, Penelope."

Marchetti, ve seni benimle birlikte geri getireceğim."

"Sen ciddi şekilde rahatsızsın." *Rahatsızdan da öte.*

Şarkı bitti ve o bir adım geri çekildi, gözleri benimkilere odaklandı. "Git hazırlan. Hemen."

Onun keskin sözleriyle anın havası bir anda bozuldu, topuklarımı birbirine vurdum ve ona selam verdim, sesim alaycı bir tonla doluydu.

"Emredersiniz, Kaptan."

PENELOPE

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye dişlerimi sıkarak aynadaki yansıma öfkeyle baktım. Yine kıyafetimi değiştirmiş, basit bir kot pantolon, sıcak bir kazak ve düz ayakkabılar giymiştim. Cep telefonum arka cebimde güvenli bir şekilde duruyordu ve arı gibi vızıldıyordu. Ama başa çıkmam gereken daha büyük sorunlar vardı.

"Tatlım..."

"O istediğini aldı. Evlendik. Balayı istemiyorum. Onun gitmesini istiyorum."

Kız kardeşim yatakta bacak bacak üstüne atmış, somurtkan bir ifadeyle oturuyordu. Bu manzara beni çok üzdü. Amara'nın bana ihtiyacı varken annem nasıl Enzo'yla gitmemi önerebilirdi?

"Penelope," annem araya girdi, "senin için bu dünyayı ateşe vereceğimizi biliyorsun." Amara'nın arkasında durdu, hafifçe saçlarını geriye doğru taradı. "Ama Enzo senin kocan ve balayı... gelenekseldir."

Ben burun kıvırdım. "Gelenekmiş, hadi oradan."

"Balayında ne olur?" diye sordu Amara masumca. "Dünyayı gezer misiniz?"

"Ah... evet. Öyle bir şey," dedi annem, rahatsız görünürken içimde bir kargaşa kopuyordu. Enzo ile yatmak zorunda kalacaktım, işte bu kadar. "Penelope, en zor kısmı atlattın. İyi ya da kötü, artık evli bir kadınsın. Seyahatin nasıl geçecek bir bakalım. Amara'nın tedavilerine devam edeceğiz, sonra..." Sesi kesildi, ama boşluğu kolayca doldurdum.

Kız kardeşim tüm dikkatimizi gerektiriyordu. Marchettilerle savaşmak, iyileşme şansını engelleyecekti ve bunu göze alamazdı. Hayatı tehlikedeydi.

Omuzlarım çöktü ve başımı salladım.

"Her şeyin yoluna gireceğine dair içimde bir his var," diye ekledi, ama kimi ikna etmeye çalıştığını tam olarak anlayamadım. Kendisini mi, yoksa beni mi?

"Nereye gideceğimi bilmediğim halde nasıl valizimi hazırlayayım?" diye mırıldandım.

"Her mevsim için bir şeyler hazırla." Annem etrafına bakındı, sonra İsviçre yapımı bir bıçak ve bir tabancayı yatağın üzerinde duran açık, boş valizime koydu. "Bunlar senin için," diye mırıldandı ve ben de silahları şaşkın gözlerle izlemeye başladım. "Papà ve ben sana bir nedenden dolayı kendini savunmayı öğrettik, kullanmaktan korkma."

"Az önce her şeyin yoluna gireceğini söyledin," diye hatırlattım ona, elimi saçlarımın arasına sokarak. "Ya onu öldürürsem?"

"Oh, Pen, sen katil değilsin," dedi Amara yumuşak bir sesle. "Damiano ve Armani ise..."

"Kız kardeşin haklı. Bu sadece bir önlem." Annem bana doğru adım attı ve fısıldadı, "Marchettiler bize bir şey söylemiyorlar ve senin çaresiz kalmanı istemiyorum." Sonra dolabıma doğru yürüdü ve rastgele kıyafetleri valizime atmaya başladı. "Enzo, tüm eşyalarını Roma'daki evine ve bir seyahat valizini Napoli'ye göndermemi istedi."

İnledim. "Marchettilerle yaşamak istemiyorum." "Zorun yok. Ailesinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, özel bir mülkte tek başına yaşıyor.

. Bu size mahremiyet sağlayacaktır."

Kardeşlerim odaya daldığında neredeyse tüm eşyalarımı toplamıştım.

"Papà'nın yanında olman gerekmez mi?" diye sordum.

Damiano elini salladı. "Cassio amca onun arkasını kolluyor. O kendini beğenmiş pisliklerin yanında bir dakika daha kalsaydım, onları vururdum."

Kimin hakkında konuştuğu belliydi. "Evet, yaşlıların gevezeliklerinden bıktık," diye ekledi Armani, her zamanki gibi ortamı neşelendirmek için araya girdi. "Marchetti olmak nasıl bir duygu?"

Ona sert bir bakış attım. "Kapa çeneni, Armani." O güldü. "Hassas bir konu, ha?"

"Bir gün ikiniz evlenmek zorunda kalacaksınız," dedim keskin bir şekilde. "O zaman intikamımı alacağım."

"Ama biz yine de DiMauro olacağız," diye övündü Armani, Damiano ise aynı anda "Ya hiç evlenmezsek?" dedi.

"Sessiz olun hepiniz." Annem iç geçirdi ve kardeşlerime gözlerini kısarak baktı. "Siz ikiniz evleneceksiniz. DiMauro soyunun nasıl devam etmesini bekliyorsunuz?"

Armani omuz silkti, yatağa oturdu ve Amara'nın yanına koruyucu bir şekilde yerleşti ve "Damiano evlenip çocuk sahibi olabilir. Ben o işler için çok gencim" dedi.

Annem ellerini havaya kaldırırken, Amara ve ben gözlerimizi devirdik. O Damiano'dan bir yaş küçüktü.

Amara, zayıf vücuduyla Armani'nin iri cüssesini zar zor sarsabilecek olsa da, omzuyla ona çarptı. "Çocuk istemiyorsan, kadınların iç çamaşırlarına bakmayı bırakmalısın."

Kardeşlerimin ve annemin yüzlerindeki şok ifadesi komikti.

Gülümsedim. "Aferin kardeşim."

"Hayır, iyi değil." Annem sonunda kendini topladı. "Bu cümleyi nereden duydun?"

Omuz silkti. "Armani."

Bakışlar öldürebilseydi, kardeşlerim şu anda ölmüş olurlardı. "Siz ikiniz bebeğimi yoldan çıkarıyorsunuz."

Anında ciddiye büründüler, başlarını eğip "Özür dileriz" diye mırıldandılar.

Annem yatak odamdan çıktı ve ben kardeşlerime döndüm. "Bu arada, önümüzdeki dönemde mülkte dolaşan kedilerin sağlam olduğundan emin olun."

Gözleri merakla parladı. "Neden?"

"Dul kalmak isteyebilirim," dedim, yarı şaka yarı ciddi.

"Daha fazla anlat," dedi Damiano, öne doğru eğilerek. Onların bu işe varacaklarını bilmeliydim — kardeşlerim her zaman belaya ve kaosa hazırdı.

Armani kaşlarını çatı. "Bekle. Kediler mi? Köpekleri kastediyorsun, değil mi? Sen hep köpek severdin."

"Hayır, kedileri kastettim," dedim göz kırparak. "Ama endişelenme. Sadece şaka yapıyordum."

Damiano bana şüpheyile baktı. "Hala anlamadım."

Açıklamak için ağzımı açtım ama Amara'nın sesi beni durdurdu. "Şşş."

Hepimiz donakaldık ve onun bakışını takip ettik. Enzo koridorda duruyordu.

Damiano'nun gözleri sertleşti ve Enzo'nun görüş alanından beni korumak için önüme geçti. "Burada ne işin var?"

"Karım için buradayım," diye cevapladı kocam sakince. "Tabii yeni baldızım sakıncası yoksa."

Amara'ya sıcak bir gülümseme attı ve onun yavaş ama emin adımlarla onun büyüüne kapıldığını anlayabiliyordum. *Harika*.

Damiano, on the diğer yandan, yaklaşık hazır gibi görünüyordu

patlamak üzereydi. Hâlâ kontrol etmekte zorlandığı bir öfkesi vardı. "Kardeşim," dedim sessizce. "Sorun yok."

Gözleri endişeyle bana doğru kaydı ve ben başımı salladım. Enzo sabırsız bir ses çıkardı ve onun yanından geçip kolunu belime doladı. "Gidelim."

"Biraz daha kalmalıyız," diye çaresizce, kız kardeşime bakarak söyledim. "Şu anki kocam için ailemi terk etmek zorunda olmamalıyım. Balayına ihtiyacımız yok. Bu gerçek bir evlilik değil ki."

Enzo, hiç uyarı yapmadan çenemi kavradı ve sertçe öptü. Hareket edemedim, tepki veremedim aniden beni bıraktı.

"Görüyorsun, işte burada yanılıyorsun. Bu çok gerçek, Penelope." Gözleri dudaklarımda kalırken, "Ailene veda et," dedi.

Kardeşlerime döndüm, yüzlerinde çeşitli dehşet ifadeleri vardı. Ama beni şaşırtan, göğsünü kabartıp Enzo'ya bakışlarını sabitleyen kız kardeşim oldu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılırken, "Kız kardeşime zarar verirsen, seni mahvederim" dedi, on bir yaşındaki bir çocuktan duyduğum en ciddi ifadeyle.

Şok içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım, kardeşlerim ise "Aferin kızım" diye mırıldanarak sırtını okşadılar.

Enzo hiç tereddüt etmedi. "Not edildi."

Amara, görünüşte memnun bir şekilde bana bakıp gülümsedi. "Seni seviyorum, Pen."

Ben de aynı duyguyu ona ifade edemedim, Enzo benim direnmeme rağmen beni omzuna attı ve ailemden ve benim için en önemli insanlardan uzaklaşarak uzaklaştı.

1c

ENZO

Şu anki kocam.

Onu yatak odasından çıkarıp ailesinin evinin merdivenlerinden aşağı indirirken, bu iki kelime kafamda defalarca yankılandı.

"Şu anki kocan," diye alaycı bir şekilde mırıldandım, DiMauro'ların Sicilya'daki evinin uzun koridorunda ilerlerken.

"Ne?" Penelope durdu ve sırtımı yumruklayan küçük yumruklarını bir anlığına bıraktı. "Yaşlı adamların mırıldanmalarını anlamıyorum. Şimdi beni yere indir yoksa çılgılık atmaya başlarım ve ailem ateş etmeye başlar."

Onu ayağa kaldırırken göğüslerinin göğsüme değmesinin tadını çıkararak onu kaydurdım.

"Ne dedin sen?"

"Ben senin *sonsuza kadar* kocanım," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Şu anki değil." Alaycı bir şekilde güldü. "Bana duygularını incittiğimi söyleme."

Başparmağımı çenemde
gezdirdim. Duygular.

Bende öyle şeyler yoktu. En azından onun hayal ettiği anlamda yoktu. Sadece kurtulamadığım takıntılı ve kontrolcü bir yapım vardı. Annemden miras kalan bir yapım.

"Hiç bir şeyi o kadar çok istemiş miydin ki, tüylerin diken diken olmuş? Seni hiç görmediğin şekillerde davranmaya itmiş?"

Karım ağzını açtı, kapattı.

Alaycı bir nefes verdim, bunu yapmadığına kızdım. Yapmış olsaydı, beni anlayabilirdi.

O bana küçümseyerek bakarken, söylenmemiş sözlerin sessizliği doldurmasına izin verdim. Ama bu sessizliği bozacak olan ben olamazdım.

Penelope bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Yani sen delisin?"

Kahkahamda karanlık bir ton vardı. "Belki."

"Ve takıntılı mısın?"

"Belki."

Bir nefes bulutu üfledi.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Karıma bakarken karanlık bir gülümsemeyeyle gülümsedim. 1,60 boyundaki vücudu, bir şekilde hem ateşli bir enerji hem de uysallık taşıyordu. Onun görünenden daha fazlası vardı. Bu evlilikte de daha fazlası vardı, ancak o henüz bunun farkında değildi.

"Söylesene *kocacığım*," sıkılmış bir ses tonuyla devam etti. "Sen daha çok baban gibi misin, yoksa annen gibi deli misin?"

Elimi boynuna doladığımda koridordaki sıcaklık birden düştü. Acıtacak kadar sert değildi, ama konunun yasak olduğunu açıkça belirtmek için yeterince sertti.

"Onu bir daha asla gündeme getirme," diye homurdandım ve elimi daha da sıktım. "Sana iyi davranacağım, Penelope. Sadık olacağım. Hatta seni çok seveceğim. Ama bunu zayıflık olarak görme ve benimle dalga geçme."

Parmaklarımın altında nabızı hızla atıyordu. Tek yapması gereken çılgılık atmaktı, o zaman babası beynimi dağıtırdı. Ama yapmadı. Bunun yerine, büyük mavi gözleriyle beni inceledi, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

"Bu, ikinizin boktan bir ön sevişme versiyonu mu?"

İkimiz de aynı anda başımızı çevirip, ellerini ceplerine sokmuş, kapı eşiğine yaslanmış duran Amadeo'yu gördük. Tembel bakışlarıyla önce karımı süzdü, sonra bana döndü.

Karımı olması gerekenden daha sert bir şekilde bıraktım ve anında pişmanlık duydum. Onu dengelemek için elimi uzattım.

"Ya da öyle bir şey," diye soğuk bir şekilde cevapladı Penelope, ellerimi iterek kendini düzeltti.

Annem hassas bir konuydu ve bu şüphesiz benim en büyük kusurumdu. Geri kalanını öğrenmesi ne kadar sürer diye merak ettim.

"Her ne halt ediyorsanız, onu kesin yoksa Luca kardeşimi öldürür," dedi gözlerini kısarak. "Kızının sert... eğilimlerini görmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

Penelope ona bakmadı, bunun yerine benden bir boy daha kısa olmasına rağmen bana dönüp bakmaya başladı. "Bunu bir daha yap, Enzo, o zaman babam için endişelenmene gerek kalmaz. Seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sonra başı dik bir şekilde dışarı çıktı.

O, duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar Amadeo bana dönmedi. "Sen intihar mı etmek istiyorsun, *fratello*?"

"Özellikle değil," diye düz bir cevap verdim.

"O sahneyi gören Luca olsaydı, şimdiye kadar çoktan toprağın altına gömülmüş olurdun. Neyin var senin?" Endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Bu sağlıklı olamaz."

Bana yeni bir şey söylemiyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra takım elbisenin kollarını düzelttim. "Soğukkanlılığımı kaybettim."

"Öyle mi?" diye kuru bir şekilde mırıldandı. "Neden yeni karını boğuyordun?"

Kahretsin, öyle söyleyince kulağa kötü geliyordu.

"*Boğmak* değildi. Onu zar zor tutuyordum."

"Bu çok rahatlatıcı," diye alaycı bir şekilde güldü. "Yine de aptallığını açıklamıyor."

"Annemden bahsetti ve bu beni sinirlendirdi," dedim, pes etmiş bir şekilde, ve elimi saçlarımın arasına soktum. "O da, bu lanet dünyadaki herkes gibi, annemin zihinsel dengesizliğini duymuştu."

Sessizlik çöktü, kulakları sağır eden ve kınayan bir sessizlik. O kadar gürültülüydü ki, kafam ağrımaya başladı.

"Benim de onun gibi olup olmadığımı merak etti," diye itiraf ettim.

"Hayır, olmadığını biliyoruz," diye homurdandı. "Öğrendiğine şaşırmadım. Bizim dünyamızın ne kadar boktan olduğunu biliyorsun. Bu insanların kendilerini acımasız tetikçiler ve mafya eşleri gibi davranacaklarını düşünürsün, dedikodu kraliçeleri ve pembe dizi hayranları gibi değil."

"Evet, ama bunun boyutunu öğrenirse beni terk eder." Anladığını gösteren bir şekilde başını salladı, ama annemizin ihanetinin boyutunu o bile bilmiyordu.

"Ağabey, sana bir tavsiye vereyim," dedi Amadeo, yüzündeki kendini beğenmiş sırıltıdan, bu tavsiyenin hoşuma gitmeyeceğini anladım. "Takip etmeyi ve takıntılı olmayı bırak. Onu unutulmaz bir şekilde becer ve sikine bağımlı hale getir. O zaman seni terk etmez."

O bana "tavsiyesini" bitirmeden yumruğum çenesine çarptı.

"Bir daha karım hakkında böyle konuşma."

Sonra dışarı çıktım ve koyu saçlı, mavi gözlü takıntımı aramaya gittim.

Sicilya'dan kısa bir uçuştan sonra, karım arabada yanımda otururken ben Napoli'deki sahil evimize doğru sürüyordum.

Elime baktım, alyans ve nişan yüzüğü parmağına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Benim alyansım da onunkine uyuyordu. Tabii ki, onu ben satın aldığım için öyleydi.

ama ayrıntılara takılmanın bir anlamı yoktu. Onun geleneklere ilgi duymasını bekleseydim, seçtiğim kalın, saf altın metal yerine zehirli bakır tel ile sonuçlanacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ve ben de yavaşladığımız binayı işaret ettim. "Burası... balayı yeri mi?" Son iki kelimeyi söylerken yüzü buruştu.

Kafamı salladım. "O yarın başlayacak. Yatım marinada demirlemiş, bekliyor."

Ona döndüm, yumuşak pembe dudakları ve parlak mavi gözleri karanlıkta beni cezbediyordu. Yakınlığı başımı döndürüyordu ve her geçen saniye kontrolümü kaybetmeye başlıyordum.

Gözlerime baktı, gözlerinde açıkça meydan okuyan bir ifade vardı. Ve bu beni çok tahrik etti.

Garaj kapısını açmak için düğmeye bastım ve içeri girdim. "Bu gece kalacağımız yer burası. Tabii uyurken beni öldürmezsen," dedim, şaka yapmaya çalışarak. Beni öldürmezsen," dedim, şaka yapmaya çalışarak. Daralmış gözlerinden anladığım kadarıyla, şaka tutmamış.

"Öldürürsem ne olur?" diye sordu. "Seni öldürürsem, yani."

Gözleri dudaklarıma kayd, sonra tekrar gözlerime döndü ve artık bakışlarımı daha fazla kaldıramayınca parmakları yüzükleriyle oynamaya başladı. Onları tenimde, sikimin etrafında, taşaklarımı okşarken hissetmek istedim. Tıpkı birkaç hafta önce yatak odasında kendini okşarken izlediğim gibi.

"Hayata döneceğim. Sonuçta, senin altında kıvranıp inlemeni tekrar görmek istiyorum."

'deki narin kaşları çatıldı alaycı bir şekilde.

"*Yine mi?*"

Ne, rüyanda mı?"

Siktir.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Benim İngilizcem... Ne demek istediğimi anlıyorsun zaten."

Neyse ki, kapımı açıp dışarı çıktığım için, İngilizcemin akıcı olduğunu hatırlatma ve itiraz etme fırsatı bulamadı. "Merhaba Giulio," dedim, korumalarımın birine selam vererek. "Durum nedir?"

"Her şey sakın, efendim." Başımı salladım. Bu ev çoğunlukla boştu, yani rapor edilecek bir şey neredeyse hiç yoktu.

Arabanın etrafından dolaşıp karımın kapısını açtım. Elimi tutup arabadan indi, ama konuşmanın bittiğini düşünmemek gerektiğini biliyordum.

"Penelope, bu Giulio. Biz bu malikanede kaldığımız sürece güvenliğimizden o sorumlu olacak," dedim ona.

Kafasını sallayarak onayladı. "Memnun oldum, Giulio."

Ondan uzaklaşırken, karım boğazını temizledi.

"Bu arada, İngilizcen kusursuz, Enzo Marchetti. Sır saklıyorsun ve ben ne olduğunu öğreneceğim. Bu beni öldürse bile."

Elini sıktım, parmaklarının titrediğini fark ettim ve onu içeriye götürdüm.

"*Vieni*," dedim ve onu garajı giriş holüne bağlayan koridora yönlendirdim. "Sana etrafı gezdireyim."

Zihni başka yerde olduğu için büyük tur uzun sürmedi.

"Kız kardeşin..." Gerginleşti, parmakları elimde sıkılaştı. "O hasta."

Başını çevirip gözlerini gözlerime dikti. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Ana süitin önünde durdum ve ona etrafına bakması için işaret ettim. "Bunu görmemek için kör olmak lazım. Bir de babanın onu herkesten uzak tuttuğu gerçeği var."

"Bu doğru değil." Gözlerini kaçırdı, saçları yüzünü bir perde gibi örttü. "Düğünde oradaydı."

" yleydi."

Başka bir şey söylemedim, çünkü ne anlamı vardı ki? Bana güvenmiyordu, ama güvenmeyi öğrenecekti. Eninde sonunda.

Yine kıpırdanmaya başladı, alyansını parmağında çevirip duruyordu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nabzını hissedebiliyordum. S iti s zdc  ve "Sanırım benimle burada yatmamı bekliyorsun," dedi.

"Evet."

Elini çekip yatak çerçevesini parmağıyla okadı, sonra dönüp diğer mobilyaları da inceledi. "Sanırım bu düzenlemedeki tek amacım yatağını ısıtmak."

"Tek amaç değil."

Banyoya doğru y r dc , gözleri devasa dc  ve küveti, en kaliteli İtalyan mermerinden yapılmış zemini inceledi.

Onun için ayrılmış bir tarafı ve benim için ayrılmış bir tarafı olan, her ikisi de yepyeni kıyafetlerle dolu dolabın girişine geldi. "Ya seninle yatmak istemezsem?"

"Seninle seks yapmaya zorlamayacağım, ama aynı yatağı paylaacağız."

"Yani seks yok mu?" diye sordu, gözlerini son üç yılda biriktirdiğim kıyafetlerden, ayakkabılardan ve mücevherlerden hiç ayırmadan. Onu ilk gördüğüm andan beri. "Bunlar kimin? Metresinin mi?"

"Hepsini senin için aldım." Arkasına geçtim. "Bir şeyi netletirelim..." Nefesimi boynuna üfledim. "Seni istiyorum, *moglie*. Adımı inleyerek, amın sikimi sıkarak istiyorum. Ağzın üzerimde, vücudun altımda kıvranarak. Seninle *her şeyi* yapmak istiyorum, Penelope."

Yanakları kızardı, kulaklarının uçları bile kırmızıya döndü. Boynunda tüyler diken diken oldu. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, o bir sanat eseriymiş.

"Kaba olmak istemem," dedi, parmağındaki yüzüğü çıkarmaya hazır gibi görünüyordu, "ama ben senin... diğer kadınların gibi değilim."

Onun bu kadar ince davranmaya çalışmasına neredeyse gülecektim. "Sana zaten söyledim, sadık kalmaya niyetliyim. Son üç yıldır başka bir kadın olmadı." *Seni takip etmekle çok meşgul olduğum için*, diye içimden ekledim, bunu yüksek sesle söylememenin daha akıllıca olacağına karar verdim.

"Üç yıldır seks yapmadın mı?" diye itiraz etti ve bana dönerek sordu.

Cevabımı dikkatlice hazırladım. "Üç yıldır başka bir kadınla birlikte olmadım, hayır."

İnanamayan bir şekilde nefesini verdi. "Vay canına. Tebrikler sana, çünkü ben cinsel perhizimle mücadele ediyorum ve sadece bir kez yaptım."

Söylediklerinin farkına vararak elini ağzına kapattı, ama ona kızgınmış gibi davranamadım bile. O gece kulüpte onu tadan, inlemelerine ve nefes nefese kalmasına neden olan, bekaretini alan kişinin ben olduğumu bilmiyordu.

Bir adım yaklaştım, parmağımı boynunda gezdirdim, cildinin yumuşaklığının tadını çıkardım. Titredi ve benim aletim seğirdi ve sertleşti.

"Belki bu yoksunluk konusunda birbirimize yardım edebiliriz, ha?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Rahat ol." Sesim alçak, kaba, neredeyse parçalanmış gibiydi. "Yeni eşyalarını kontrol et. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, söyle yeter."

Kapıya doğru yöneldiğimde sesi beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bagajını almaya."

PENELOPE

Beni sikmen lazım.

O, *neye* ihtiyacım olursa olsun, sadece söylememi ısrar etti ve bir şekilde benim çılgın beynim bunu bulmuştu. Yine de bunu söyleyemedim ve bu beni sinirlendirdi.

Ben ihtiyaçları olan bir kadındım ve evliydim. Maskeli yabancım sonsuza kadar öyle kalacaktı: bir yabancı. Öyleyse neden bu adamı kullanışlı hale getirmeyelim? Objektif olarak çekiciydi ve az önce pantolonunda gördüğüm şişkinlik bir göstergeyse, bana olan ilgisi açıktı.

Revelation'daki küçük randevumdan sonra, seksten hoşlandığımı fark ettim. Hem de çok. O geceye kadar hiç zirveye ulaşamamıştım, ama artık bu bir sır değildi. O günden beri her gece, maskeli yabancımın yaptığı gibi kendime dokunuyordum. Hatta onun hakkında fanteziler kuruyordum ve yavaş yavaş, ama emin adımlarla, kendi kendime zevk vermek bir ritüel haline geldi.

Sorun, bunun gerçek olanın yüzeyini bile çizememesiydi. Sert vücudunun benimkine bastırması, sıcak nefesi tenime değmesi, kalçalarının bana sürtünmesi... Bu hiç de yeterli değildi.

Yani, yeni evlendiğim kocamı aldatmak istemediğim sürece —ki bu tehlikeli bir fikirdi—ondan tatmin olmalıyım. Değil mi? Aslında bu temel biyolojiydi.

Ve bunun çok da zor bir şey olmayacağını kabul edebilirim.

Enzo'nun koyu tenli yüz hatları ve güzel gözleri muhtemelen kadınları balın arıları çektiği gibi ona çekiyordu. Dolayısıyla, bu konuda çok tecrübeli ve yetenekli olmalıydı. Sonuçta, bu düzenlemeden kurtulmanın bir yolunu bulduğumda bu tecrübeyi kullanabilirdim.

Kahretsin, doğru olanın ne olduğunu bilmiyordum. Belki de akışına bırakmalı ve en iyisini ummalıyım.

Ama o da benim kadar iyi biliyordu ki, boyun eğip itaatkar bir eş rolünü oynamak benim tüm içgüdülerime aykırıydı. Hemen bir şeyler olduğunu sezebilirdi.

Herkes balın sirkeye göre daha etkili olduğunu bilirdi ama... Belki de onu becerip, bana bağımlı hale getirmeli, sonra da bizi Sicilya'ya geri götürmesi için ikna etmeliyim, böylece Amara ve aileme daha yakın olabilirim. Gerisini oradan hallederim.

Evet, iyi bir plan.

Yatmak üzere olduğum ve kocamı benim istediğim gibi yönlendirebileceğim için aniden olumlu ve hatta neşeli hissettim, giysilerimi tek tek çıkardım ve lüks duşa girdim.

En sevdiğim banyo malzemelerini görünce keyfim daha da arttı ve kafamda çalan ritme göre mırıldanmaya ve hatta sallanmaya başladım. İşimi bitirdikten sonra, kendimi büyük, yumuşak bir havluya sardım.

Hala damlayan halimle yatak odasına doğru yürüdüm ve ayaklarım takıldı. Çünkü Enzo oradaydı, kaslı omuzları yatak odasının kapısını dolduruyordu, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Birisi iyi bir ruh halinde," dedi. "Ben yokken on dakika içinde bir şey mi oldu?"

İlk içgüdüm ona sertçe cevap vermektir, ama sonra planımı hatırladım ve tatlı bir gülümsemeye karşılık verdim.

"Şey, ben düşünüyordum da..." dedim
yumuşak bir sesle. "Ne hakkında?"

"Seks," diye aceleyle söyledim, geri adım atma şansı tanımadan, sonra havluyu ayaklarımın etrafındaki su birikintisine attım. "Seninle."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, ama bunu görmezden geldim ve süitin diğer ucuna doğru ona doğru yürüdüm. Yüzündeki şok ve inanamama ifadesi paha biçilemezdi, ama gözlerindeki ışıltı benim özgüvenimi besledi ve aramızdaki mesafeyi kapatmam için bana cesaret verdi.

"Emin misin?" Tanrım, sesi en lezzetli günahla sarılmıştı. Beni kaya gibi sert vücuduna bastırduğında nabzım hızlandı. "O adımı attığımızda, seni bedenlen ve ruhen tüketeceğim."

Kalçalarını öne doğru eğdi, sert penisini amımın üzerinde sürükledi, takım elbisesinin sürtünmesi ve zevk vaadi beni heyecanla titretmişti. Kumaşın içinden bile onun büyüklüğünü hissedebiliyordum ve midemin derinliklerinde bir özlem hissettim.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, karıcığım. Seni uyarmaya çalışıyorum. Belki de seni tahrik etmeye."

Siktir, sanki iç uyluklarım zaten ıslak değilmiş gibi konuşuyordu. *Hayır, Pen. Plana sadık kal*. Her kelimesiyle durumun tersine döndüğünü hissedebiliyordum.

"Benimle sadece bir hafta önce tanıştın. Neredeyse hiç konuşmadık. Beni neyin tahrik ettiğini bilemezsin."

Vücudum heyecanlandığımı ele vermemiş olsaydı, nefes nefese söylediğim sözler ele verirdi.

"Gözlerin bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Onun bakışlarını yakalayıp, ceketini omuzlarından çıkarıp yere attım. Yeleği ve kravatı da kısa süre sonra ceketin yanına katıldı ve ben de gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Öyle mi? Peki o ne?"

Kocamın heykel gibi, bronzlaşmış göğsüne ve sekizli karın kaslarına bakarken zihnim boşaldı, kalçalarından aşağıya doğru uzanan V çizgileri pantolonunun bel kısmında kayboluyordu. Enzo, İtalyan yakışıklısının vücut bulmuş haliydi ve gözlerimi onun güçlü, kaslı vücudundan ayırmak mümkün değildi.

Kemerini bulmaya çalışırken, hevesle uğraşıyordum ve pantolonunu kaslı bacaklarından aşağı ittiğimde, penisi serbest kaldı. Kalın ve sert. Muhteşem.

Tanrım, lanet olsun.

Dikkatli olmazsam, bu balayının sonunda onun kölesi olacaktım.

Dudaklarımı yaladım, uyluklarım onu içimde hissetme ihtiyacıyla zonkluyordu.

"Penelope." Başımı kaldırdım ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, daha önce de dikkatimi çekmeye çalışmıştı.

"E-evet?" Pürüzsüz, zonklayan penisine uzandım ve kanım kaynadı. Vücudum karıncalandı. Nefes alamıyordum ve parmaklarım onun uzunluğunu kavradığında, onun için oyunun bittiğini anladım. Yoksa benim için mi?

Gözleri parlayarak bana baktı. "Seni sikmemi mi istiyorsun?"

"Ya da ben seni sikebilirim, her neyse," diye mırıldandım, beynim bu yatak odasında oluşan cinsel gerilimden kısa devre yapmıştı.

Ellerim omuzlarına değdi, kasları dokunuşumun altında gerildi. Şu anda körlemesine uçuyordum, aniden -çaresizce- bir penis isteyen bu hain bedenim tarafından yönlendiriliyordum. Lanet olsun bana.

"Bana her şeyini vereceksin," diye ekledi, kirpiklerini indirerek yüzünün keskin hatlarına gölge düşürdü.

"Aklımı kaçırmadan önce sik beni," diye talep ettim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve alnımızı birbirine bastırdı. "Bunu sen istedin, unutma."

Sonra dudaklarımı ele geçirdi ve içimde bir dizi duygu dalgası yayılırken beni domine etti.

Dokunuşu sertleşti, öpücükleri vahşileşti, sıcak bedeni parmaklarımın altında yanıyordu.

Dilini ağzımın içine kaydırduğunda inledim ve dağınık, ıslak bir öpücük için birbirimize yapıştık.

Elleri çıplak kalçalarım dokundu ve içimi titretti. Avuç içleri kalçalarımın kıvrımlarına doğru kaydılar ve sonra beni tek bir hızlı hareketle kaldırdılar, hiç ayrılmadan.

Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, vücudum onun vereceği her şeyi almaya hazırды.

Beni yatağa yatırdı, bacaklarımı açarak arasına girebilmek için. Gözlerine baktım, heyecandan kaslarının seğirdiğini gördüm. Öne eğildi ve dilini ağzımın derinliklerine soktu, sanki ruhumu kendi ruhuna çekmek istercesine.

Sırtım yatağa değdi ve onu üstüme çekip, pozisyonumuzu değiştirdim. Yastıklara yaslandı, ben onun üzerine otururken yarı oturur pozisyondaydım.

Penisi zonklayan girişime süründü. O inledi, ben inledim.

Elim onun sıcak teninde dolaşırken titrek bir nefes kaçırdım. Güçlü bir arzu dalgası içime çarptığında beynim bulanıklaştı ve kulaklarım çınladı.

Göğüslerim yükselip alçaldı ve o, bir meme ucunu ağzına alırken bakışları onlara kilitlendi. Yaladı, emdi, sonra ısırdı ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Gözlerim geriye devrildi, nabzım bacaklarımın arasında ağrıyla atıyordu.

Onun ereksiyonunun üzerinde kayarak, içimi ateşe veren ateşle pelvisine süründüm. Boşalmaya çok yakındım.

Elini saçlarıma soktu ve beni kendine doğru çekti, kulaklarıma sertçe fısıldadı. "Siktir beni, *mia anima*."

Ağız boğazıma yapıştı, öpüp ısırdı. Kendimi öyle konumlandırımdı ki, onun penisi benim vajinama ileri geri sürtünüyordu. Kendimi onun parlak penisinin üzerine indirirken, içimden bir inilti kaçtı.

O lanet İtalyanca İtalyanca tutkusu
tutkusunu ve kabadınısı beni o ulaşılmaz zirveye doğru fırlatıyordu.

"Lütfen," diye nefes nefeseydim, kalçalarım titriyordu, doluluğa alışmaya çalışıyordum. "Aman Tanrım..."

"Kimi çağırdığını iyi düşün." Sesi tehlikeli bir şekilde değişti.

"Enzo," diye nefes nefese söyledim.

"Doğru," diye dişlerini sıktı, sonra kalçalarımı kavradı ve onun uzunluğuna batana kadar beni aşağı itti.

"Bu... çok fazla," diye inledim, o da kalçalarını yukarı doğru itti ve anında hareketsiz kaldı.

Gözleri benimkilere takılırken, ağız tekrar göğüslerime indi. Çok yavaşça yaladı ve emdi, ısının vücudumun her yerine yayılmasını sağladı.

Ben tereddütle öne doğru sallandım ve dudaklarından "Siktir" diye bir homurtu kaçtı.

Onun ateşli bakışları, birbirimize bağlı olduğumuz yere indi ve ben hareket etmeye başladım, kalçalarımı sallayıp her hareketimle titriyordum. Klitorisim ona sürtünüyordu ve boğazımdan inlemeler ve iniltiiler çıkıyordu.

Göğüslerimi ısırdı, sonra boynumu sertçe emmeye ve ısırmaya başladı. Sanki beni işaretliyormuş gibi.

"Penelope," diye inledi kulağıma, karnımın derinliklerinde hissettiğim boğuk bir arzuyla. "Seni çok uzun zamandır bekledim."

Bir saniye donakaldım, ama dolaşan elleri dikkatimi dağıttı. Bir eliyle saçımı kavrayıp başımı derin bir öpücük için eğdi, diğer eliyle ise kalçalarımı kavrayıp bana daha sert bir şekilde sürtünmemi sağladı.

Vücudumun kontrolünü ele geçirmesine izin verdim, kalçalarımı sallayarak amımın onun penisinin tüm uzunluğunu boyunca yukarı aşağı zıplamasını sağladım.

Enzo, beni doldururken yukarı doğru itti ve kıkırımı tokatladı, ağzı ise her yerdeydi: boynumda, göğüslerimde, meme uçlarımda.

Artık dayanamıyordum; o kadar şiddetli boşaldım ki tüm vücudum titredi ve neredeyse terden sıırılsıklam olan göğsüne yığıldım. Orgazm, bir çığ gibi üzerime çöktüğünde sanki yıldırım çarpmış gibi hissettim. Durdurulamaz. Unutulmaz.

"Güzel," diye fısıldadı, kulak mememi ısırarak.

Beni sırt üstü çevirip dizlerimi göğsüne doğru katlamadan ve tekrar içime girmeden önce başka bir uyarı almadım. Gözleri benimkilerle kilitlendi, sert ve acımasızca içime girdi. Göğüslerim zıplarken parmaklarım çarşafı kavradı, gözlerimiz onun içime girdiği yere bakıyordu.

Kalçalarım onun altında kıvrılırken, "Benim" dedi.

Benim inlemelerimi ve hıçkırıklarımı ağzıyla yuttu, etin ete çarpma sesi yatak odasını müstehcen bir erotizmle doldurdu.

Kalçama olan tutuşu morartacak kadar sertleşti, ondan gerginlik yayılıyordu.

Başka bir doruk noktası daha oluştu. Bu sefer şiddetli ve tüketici bir doruk noktası.

Kollarımı kocama doladım, o içime girip çıkarken sırtını tırmaladım, bu lezzetli saldırıdan bana bir nefes bile vermedi.

"Seni benden almaya çalışan herkesi öldürürüm," diye kulağıma homurdandı, sonra dudaklarımı aradı. Kalbi benimkine karşı hızla atarken, pelvisi klitorisime sürtünüyordu.

Ve ben tekrar boşaldım, o kadar şiddetli ki amım onun penisini sıktı. O orgazmım boyunca bir, iki, üç kez ileri geri hareket etti ve titreyerek içimde patladı.

Üzerime çöktü, vücudunun sıcaklığı ağır bir battaniye gibiydi ve misk kokusu tanıdık bir sevgilinin kokusu gibiydi.

Nefeslerimiz sessizliği doldurdu.

Memnuniyetle. Mutlulukla. "*Figlio di puttana*." Seni orospu çocuğu.

ENZO

Penelope oturdu, çarşafı göğsüne sıkıca sarıldı ve sanki ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmak yerine en sevdiği evcil hayvanını öldürmüşüm gibi bana öfkeyle baktı.

"Senmişsin!" diye soluk soluğa, gözleri fal taşı gibi açılmış, önce tek dikenli gül dövmemi, sonra bileğimdeki eski Rolex saatimi izledi. Sanki hastalığım varmış gibi benden uzaklaştı, öfkesi sıcak bir damga gibiydi. "Sen benim maskeli yabancısın. Beni kandırdın."

Siktir! O bağlantıyı kurmadan önce ilişkimiz üzerinde çalışmak için daha fazla zamanım olmasını ummuştum.

Ama gerçekten, onun başka bir erkeğe kendini teslim etmesine izin vereceğimi mi sandı? Onu güvende tutmak ve yanımda tutmak için yalan söyler, hile yapar ve öldürürdüm. Sonuçta, benim kadınımınla birlikte olmaya çalışan erkekleri ortadan kaldıran bendim. Çünkü o benim zayıflığımdı ve daha da önemlisi, o *benimdi*.

O zaten benim her şeyimdi. Sadakat. Sadakat. Sevgim ve takıntım. Aynı şeyi karşılığında istemek çok mu fazlaydı?

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Tabii ki lanet olası bir psikopatla baş başa kalacağım. Tanrı aşkına, bir sapık."

Onu açıklamak için kolunu tuttum. "Hayır, ben..."

"Bana dokunma!" diye bağırdı ve elimi çekerek kurtuldu. Üzerini örttüğü çarşaf gevşedi ve göğüslerinden biri ortaya çıktı. Gözlerim aşağıya kayd, bu da onun aşağıya bakmasına ve hemen yukarıya bakmasına neden oldu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Ona tekrar dokunmam, onu kendime çekip endişelerini yatıştırmam gerekiyordu.

"Lütfen, Penelope, açıklamama izin ver," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve ona tekrar uzandım.

O geri atladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana bir daha dokunursan seni öldürürüm, Enzo Marchetti, Tanrı şahidimdir."

Siktir!

O çok öfkeli ama daha daha daha daha incitici mavi topaz gözlerinin derinliklerinden bana bakan acıydı.

"Tamam," dedim, sesimi sabit tutarak. "Sen hazır olana kadar sana bir daha dokunmayacağım."

Kaşlarını çattı ve arkasını döndü. "Bu asla olmayacak."

"Asla asla deme," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Elini saçlarının arasına soktu. "Sen gerçekten *deli*. Tanrım."

"Seni korkutmak istemedim. Ben sadece... Seni çok uzun zamandır arzuluyordum ve..."

Nefesi kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kahretsin, her şeyi yanlış yapıyordum.

"Boşanmak istiyorum," dedi, sesi sakindi.

Dişlerimi sıktım ama öfkemi kontrol altında tuttum. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bizim dünyamızda böyle bir şey yok."

Penelope alaycı bir şekilde güldü.

"Ne kadar aptalım," diye sertçe fısıldadı. "Başka biriyle yattığımı söylediğimde tepki göstermediğin anda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Bütün bu zaman boyunca gülüyordun. *Bana* gülüyordun."

"Sen aptal değilsin." Yüzünü benden çevirdi, ama gözlerimin kirpiklerine yapışan gözyaşlarını görmeden önce. Bakışlarım kızarmış tenini, titreyen alt dudağını izledi. Ona tekrar dokunmaya dayanamadım.

Parmaklarımla nazikçe çenesini tutup bana bakmasını istedim. "Sen aptal değilsin. Ben sadece..." Kahretsin, nasıl kendimi açıklayıp onu yanımda tutabilirdim? Alnımı eğip onun alnına değdirdim. "*Mia anima*, sen aptal değilsin. Aptal olan benim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece üzüntü dolu gözlerle bana baktı.

"Bir şey söyle," diye yalvardım.

"Benim bekaretimi çaldın. İlk gerçek öpücüğümü. Ama en kötüsü bu bile değil," diye fısıldadı, başını çevirip benim ulaşamayacağım bir yere kaydı. "Beni aptal yerine koydun. Sen... yalan söyledin."

Siktir, benim burada aptal olduğumu görmedi mi? Ona o kadar aşkıttım ki artık düzgün düşünemiyordum. Ve evet, haklıydı. Üç yıl sonra pes ettim ve onunla bir gece geçirmek için plan yaptım, bir kez tadına bakınca her şeyin biteceğini düşünerek. Beni onun etkisinden kurtaracağını düşünerek. Ama olmadı. İyileşmekte olan bir bağımlıya eroin vermek gibiydi.

"Niyetim hiç öyle değildi," diye mırıldandım.

"Sen lanet bir psikopatsın," dedi, gözlerinde çaresizlik ifadesiyle. "Bu gezegendeki onca insan arasından, ben bir kötü adamla evlendim. Yürüyen lanet bir kırmızı bayrak."

Tamam, bu biraz acıttı.

Çenemi sıktım ve dişlerimi gıcırdattım, sonunda sözcükleri buldum. "Asla senin düşmanın olmak istemedim, ama eğer öyle olmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ama aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranma. Revelation'da yollarımız ayrıldıktan sonra beni aradın. Ayrıca, kötü adamlar bile mutlu sonları hak ederler."

En azından kitaplarında öyle yazıyordu.

"Var olmayan bir adamı aradım," diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ve eğer aramızda bir şey olduğuna gerçekten inanıyorsan, neden saklandın? Neden ortaya çıkıp kulüpte paylaştığımız şeyi itiraf etmedin? Neden gerçek kimliğini sakladın? Ve bana yalan söylemeye cüret etme, Enzo."

Elimi yüzümde gezdirdim, avucumun altında sert sakallarım vardı. Doğruyu söylemek için her şeyi ifşa etmem gerekirdi ve bu söz konusu bile olamazdı. Bu yüzden yarı doğruyu söylemeye karar verdim.

"Seni ilk kez üç yıl önce gördüm." Dolgun dudakları şokla aralandı.

"Aman Tanrım, sen... sen tam bir sapıksın," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine, ve ben burnumun köprüsünü çimdikledim. Bu tür sonuçlara varmaya devam ederse, bu işin sonu iyi olmayacaktı. Tamamen yanlış sayılmazdı, ama keşke olumlu yönleri odaklansa...

"Paris'te konser vereceğini öğrendim, ben de senfoniye bilet aldım. Seni merak ediyordum."

"Demek üvey annen bu yüzden biliyordu," diye mırıldandı.

"Evet, sahnede harikaydın."

Harikadan da iyiydi. O muhteşemdi, ama bunun konuyla bir ilgisi yoktu.

"Neden kendini tanıtmadın? Normal olan buydu," diye karşılık verdi.

"Bizim evlilik düzenlememizde normal olan hiçbir şey olmadı."

"Bunu ben de biliyorum."

"Gösteriden sonra sana kendimi tanıtacaktım," itiraf ettim.

"Ama sonra..." Kahretsin, gerçeği kaldırabilir miydi ki?

"Ama sonra?" diye ısrar etti, öfkesi yerini hafif bir merakla değiştirmişti.

"Sonra kuzenin Hannah Morrelli ile çıkacağın randevu hakkında konuştuğunu duydum." O akşamın hatırası her zamanki gibi canlıydı.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Kız Penelope'ye kaşlarını kaldırdı. "Yani, çıkmak başka bir şey, ama sen Enzo Marchetti ile evlenmek için anlaşma yaptın."

"Hannah, şşş." Penelope etrafına bakındı. "Senin gibi birinin bana ders vermesine inanamıyorum."

"Bu sana hiç yakışmıyor," dedi kız - kuzeni Hannah olabilir miydi? - şaşkın bir sesle. "Tanımadığın bir yabancıyla çıkmak. Sen masallara inanırsın ve anne babanın ve dedelerinin yaşadığı aşkı istersin."

"Öyle, ama Marchetti'lerle olan bu iş benim önümde engel oluşturuyor." Penelope omuzlarını düşürdü. "Adamla daha tanışmadım bile ama şimdiden ondan nefret ediyorum."

O sözlerden sonra neden orada kalmaya karar verdiğimi bilmiyordum, ama gölgelerde gizlenerek, gelecekteki karımdan başka neler öğrenebileceğimi merak ederek bekledim.

Hannah omuz silkti. "Tamam o zaman, randevuna git. Senin yerine ben bakayım mı?"

Penelope utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "Lütfen."

"Hiç sorun değil. Ailemize alışverişe gittiğimizi söylerim ve sonra tek başıma giderim."

Penelope heyecanla cıgıllık attı ve kuzenine sarıldı. "Çok teşekkür ederim."

"Sakin bahsetme," dedi ciddi bir ifadeyle. "Gerçekten, sakın bahsetme, yoksa ikimiz de başımız belaya girer."

Penelope, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen birkaç saniye boyunca bana baktı.

sonsuza kadar uzayacakmış gibi geldi.

"Gino'yu sen mi öldürdün?" Bana bakarken yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. "Onu hala hatırlıyorum, Enzo! *Sen* miydin?!" Derin bir nefes aldı. "Tüm o randevular... Onlara ne olduğunu hep merak ediyordum. Yani, şüpheleniyordum, ama asla kesin olarak öğrenemedim. Ve bunca zaman..."

"Sen benimsin ve seni kendime istedim." İstemedi. *İhtiyacım vardı.* Onun beni demir gibi tuttuğunu ya da bunun için ona kızdığımı söylemedim.

"O zamandan beri beni takip mi ediyordun?" diye sordu, sesi donuktu.

Suçluluk duygusu göğsümde alevlendi, ama onu bastırdım.

Son üç yıldır beni boğan bu duyguları onun anlaması imkansızdı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve hissettiğimde, bu duygulara, ona, iki elimle tutunmak zorunda kaldım.

"Seni izliyordum. Seni *koruyordum*." Gözleri tabak kadar büyümüş, bana bakıyordu. "Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkin vardı ya da sadece ödevini yapmamıştın. Her birinin niyeti şüpheliydi. Ve hiçbiri bana ait olanı hak etmiyordu. Yaralanırdın ve ben bunun olmasına izin veremezdim."

"Seni tanımadan nasıl sana ait olabilirdim?" diye tısladı. "Sen de beni gerçekten tanıımıyorsun."

"Seni tanıyorum, Penelope." Sesim tanınmaz haldeydi. Sert. Kaba. "Senin ve arkadaşlarının romantik kitapları okumayı sevdiğinizi biliyorum. Kız kardeşinin acısını hafifletmek için çello çalmayı öğrendiğini biliyorum. Lana Del Rey'i o kadar çok dinliyorsun ki, şarkılarının sözlerini bile biliyorum."

"Tanrım, sen... Bu normal değil. Kaçmalıydım," diye mırıldandı.

"Ama kaçmadın çünkü aileni her şeyden çok seviyorsun ve ben... Lanet olsun, umarım bir gün beni de ailenin bir parçası olarak görürsün."

Karım cevap vermedi. Sanki deliymişim gibi bana bakakaldı ve gözlerindeki o bakış uzun süre aklımdan çıkmadı. Başka birine olsaydı gülerdim, çünkü işkence, cinayet ve şantajla suç imparatorluğunu yönetiyorduk, ama Penelope'nin gözlerindeki ihanet beni en çok rahatsız eden şeydi.

"Boşanmak istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Sana her şeyi veririm, istersen *dünyayı* bile. Ama bunu veremem."

PENELOPE

Geri çekildim ve ona öfkeyle baktım.

"Bu... sen..." Kafamı salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Sen tamamen yanılıyorsun." O yüzünü buruşturdu ve bir parçam, sözlerimin onun çılgın kafasına dokunduğuna sevindi. "Evliliğimiz tamamen yanlış."

Dudaklarım titriyordu.

O kadar kızgındım ki ağlayabilirdim. Ama ağlamadım. Bunun yerine, göğsümde kabaran bu duygulara odaklandım. Öfke. İhanet. Hatta nefret.

En tuhaf olanı, bunun benim için bu kadar önemli olmaması gerektiği idi. Sonuçta, o sadece bir yabancıydı. Yine de, bu beni rahatsız ediyordu. Bu... canımı yakıyordu.

Ona ödetmek istediğim tüm yolların görüntüleri zihnimde canlanırken, onun bir sonraki hareketi beni şaşırttı.

Elini yanağıma koydu, parmakları cildimi nazikçe okşadı.

"Her evlilik farklıdır. Neden onu doğru ya da yanlış olarak sınıflandırmak zorundayız?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, ona hayretle bakarken, o da ensemini tutup başımı geriye doğru eğdi,

bakışlarımız çarpıştı. "O gece kulüpte aramızda bir bağ vardı, değil mi?"

Dudaklarımı yaladım. "Gerçek değildi."

"Benim için çok gerçektir." Burnu benim burnuma çok hafifçe değdi. "Seni ilk gördüğüm andan beri, seni düşünmeden duramadım," diye itiraf etti yumuşak bir sesle, içimi burkuyordu.

Gözlerinde gerçeği gördüm, ama yine de her şey yanlıştı.

"Bütün bunları sindirmek için zamana ve alana ihtiyacım var." Geriye doğru sendeledim. Ben ona bakarken, yüzü çok sakinleşti, umarım beni ne kadar mahvettiğini görebiliyordur. "Bence en iyisi..."

Aniden üstüme çullandı, yatak sırtıma bastırdı ve çıplak vücudum ortaya çıktı.

"Sakin boşanmak deme," diye homurdandı, burun delikleri genişleyerek. "Aslında, bu kelimeyi kelime dağarcığından çıkar."

Bu kibirli, çılgın... sapık!

"Ayrı yatak odalarında uyumanın en iyisi olduğunu söyleyecektim." Kalbim göğüs kafesine o kadar sert vuruyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Mahremiyetimi ihlal ettin. Yalan söyledin, manipüle ettin ve kim bilir başka neler yaptın. En azından bana biraz alan tanıyabilirsin."

"Burası bizim yatak odamız ve bu bizim düğün gecemiz," dedi sakın bir sesle, ama bariton sesinde gergin bir alt ton vardı. Sesli bir şekilde yutkundum. "Benden korkmana gerek yok ve bana bir şans verirsen, zamanla bunu sana göstereceğim. Ama ayrı yatak odalarında yatmamızın imkanı yok."

Ağzımı açtım, ama sesim çıkmadı ve hiçbir kelime çıkmadı.

Görünüşe göre tatmin olmuş, oturur pozisyona geçti ve üzerime bir çarşaf örttü, sonra yataktan kayarak banyoya kayboldu.

Donakaldım, düşün açılmasını dinledim. Her şey oradan çıkmamı, güvenlik ekibiyle yüzleşmek zorunda kalsam bile şansımı denememi söylüyordu

ama çok uzağa gidemeyeceğimi biliyordum.

Kalktım ve kalın ve ıslak bir şey uyluklarımdan aşağı kaydı. Gözlerimi indirdim ve kocamın spermi içimden akarken izledim. Bu beni endişelendirmeliydi, ama doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Alaycı bir şekilde güldüm. Korunma konusunda konuşmamış olmamız ilk uyarı işareti olmalıydı. O piç, benim cinsel geçmişimi biliyordu, ki onun sayesinde neredeyse hiç yoktu.

İçimde tekrar öfke alevlendi, şifonyere gidip temiz iç çamaşırı, spor sütyeni, tayt ve bol bir tişört aldım. Sonra yatak odasından çıkıp, giyinmeden önce kendimi temizlemek için koridordaki banyoya gittim.

Etrafa bakındım, bir kez daha kaçmayı düşündüm, ama Amara'nın yüzü aklıma geldi. O benim yol göstericimdi, tüm bu saçmalıklara katlanmamın sebebiydi. Beni şimdi görebilseydi bana ne derdi diye düşünmekten ürperdim.

Yani hayır, riske girmeyecektim. Kalacaktım. Şimdilik.

Tam kapı koluna uzanırken, kapı açıldı ve Enzo, boxer şortuyla ve çılgın bir ifadeyle karşımda duruyordu.

Ona sert bir bakış attım. "Bir kız biraz mahremiyetine sahip olamaz mı?"

Yüzündeki ifade yumuşadı ve saçımdan bir tutam aldı, parmaklarının arasında kaydırды. "Ne istersen alabilirsin."

"Kendi odam ya da boşanma dışında," diye alay ettim, ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bu evlilikten kurtulmanın bir yolu yoktu. En azından kocamın bana fazla takıntılı olması gerekçesiyle olmazdı.

"Yatmaya hazır mısın?" diye sordu, tuzağına düşmeden. Çocukça bir davranış olduğunu biliyordum. Onu görmezden gelerek, tek kelime etmeden yatak odasına geri döndüm. Beni takip ederken ayak sesleri sessizdi, ama öfkeli nefesini duyabiliyordum.

"Bununla uyursan çok terleyeceksin," dedi, giysilerimle yorganın altına girerken beni izleyerek.

Ona sitemkar bir bakış attım ve gereğinden fazla hevesle yastıklarımı kabarttım.

"Eminim sana daha kolay erişim sağlamak için seksi iç çamaşırı giymemi tercih ederdin." Sinirlenerek uzandım ve tavana baktım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm..." dedim, ama hiç de üzgün değildim.

"Kar kıyafeti giysen bile, Penelope, seni yine de seksi bulurdum."

Yarı kapalı gözlerle ona baktım, bu yorumu nasıl algılamam gerektiğini düşünüyordum. Normal şartlarda, bu sözleri tatlı bulabilirdim, ama bu gece hiçbir şey *normal* değildi. Hiç de bile.

"Geç oldu ve yorgunum," dedim, gözlerimi kapatarak. "O yüzden kendine bir iyilik yap ve yatağın kendi tarafında kal. Aksi takdirde, pişman olan sen olmayacaksın, senin aletin olacak."

Yana döndüm ve ona sırtımı döndüm, kayıtsızlığın resmini çizdim.

Sonra bekledim.

PENELOPE

Enzo'nun nefesi düzenli hale gelene kadar onu dinledim.

Gün uzun geçmişti ve yorgun düşmüş olmam gerekirdi, ama damarlarımdan akan adrenalin rahatlamamı imkansız hale getiriyordu.

İki saat sonra, hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım —ayağa kalktım ve yatak odasından çıktım. Tüm kat sadece bizim için ayrılmıştı, personel odaları tamamen farklı bir kanattaydı, ama alt katta henüz keşfetmediğim birkaç oda vardı.

Sarmal merdivenlerden aşağı indim ve koridorda sıralanan kapıları denemeye başladım. Şanslıydım ki çoğu kilitli değildi. Dört duvarı kitap raflarıyla kaplı güzel bir çalışma odası, bir müzik stüdyosu ve birkaç monitörün asılı olduğu bir ofis buldum.

Başımı içeri sokup, belli ki güvenlik odası olan yeri incelemek üzereydim ki, bir kıkırdama duydum ve bir adım geri attım.

"Her gece burada oturup hiçbir şey yapmadan mı oturuyorsun?" diye sordu bir kadın sesi. "Sıkılmıyor musun?"

"Artık sıkıcı değil," dedi ikinci bir ses.

"Yarın da gelebilir miyim?" diye sordu kadın. Birkaç adım sesi duydum ve ardından gelen bir dizi homurtu ve inilti sesine gülmekten kendimi zor tuttum. *Tamam o zaman.*

Gölgelerin arasında kalarak evi keşfetmeye devam ettim ta ki rıhtıma açılan kapıyı bulana kadar. Ses çıkarmamaya dikkat ederek, kolu aşağı bastırdım ve kapıdan geçtim, arkamda kapıyı açık bıraktım.

"Vay canına," diye mırıldandım, otuz metre açıkta neşeyle sallanan beyaz canavarı izlerken. Enzo'nun evinin önüne yanaşmak için çok büyüktü ve onun yakınlarda demirleyeceğinden bahsettiğini hatırladım. *Sanırım bunun özel bir marina olduğu kısmını atlamış,* diye düşündüm içimden, gözlerimi devirdim. Beş katlı lüks gemiyi inceledim. Karanlıkta tüm detayları göremesem de, bir insanın isteyebileceği her şeye sahip olduğundan emindim.

Gözlerim hemen yanındaki küçük sandala takıldı ve aniden aklıma bir fikir geldi.

"Balayı bitti," diye mırıldandım neşeyle ve işe koyuldum.

EN\O

Yıllardır hiç bu kadar iyi uyumamıştım, dinlenmiş ve zinde bir şekilde uyandım.

Penelope derin uykundaydı, elleri yanağının altında birleşmiş, uzun, koyu kirpikleri pembe tenine değiyordu.

Onu uyandırmadan kalktım, duş aldım, sonra aşağı inip ayrılışımız için her şeyi hazırladım. Akdeniz'de yelken açacak, bu yılki *Forbes* seyahat rehberinde okuduğum birkaç popüler yeri ziyaret edecek ve sonra Napoli'ye dönecektik.

Mutfağa girdiğimde, kaptanım baş gözetmenim Alex ile kahvesini yudumlarırken buldum. Bu iş hiç de heyecan verici değildi, ama birinin yapması gerekiyordu.

"Günaydın," diye selam verdim. "Her şey hazır mı, Kaptan?" Tereddüt etti.

"Aslında patron, motorla ilgili bazı sorunlar yaşadık ve denize açılmadan önce bir günlüğüne her şeyi kontrol etmek istiyorum. Sakıncası yoksa."

Kaşlarımı çattım. "Yatın bakımı yeni yapıldı. Ağustos ayında kuru havuza girdi. Motorla ilgili herhangi bir sorun olmamalı."

"Aynen öyle, ama bu sabah çalıştıramadım ve emin olmak istiyorum."

Seçeneklerimi düşünerek bir süre durakladım.

Kaptanımın tedbirli davranması muhtemelen en iyisiydi, bu da Napoli'de kalış süremizi uzatmak anlamına geliyordu. Belki Penelope'yi gezmeye götürürüm? İtalya'yı pek görmemişti, babası çoğunlukla kendi bölgesinde kalıyordu.

"Tamam, ama en geç yarın, anladın mı?" O başını salladı ve ben de onları yalnız bıraktım.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve Penelope'nin uyanmasını beklerken işlerimi halletmek için ofisime gittim.

Otuz dakika sonra, uyuşturucu sevkıyatlarıyla ilgili Omertà ile yaptığım konferans görüşmesinin ortasında, pes ettim ve dikkatimin dağıldığı sonucuna vardım. Aklım karımda takılı kalmıştı. Onunla ilgili her şeyi biliyordum — gerçekleri, başarıları, dönüm noktalarını — ama onun düşüncelerini tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum.

Açıkçası, onu birkaç yıl boyunca takip ettiğimi öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini yanlış hesaplamıştım. Ya da onu kandırarak bekaretini benden almıştım.

Ama o ne bekliyordu ki?

Başkasının benim olanı almasına izin veremezdim.

"Ne düşünüyorsun, Enzo?" Babamın sesi yankılandı ve beni düşüncelerimden kopardı. Dinlemediğimi anlamış olmalıydı, çünkü sorusunu tekrarladı. "Sevkiyatlarımızı Sicilya üzerinden yapmaya başlamalı mıyız?"

Geçmişte, feodal çatışmalar nedeniyle Sicilya'yı es geçmiştik, ancak artık teknik olarak aile olduğumuza göre, ürünü Napoli ve Roma'ya götürmektense bunu yapmak mantıklıydı. Bu, kârımızı artıracaktı.

"Luca kabul ederse, adadaki deposunu kullanmalıyız. Ona ek kârın yüzde onunu teklif et."

"Şu haline bak kardeşim," dedi Amadeo alaycı bir sesle. "Sorumlu davranıyorsun falan."

Beni göremese de gözlerimi devirdim. "Doğru bir karar," diye ekledi Manuel amca. "Bu sayede organ kaçakçılığıyla mücadeleye odaklanmamızı sağlayacak."

Gerildim. "Başka vakalar da oldu mu?"

"Evet, ama bir düzen tespit ettik," dedi Manuel, sesi sert. "Şu ana kadar tüm kurbanların kan grubu O negatifti, bir istisna hariç. Ischia kıyılarına vuran genç bir erkeğin testlerinde Rhnull kan grubu çıktı."

"Bu kan grubunu hiç duymadım," diye mırıldandı babam, ben ise kardeşime mesaj yazmak için klavyeye hızla basıyordum.

Ben: DiMauro'ların kan grubundan bahsetme.

"Genellikle altın kan olarak adlandırılır," diye ekledim isteksizce.

Amadeo: Neden olmasın?

Ben: Konuyla alakasız.

Babam ve amcam tehdidi tartışmaya devam ederken, kardeşim ve ben mesajlaşıyorduk.

Amadeo: Bana bir şey söylemiyorsun.

Ben: Bazı şeyler özel.

Amadeo: 😞 😞 😞

"Balayına gitmem gerekiyor," diye araya girdim, amcamın sözünü keserek. "Ben yokken acil bir durum olursa bana haber verin."

Güneş gökyüzünde yüksekti, ortada tek bir bulut bile yoktu. Gelinim uyurken bu günü işle boşa harcamayacaktım. Ona şehri gezdirmem gerekiyordu.

"Tamamdır, evlat."

"Benim yapacağım hiçbir şeyi yapma," dedi Manuel, sandalyemi ittiğimde sesinde mizahla.

"Bunun için çok geç." Telefonu kapattım ve yatak odama kadar gülümseyerek yürüdüm.

Kapıyı açtım ve sessizlikle karşılaştım. Aklım anında alarma geçti.

"Penelope?" diye seslendim, ama cevap gelmedi.

Aşağı kata koşarak geri döndüğümde, güvenlik görevlisine seslenmek üzereydim ki gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Oturma odasından geçip büyük cam kapılardan adaları gören terasa çıktığımda rahat bir nefes aldım.

Masada oturmuş, gözleri telefon ekranına kilitlenmişti.

"Seni buldum."

Mavi gözleri ekrandan kalktı ve kuru bir şekilde, "Saklambaç oynadığımızı fark etmemiştim. Aksi takdirde, biraz çaba gösterirdim." dedi.

Telefonuna, okuma uygulamasında bir kitap gibi görünen şeye bakmaya devam etti. Hâlâ kızgındı.

"Manzara hoşuna gitti mi?" diye sordum, alaycı sözlerini görmezden gelerek.

Ekranı dokunarak sayfayı çevirdi. "Bu devasa fiberglas parçası engel olmasaydı, belki yapardım."

"Yatımızı mı

kastediyorsun?" "Evet,

her neyse."

Bu işi gerçekten zorlaştırıyordu.

"Yola çıkmadan önce bir gün daha beklememiz gerekecek."

"Aman Tanrım." Cihazından gözlerini ayırmadan teatral bir şekilde haykırdı.

Bir yanım onun benimle tartışmasını istiyordu, en azından konuşuyor olurdu. Bu kısa cevaplardan her şey daha iyiydi.

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

"Kahve?"

Masadaki bardağı aldı ve o lanet kitabı okumaya devam ederken kaldırdı. Lanet olsun, o kadar da ilgi çekici olamazdı.

"Ne okuyorsun?" Sinirlerim gergin bir hal almıştı.

"*Kocanı Öldürmenin On Yolu*." Alaycı

bir nefes verdim. "Komik."

Bu hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyordu.

"Benim için." Sonunda başını kaldırıp bana sert bir bakış attı.

"Senin için pek değil."

Tanrım. Evlilik bu kadar gergin mi olmalıydı? "Gezmeye ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler."

Çenemi sıktım ve azı dişlerimi o kadar sert çiğnedim ki, ses aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Kalk ayağa, Penelope," diye dişlerimi gıcırdattım. "Son yapacağım şey olsa bile sana Napoli'yi göstereceğim."

Sinirli bir nefes verdi ama ayağa kalktı ve gözlerimi karşıladı.

"Umarım öyle olur."

Sonra kalçalarını sallayarak eve girdi.

"Santa Maria, sen ve Amadeo çok iyi anlaşıyorsunuz," diye mırıldandım, o başka bir dondurma dükkanının önünde durduğunda. "İkiniz de doyamıyor gibisiniz."

Beni görmezden geldi ve tutti frutti dondurmasını yavaşça yaladı. Penisim anında hareketlendi ve zihnimde R dereceli filmlerdeki görüntüler canlandı.

"Belki de onunla evlenmeliydim," dedi alaycı bir şekilde.

"Onu önce öldürürdüm." Kanım kulaklarımda zonkluyordu.

"Sen

bana aitsin, Penelope."

O içini çekti, güzel yüzünü buruşturan bir ifadeyle. "Sen ve senin maço, alfa erkeklik sorunların gerçekten rahatsız edici."

"Benim sorunum yok."

Omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

O kremalı tatlıyı yalarken biz yürümeye devam ettik. Yumuşak pastel renkler giymiş, çok güzel görünüyordu. Eteği açık pembeydi ve çorapları ve Mary Jane ayakkabılarıyla uyumlu açık sarı bir tişört giymişti. Düşününce, kendisi de dondurma gibi görünüyordu ve muhtemelen yiyebileceğim tek dondurma türü de o olurdu.

Siktir, bu tür düşünceler sikime hiç yardımcı olmuyordu.

"Başka ne görmek istersin?" diye sordum, dikkatimi başka yere çekmeye çalışarak.

dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak sordum.

Yeraltı Napoli'yi, Lungomare Caracciolo'yu, Museo Cappella Sansevero'yu ve toplam altı dondurma dükkanını ziyaret etmiştik. Karım hepsini tatmaya kararlıydı.

"Aslında hiçbirini görmek istemiyordum," diye hatırlattı bana. "Ama madem buradayız, Via San Gregorio Armeno'yu ziyaret edebilir miyiz? Dar sokakların zanaatkar atölyeleriyle dolu olduğunu duydum. Amara'ya bir hediye almak istiyorum."

"Tabii. Özellikle sevdiği bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Noel sahnesiyle ilgili bir şey. Hayali Milano'dan bir tane almak, ama eminim buradan bir tane de reddedecektir."

"On bir yaşındaki bir çocuğun isteyeceği tuhaf bir şey," dedim, kız kardeşinin hastalığı hakkında biraz daha açık konuşmasını umarak.

Bizi belli bir mesafeden takip eden Giulio'ya bir göz attı, sonra "Evet, neyse ne" diye mırıldandı.

Yardım etmek istedim, bu onun dertlerini dinlemek anlamına gelse bile, ama karım zor bir kadındı.

"Bana güvenebilirsin."

Bana bir bakış attı. "Başka biri gibi davranan adam diyor."

"Teknik olarak, o gece sana hiç yalan söylemedim."

Yanakları hafifçe kızardı, ama yürümeye devam etti. "Teknik olarak."

Daha tarafsız konulara sadık kalmanın akıllıca olacağına karar vererek konuyu değiştirdim. "Lisansını tamamlamana kaç ders kaldı?"

"İki. Fizik ve biyokimya." "Peki sonra?"

"Sonra hiçbir şey. Sen bana hiçbir şey yapmama izin vermezsin, ey yüce kocam."

Çenemi ovuşturdu. "Yani sana ne dersem onu mu yapacaksın?"

"Hayır." Bu tek kelimelik cevaplar çok çabuk sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Seni hiçbir şeyden alıkoymayacağım Penelope, en azından tutkularının peşinden gitmekten."

"Ama gangsterler..."

"Her şeyden önce, ben senin kocan ve ortağım. Senin hayallerin de önemli."

Başını eğdi. Bana inanması biraz zaman alabilir, ama ben bu sözleri içtenlikle söyledim.

Tam bir sonraki soruyu soracakken, "Doktor olmak istiyorum, kanser araştırmaları alanında çalışmak istiyorum, ama bunun için doktora yapmam gerekiyor. Ayrıca psikoloji yan dal da yapmak istiyorum." dedi.

"Mantıklı." Başarılı olacağından hiç şüphem yoktu. "Peki neden psikoloji?"

Omuz silkti. "Araştırmalar, remisyon dönemindeki hastaların ruh sağlığı desteğine ihtiyaç duyduklarını, ancak çeşitli nedenlerle bu hizmetlere erişemeyen veya erişmeyenlerin sayısının fazla olduğunu gösteriyor. Hastalığın nüksetmesinden korkmak, vücut imajındaki değişikliklerle ilgili sorunlar

vücut imajlarındaki değişikliklerle ilgili sorunlar ya da sevdiklerini korkuttukları için duydukları suçluluk duygusu... Remisyona girip yüzde yüz iyileşmek kadar basit bir şey değil. Profesyonel yardıma ihtiyaçları var. Keşke onlar için daha iyi planlar olsaydı."

Ona ne kadar gurur duyduğumu söyleme isteğini bastırdım. Çok büyük bir kalbi vardı. "Kız kardeşin terapiye ihtiyaç duydu mu?" diye sessizce sordum.

"Hayır, istemedi." Adımları neredeyse durdu, sonra yürümeye devam etti ve birdenbire parke taşlı kaldırıma çok ilgi göstermeye başladı. "Biliyor musun, sana giderek ısınmaya başladım." Göğsümde umut yeşerdi, ama sonraki sözleri bu umudu anında söndürdü. "Sanki bir siğil gibi."

Sonra sanki acıyı dindirmek istercesine bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

Bugün birbirimize en çok yaklaştığımız an buydu.

PENELOPE

Gün, güneşin altında Napoli'nin kaosuyla doluydu: kalabalık meydanlar, dar sokaklarda dolaşan scooterlar ve her taş duvara sinmiş deniz kokusu. Kötü değildi. Aslında, kendine özgü bir çekiciliği vardı.

Her türlü turistik klişeyi yerine getirmeyi başarmıştım: kız kardeşim ve erkek kardeşlerim için hediyeler aldım, gelecekte itiraf etmem gereken kadar çok gelato tattım ve Enzo'yu tek bir şikayet bile duymadan yarım düzine butiğe sürükledim. Bu bile küçük bir mucize gibiydi.

Bacaklarımız sessiz bir isyan başlatmaya başladığında, balkonlar arasında günlük hayatın solmuş bayrakları gibi asılı çamaşırların sıralandığı bir yan sokakta gizli bir restorana rastladık. İçeride, loş ışıklandırma, tuğla duvarlar ve kendi hikayelerini barındıran yıpranmış keten masa örtüleri ile mekan sanki zamanda donmuş gibiydi.

Mumlar hafifçe titreyerek, koyu kırmızı şarap kadehlerinin etrafına altın rengi bir hale oluşturuyordu. Mutfağın yakınlarında bir yerde,

radio yumuşak Napoliten baladları çalıyordu, yerlilerin derin sohbetlerinin mırıldanmaları altında yarı boğulmuş bir şekilde.

Makarna sanki sihirle çağırılmış gibi geldi, kalın tagliatelle şeritleri, bir alaycıcıyı bile ağlatabilecek bir ragu sosuyla servis edildi ve şarap, doğruluk serumu gibi akıyordu.

"Sen ve kardeşin," diye başladım, omuzlarının derisinin altında gerilen bir ip gibi hafifçe gerildiğini izleyerek. "Yakın mısınız?"

Hemen cevap vermedi. Sadece kadehindeki şarabı çevirdi, gözleri odanın uzak bir köşesine kaydđ, sanki anıları orada oturuyormuş gibi.

"Sđ," dedi sonunda, sesi alaktđ. "Amadeo ile yakınız. Üvey kardeşlerimi de seviyorum. Isla ikimize de, özellikle de babama karşı çok iyi davrandđ."

"Ama ona hiç papà demiyorsun," dedim. "Ama ona değer verdiğin belli."

Düşünceli bir şekilde gözlerini bana çevirdi. "Önemsiyorum. Sanırım bir noktada o unvanı aşmışım. Artık bana uymuyordu."

Sesindeki sessiz dürüstlük, aramızdaki mesafeyi birdenbire daha küçük hissettirdi.

"Peki amcan ve halan?" diye sordum, tabağımın kenarını hafifçe dürterek. "Onlarla da yakın mısın?"

Başını salladı, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Sđ."

"Bu yüzden mi burada da bir evin var?"

Gülümsemesi kurnazca bir ifadeye dönüştü. "Beni sorguya mı ekiyorun, Penelope?"

"Sakladığđn bir şey mi var?"

"Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bizim dünyamızdaki herkes gibi."

Ne bir iç çekiş ne de bir kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardım. "Haklısın. Ama bu... Bilemiyorum. Tuhaf, değil mi? Amcanın bölgesinde olman."

Bunun üzerine sessizleşti, parmaklarıyla şarap kadehinin sapını hafifçe tıklatmaya başladı. "Onun sadece bir kızı var ve o ve

Athena teyzem, kızlarının bu işin hiçbir parçası olmayacağı konusunda anlaştılar. Miras yok, kan yemini yok. Sadece temiz bir kopuş."

Kaşlarımı kaldırdım, ikna olmamıştım. "Bizim planımız bu, ama hayat başka. Diyelim ki ebeveynlerimizin planları asla işe yaramaz."

Hafifçe başını salladı ve gözleri parlayarak kadehini bana doğru kaldırdı. "Sen de çok iyi biliyorsun, *mia anima*."

Bu sözler göğsümde yankılandı ve orada kaldı.

Gözlerimi kısarak baktım ama görmezden geldim. Gerçek şu ki, Enzo çaba gösteriyordu. Ve bizim dünyamızda bu, çiçeklerden veya fısıldanan sözlerden daha önemliydi. Çaba göstermek, gerçekten çaba göstermek, nadir bir şeydi. Tehlikeliydi. Ama o bunu yapıyordu. Ve bu tek başına onu diğerlerinden ayırıyordu.

Dışarıda Napoli alacakaranlığa bürünmüştü, ama burada sadece ikimiz vardık. Masada, adlandırılmayı bekleyen, söylenmemiş bir şeyin titreşimi vardı.

Dördüncü kadeh ile parmesan arasında, "Muhtemelen yoksunluğa alışmalıyız" dedim.

O gülümsedi ve "Gerçekten yazık. Ama bir süreliğine sadece senin kendini tatmin etmeni izleyerek hayatta kalacağım. Bunu yaparken haksız bir şekilde seksi oluyorsun" dedi.

Ben sertleştim.

"Anlamadım?" O inledi.

"Önemli değil." Ama önemliydi ve ben bu konuyu bırakmaya hazır değildim. Bana attığı çekici gülümsemeye bakılırsa, o da bunun farkındaydı. "Seni takip ediyordum, tabii ki kendini tatmin ettiğini gördüm. Hatta bir keresinde sana yardım bile ettim."

Sıcak, kırmızı bir öfke içimi kapladı ve eğer yalnız olsaydık, onu çatal bıçakla bıçaklardım. Parmaklarım çatalın etrafında kıvrıldı, bunu denemeli miyim diye düşündüm.

Kör bir bıçak daha iyi olurdu. Böylece acı çekerek ve yavaşça kan kaybından ölecekti.

"Bana *yardım mı ettin*?" Sesimin tonu ona bir uyarı olmalıydı, ama o bunu dikkate almadı.

"Evet. Revelation'daki gecemizden beri aramızda bir kimya olduğunu biliyordum, bu yüzden yatak odanın balkonunda dururken senin zorlandığını gördüğümde... Senin zevk almana yardım etmek zorundaydım. Bu benim işim."

"O zamanlar öyle değildi," diye tısladım, sonra çatalımı gürültüyle masaya bıraktım ve gözlerinin içine bakarak dedim. "Bir daha mahremiyetimi ihlal edersen, seni parçalara ayırır, gözlerini kafatasından çıkarır ve ailene gönderirim. *Anladın mı?*"

Tabii ki, tatlı artık menüde yoktu. Onur da öyle.

Ayağa fırladım ve arkanı dönmeden uzaklaştım. Arkamda, onun elinin masaya çarptığını, bir yığın faturanın masaya düştüğünü duydum, sonra ayak sesleri hızlı ve kararlı bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattı.

ENZO

Karanlık gökyüzünde şafak sökünce uyandım ve bir şeylerin ters gittiğine dair belirgin bir hisse kapıldım. Kendimi bir şekilde rahatsız hissediyordum, ama bunu yaklaşan seyahatimizin yarattığı strese bağladım.

Dün, evliliğimizin ilk günü mükemmel geçmemiştir, ama daha kötü de olabilirdi. Biraz tartıştık — tamam, çok tartıştık —ama karımı daha iyi tanıma fırsatı buldum. Bu sefer onun şartlarına göre.

Tabii ki, akşam yemeğinde komiklik yapma zamanlamamı aptalca abarttığım için günümüz başladığından daha kötü bitti. *Cazzo*, onunla ilgili röntgencilik yaptığımı tesadüfen ağzımdan kaçırdığımda, zarar görmeden kurtulduğum için şanslıydım.

Eve vardığımızda, duş aldıktan sonra, aynı yatağı paylaşan iki huysuz hayalet gibi yatmaya hazırlandık. Bana sırtını dönüp battaniyeyi çekerek, "Psikopat takipçi" diye mırıldandı.

Ben hiçbir şey söylemedim, çünkü gözlerimin yerinde olmasını seviyordum. Sonuçta, onu izlemek son üç yıldır en sevdiğim hobiydi.

Bu sabah daha iyi olacak, I düşündüm kendime. Genelde iyi bir gece uykusundan sonra her şey daha iyi olur.

Yatakta döndüm, zihnim hala uykudan ve dünkü olaylardan dolayı bulanıktı, Penelope'nin yastığına uzandım ama soğuktu. Ve sonra gördüm: ön kolum kızıl lekelerle kaplıydı.

"Miyav, miyav..." Zihnim anlamaya çalışırken bu ses kulağıma çarptı. Ve o anda onu fark ettim. Balkonumda lanet bir *kedi* vardı.

Bir kez fark ettiğimde, onu görmezden gelmek imkansızdı. Cildim deli gibi kaşınıyordu. Dilim ve boğazım şişmişti. Gözlerim o kadar şişmişti ki, zar zor açabiliyordum. Ve... karım yanımda değildi.

"Bu kediyi evime kim soktu?" Deprem çıkaracak kadar yüksek sesle bağırdım. "Siktir, siktir, siktir!"

Bacaklarımı yataktan salladım ve EpiPen'leri sakladığım şifonyere koştum. Kendime bir tane enjekte ettiğimde, yavaş yavaş rahatlardım ve bir nefes aldım. İlacın etkisi yaklaşık beş dakika sonra başlayacaktı.

"Daha hızlı etsin," diye tiz bir sesle mırıldandım, aynada kendi yansıمامı görünce yüzümü buruşturdum. Hiç hoş bir manzara değildi. Sanki yüzlerce arı tarafından sokulmuş gibiydim.

Aynaya sırtımı döndüm ve enjeksiyonun etkisini göstermesini bekledim, Penelope'nin şu anki halimi görmemesi için şükrettim. *Nerede o...?*

Kedi yatak odasına geri girmek istercesine ilerledi. Muhtemelen yatağımda uzanmak istiyordu. Bu kesinlikle *imkansızdı* çünkü o lanet yaratık biraz daha yaklaşırsa, öldürdüm.

"Kışkış," diye tısladım, sonra ayağımı yere vurdum. Bu işe yaramayınca, "Kışkış lanet olası, seni kötü yaratık," diye bağırdım.

En azından kedi hareket etmeyi bıraktı ve omuzlarım rahatlamış bir şekilde çöktü.

"Bir adım daha atarsan, ikimiz için de sonu iyi olmaz," diye uyardım, hayvanın kuyruğunu sallayıp tekrar miyavlamasını izlerken, muhtemelen beni öldürmenin en iyi yolunu düşünüyordu.

Yavaş yavaş tepki azaldı ve sonunda mantıklı düşünebiliyordum.

Elimden kaçan kot pantolonumu ve gömleğimi giydim, sonra cep telefonumu alıp balkona çıktım ve kedinin yüzüne kapıyı kapattım. Adamlarımdan birine onu ortadan kaldırmasını söyleyecektim.

Sonra arkamı döndüm ve boş odayı aradım.

Genelde uyku hafiftir, ama iki gece üst üste Penelope'nin yakınımda olması beni derin bir uykuya daldırmıştı.

Ancak ondan hiçbir iz yoktu.

Göğsüme bir önsezi ve şüphe sızdı.

Elbette, bağırışlarımı duymuş ve şimdiye kadar koşarak gelmiş olmalıydı. Yatak odasından çıkıp koridora çıktım.

"İnatçı karım odasını değiştirmiş olmalı," diye mırıldandım, ama odaları tek tek aradıkça, dokunulmamış yataklar ve sessizlikle karşılaştıkça, endişem daha da arttı.

"Giulio," diye bağırdım.

O mutfaktan çıkarken, elimde buharlı bir kahve fincanıyla merdivenlerin altına ulaştım. "Günaydın efendim."

Hiçbir şey onu kızdırmazdı.

"Karım nerede?"

"Uyuyor, efendim?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İyi misiniz? Doktora ihtiyacınız var mı?"

Derin bir nefes aldım, kafamı açık ve öfkemi kontrol altında tutmaya kararlıydım.

"Hayır, uyumuyor," diye dişlerimi sıkarak, diğer sorusunu görmezden geldim.

Koridordan koşarak güvenlik ofisine doğru gittim ve Giulio'nun botlarının arkamda gümbür gümbür sesini duydum

Giulio'nun asistanı Alex'i masada otururken bulduk, önünde bir dizi ekran vardı. Penelope ortalıkta yoktu.

"Karım," diye dişlerimi gıcırdattım. "Karım nerede?" "Ben... bilmiyorum."

"Son altı saatin görüntülerini incele," diye bağırdım. "İşini nasıl yapacağını sana söylememem gerekirdi."

Alex yüzünü buruşturdu, ama hemen kasetleri oynatmaya başladı. Bir figürün evin içinden sürünerek kapıdan çıktığı görüldüğünde videoyu yavaşlattı. Ama sonra geri döndü, elinde tuttuğu şey ile manyakça sırtarak...

Siktir. Kollarının altında çırpınan şey *kedi* miydi?

Dişlerimi dilimle gezdirdim.

Karım beni öldürmeye çalışmıştı.

Beş dakika sonra yine ekranda göründü, parmak uçlarında kapıdan dışarı çıkıyordu.

"Yürüyüşe çıktı," dedi Alex yavaşça, bunun söyleyeceği en aptalca şey olduğunu çok iyi bilerek, çünkü ekrandaki zaman damgası sabahın üçünü gösteriyordu.

"Neden beni uyarmadın?" diye bağırdım. "Bu nasıl oldu lan?"

Alex gözlerimi kaçırarak yutkundu. "Üzgünüm patron. Dikkatim dağınıktı."

Masaya yumruğumu vurdum, keşke onun yüzüne vursaydım.

"Kovuldun." Giulio'ya baktım. "Onun gittiğinden emin ol, yoksa bir dahaki sefere gördüğümde onu öldürürüm."

Oradan hızla çıkıp cep telefonumu çıkardım ve kulağıma götürerek Amadeo'yu aradım.

"Saat daha sabahın altısı bile değil." Selamlamasının ardından boğuk bir inilti duyuldu. "Karını sikiyor olman gerekmiyor mu? Ya da en azından uyuyor olman?"

"O gitti."

Hat birkaç saniye sessiz kaldı. "Gitti derken, tam olarak ne demek istiyorsun?"

Kafamda o kadar çok senaryo dolaşıyordu ki, onları ayırmakta zorlanıyordum. Ya da belki de alerji belirtileriydi, bilmiyordum. Ama Penelope'yi bulup onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

"Kaçtı."

Gözlerimi kapattım, göğsümü korku sardı. Dünyamızda pek çok tehlike pusuda bekliyordu ve Atticus'u çevreleyen belirsizlik ve organ kaçakçılığı çetesi hızla yayılıyordu... Kahretsin. Onu kolayca kaçırabilirlerdi ve... *Hayır*. Lanet olsun. Kendimi toplamalıydım.

"Tanrıya şükür. Bir an için öldüğünü sandım." Amadeo nefesini bıraktı, gülüşü biraz tuhaftı. "Yatakta kötü olduğun için mi kaçtı yoksa..."

"Onu bulmama yardım et," diye tısladım. "Sen tanıdığım en iyi iz sürücüsün."

"Karının kaçması gerekti ki sonunda bu sözleri yüksek sesle söyleyebildin."

"Amadeo, yemin ederim ki..."

Kardeşim güldü.

"Sakin ol, tabii ki sana yardım edeceğim." Derin bir nefes alıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Ne olduğunu anlat."

"O... hafızası canlandı," dedim belirsiz bir şekilde, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Ve benim onu takip ettiğimi anladı. Belki de bir şey gördüğüm için biraz utanmıştı." O *şey*, Penelope'nin kendini tatmin etmesi idi, ama *bunu* kardeşimle paylaşmayacaktım.

Kardeşim boğazını temizledi.

"*Sana söylemiştim demek* istemem ama sana söylemiştim kardeşim. Kadınlar sadece kitaplarda böyle şeyleri sever. Ona tatlı şeyler yapmalı, onu yemeğe çıkarmalı, bağımsızlığını elinden alıp onu tuzağa düşürmemelisin."

"Lanet olsun, bana yardım et," diye bağırdım, umutsuzluk göğsümü sıkıştırıyordu. "Onu kaybedemem."

"Beş dakika ver."

Sonra telefonu kapattı. Bir sigara yakıp dumanı ciğerlerime çekerek, ona ne olabileceğini düşünmeye başladım. Lanet olsun, Amadeo neden bu kadar gecikiyordu?

Telefonum çaldı ve sigarayı söndürerek hemen cevap verdim.

"Sicilya'ya geri döndü," dedi Amadeo ve ben rahat bir nefes aldım. "Onu görmedim ama kaynaklarım Palermo'ya indiğini doğruladı."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır."

Hat sessizleşti, ama kardeşimi yeterince tanıyordum, başka bir şey söylemek istediğini biliyordum.

"Söyle gitsin, Amadeo."

O içini çekti. "Bütün bunlara değer mi?"

"Kesinlikle." Cevabı düşünmeme gerek yoktu.

Bildiğinde, gerçekten biliyordun.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Olur. Ve Amadeo?" "Evet?"

"Tekrar teşekkürler."

PENELOPE

" Ama anne..." İtiraz etmeye başladım, ama o elini kaldırarak beni susturdu ve beni onun sıradan sağduyusu

Ben geldiğimde Amara hala uyuyordu ve babam ile kardeşlerim, muhtemelen bayram kutlamaları için şehre gitmişlerdi. Yeni yıl yaklaşırken her gün bir etkinlik vardı.

İkimiz oturma odasındaydık, o sabah çayını içerken ben kafeslenmiş bir hayvan gibi odada dolaşıyordum.

"Tatlım, güvenliğinle ilgili konularda her zaman senin tarafında olacağımı biliyorsun," dedi annem sabırla. "Ama Enzo'yu neden terk ettiğini gerçekten anlamıyorum. Sana bağırmadı, değil mi?" Başımı salladım. "Sana vurdu mu?" Yine başımı salladım. "Seni tehdit etti mi?"

"Şey, duruma göre..."

"Tatlım, evet ya da hayır." İç geçirdim. "O zaman hayır."

"Sadece bana ne olduğunu anlat, belki yeni bir bakış açısıyla görmene yardımcı olabilirim," diye devam etti, yanındaki yeri okşayarak. "Lütfen dolaşmayı bırak. Başım dönüyor."

Neden bu yirmi soru oyununu oynamadan benim tarafımı tutamadı ki? Ona olan biten *her şeyi* ayrıntılı olarak anlatmam mümkün değildi. Bunun için iki ay önce yaptığım şeyi açıklamam gerekirdi. Yani, tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki yaşadığımı ve bu kişinin nişanlımdan başkası olmadığını. Ya da kendimi tatmin ettikten sonra sapık kocasının benim için işi bitirip orgazm olmamı sağladığını.

Evet, bunu onunla paylaşmamın imkanı yoktu.

Elbette, kız arkadaşlarımla yaptığımız grup sohbetine dramatik bir itirafta bulunabilirdim, ama zamanlama kusursuz bir şekilde berbattı. Skye, Nikola yüzünden kalbi kırık bir haldeydi, kuzenlerim ise başarısız bir nişan ve ani bir organ hırsızlığı kaosundan hala kurtulamamışlardı, Amara

—tesadüfen kız kardeşimin adını taşıyan bir arkadaşım—üvey kardeşi ile Avrupa'da sırt çantalı bir seyahate çıkmış ve Eat Pray Hike kitabındaki gibi bir hayat sürmeye başlamıştı. Tek fark, Amara'nın versiyonunun daha çok Instagram başlıklarıyla dolu olmasıydı. Ve Anya... O, Arnavutluk'ta okumak için ailesine psikolojik savaş açmakla meşguldü.

Yani evet, belki de kendi krizimi dökmek için ideal bir an değildi.

Ama sonra, sanki arkadaşlarım benim ıstırabımı hissetmişler gibi, telefonum çaldı.

Anya: Bugün mavi bir uzaylı müstehcenliği okudum. Artık eskisi gibi olmayacağım.

Amara: Vay canına, uzaylılara geçtiğini bilmiyordum. Onların büyük uzaylı 🐛?

Ben yuvarladım gözlerimi gözlerimi hayır
şaşırmadım ki Skye yorum yapmaması

Anya: Evet, öyle! Nereden bildin? Okudun mu?

Amara: Henüz reşit bile değilsin, Anya. Uzaylılarla ilgili müstehcen kitapları birkaç yıl daha bir kenara bırakmalısın.

Anya: Cehenneme git, Amara.

Telefonu cebime koyup, tesadüfen kocam olan İtalyan bir adamla yaşadığım kendi sorunuma odaklandım.

"Geri dönemem," dedim sonunda, yanına oturarak. "Sadece... yapamam."

"Onun... yatak odasındaki performansını beğenmedin mi?"

"Anne!" Yüzüm kızardı, kulaklarım bile kırmızıya döndü. "Cidden, bu ne biçim bir soru?"

O iç geçirdi. "Belki de seni hazırlamadım..."

"Lütfen bu cümleyi bitirme." Burnumu buruşturdum. "Tanrı aşkına, orta çağda yaşamıyoruz. Kuzenlerim var. Arkadaşlarım var. Hatta internet bile var."

"Doğru."

"Neden burada kalamıyorum?" dedim sinirlenerek. "Evlilik anlaşması yerine getirildi. *Yaşam* koşulları konusunda herhangi bir şart yoktu. Değil mi?"

"Öncelikle, Enzo'nun karısını başka bir yerde yaşamasına izin verecek türde bir adam olduğunu . İkincisi, burada kalırsan, kocan da seni takip edecek ve onunla baban arasındaki gerginlik doruğa ulaşacak."

"Babam kazanır," diye mırıldandım ve o gözlerini kısarak baktı. "Evet, evet, işin o noktaya gelmesini istemiyoruz. Ama şimdiden seni uyarayım, Enzo beni gördüğünde çok kızacak."

Tabii hayatta kalıp bu hikayeyi anlatabilirse. Annemin ifadesi temkinli hale geldi.

"Ne demek istiyorsun?" Omuz silktim. "Penelope!"

"Şey, kediye onun evine sokmuş olabilirim. Sonra da kedinin üzerine kedi nanesi serptim, böylece küçük tüylü topu onunla *gerçekten* tanışabilsin diye."

Annem anlamadığını gösteren bir şekilde gözlerini kırptı.

"Enzo kedilere alerjisi var. En azından üvey annesi öyle söyledi." Parmaklarımla çenemi okşadım. "Kedi alerjisi insanı öldüremez... Öyle değil mi?"

"Tanrı aşkına, Pen," diye tısladı, bana inanamayan gözlerle bakarak. "Benim tatlı, utangaç ilk çocuğuma ne oldu?"

"Cesaretlendi," diye mırıldandım. "Ayrıca, bunu hak etmişti."

"Çünkü..." diye ısrar etti, hala bir açıklama arıyordu, ama ben sessiz kaldım. "Gerçekten oraya gitmek istemiyordum," dedi derin bir nefes alarak. "Ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor."

"Nereye gitmek?"

"Geçmişe ve kendi hatalarıma," dedi yorgun bir sesle. Ben ona boş boş baktığımda, devam etti. "Sen hatırlayamayacak kadar küçüktün, ama ben de babanla evlendiğimde benzer bir şey yaptım."

"Ha?" Babamın onu kandırıp yatmaya ikna edip sonra da evliliğe zorlamış olması imkansızdı. Yani, evet, kesinlikle "benzer" değildi.

"Beni aldattığını öğrendim," diye açıkladı. "Ya da belki de birçok farklı şeyin birleşimiydi. Her neyse, sonuçta seninle kaçmamla sonuçlandı."

"Anlamıyorum."

"Peki, baştan başlayayım." Kanepeye daha derin bir şekilde çöktü, bacaklarını altına katlayıp rahat bir pozisyon aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Babanla geçirdiğim ilk gece... Onun kim olduğunu bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir baloydu," diye açıkladı. "Ve o maske takıyordu. Yani, evet, beni bir nevi kandırdı."

"Olamaz." Tamam, belki de biraz benzerdi.

"Evet. Ve ilk seferinde hamile kaldım. Ailem beni evlendirmeye çalıştı, ama potansiyel kocalarım birer birer ölmeye başladı. Nedenini tahmin edebiliyor musun?" Ona şaşkın şaşkın baktım,

hikayelerimizdeki benzerlikler inanılması güç derecede fazlaydı. Tabii hamilelik hariç. "Her neyse, dördüncü... yoksa beşinci miydi? Hatırlayamıyorum bile... *Bir başka* koca adayı öldüğünde, artık yeter dedim. Kaçtım ve kendimi İtalya'da buldum. Tek sorun, Callahanlar'ın Marchettiler'le olan husumetleri nedeniyle buraya girmelerine izin verilmemesiydi. Sonuçta, bir şey diğerini takip etti ve Luca ile ben evlenmek için bir anlaşma yaptık. O da Enrico Marchetti ile beni korumak için bir anlaşma yaptı. Bu anlaşma, Luca'nın ilk kızı, yani sen, ile Enrico'nun en büyük oğlu arasındaki evlilikti. Ancak..."

"Sana söylemedi," diye tahmin ettim.

O da başını salladı.

"Doğru. Uzun lafın kısası, her şeyi öğrendiğimde seni alıp kaçtım. Bu yanlış bir şeydi, Penelope. Luca senin hayatının ilk yıllarını kaçırdı. Ben yokken hiçbir şey çözülmedi ve baban neredeyse öldürülüyordu."

"Ne?" diye soluklandım. "Kim onu neredeyse öldürdü?" Elini sanki önemli değilmiş gibi salladı.

"Önemli olan, kalıp Luca ile bu sorunu çözmem gerektiği idi. Sorunlarımızla yüzleşmeliydik."

"Mantıklı, sanırım." Omuzlarım çöktü. "Sadece kendimi... ihanete uğramış hissediyorum."

"Enzo'nun ne yaptığını bilmiyorum, ama bunun çözülemeyecek bir şey olduğundan *emin* misin? Seni izleyişini görüyorum..." Kafamı yana çevirip annemin yumuşak bir gülümsemeye bana baktığını gördüm. "Babanın beni izleyişi gibi."

"O beni *öyle* bakmıyor."

"Oh, öyle," dedi annem. "Sen göremiyorsun, ama ben kesinlikle görebiliyorum, baban da görebiliyor, bu yüzden o kadar korkuyor."

"Ne?"

Kız gülümsedi. "Hiçbir baba, başka birinin kızının hayatını altüst etmesini istemez."

"Peki, o istemiyor gerek endişelenmek endişelen
endişelenmek endişelen Enzo kesinlikle
endişelenmiyor."

"Göreceğiz," diye mırıldandı.

"O endişelenmiyor," diye itiraz ettim, ama sözler dilimde tuhaf
bir tat bıraktı.

"Tamam, tamam, savunmaya geçmene gerek yok." Bilmiş bir
gülümsemeyle baktı. "Şimdi, bana bir şey söz vermeni
istiyorum."

"Tamam."

"Adama bir şans ver."

Gözlerimi devirdim. "İki gün önce, bavuluma gizlice bir
bıçak ve bir silah koymuştun."

"Biliyorum. Hâlâ Marchettilerin bir şeyler sakladıklarına
inanıyorum, bu yüzden silahları koydum. Ayrıca, yanlarında
bulundurmanın zararı olmaz."

"Doğru."

"Ancak Enzo'nun sana karşı hisleri olduğunu ve bunları
saklayamadığını biliyorum," diye ekledi kendinden emin bir
şekilde. "Bu tek başına bu evlilik için bana umut veriyor."

ENZO

DiMauro'nun demir kapılarının önüne vardığımda şakaklarım zonkluyordu. Muhafızlar beni tanıdı ve içeri girmem için el salladı. Luca'nın zırhlı Land Cruiser'ının yanına park ettim ve arabadan inip evin önüne doğru yürüdüm.

Dalgaların sesi uzaktan yumuşak bir uğultu gibi geliyordu ve Aralık sonundaki güneş tenimi ısıtıyordu, ama ruhuma kadar ulaşamıyordu.

Ben batırdım, ama Penelope de öyle.

Karıma çok kızgın olmam gerekirdi, ama bunun için yeterli enerjiyi bulamadım. İçimdeki aptal, onun bu küçük numarasının bize yeni bir başlangıç yapmamızı sağlayacağını umuyordu. Onu kandırarak benimle yatmasını sağladım; o ise beni öldürmeye çalıştı.

Her şey yolunda. Kırgınlık yok.

Beni neredeyse öldürmek skoru eşitlemiş olmalı. Değil mi? Lanet olsun, bilmiyordum.

Bu yüzden bir buket gül aldım ve yolda ne söyleyeceğimi prova ettim, ama hiçbir şey yeterli gelmedi.

Zili çalmak üzereyken, kapı açıldı ve karşımda karımın on bir yaşındaki kız kardeşi duruyordu.

"Merhaba, kayınbirader," diye selamladı beni, güllere bakarak.

"Merhaba Amara. Bugün nasılsın?" Gözlerinin altındaki morluklar cevabım olmalıydı.

"İyiyim."

"Ailenin güvenlik kameralarını izliyor muydun?" diye sordum, yarı şaka yarı ciddi.

Kafasını salladı.

"Hayır, senin geldiğini gördüm." Kaşlarımı kaldırdım ve o da ekledi: "Oradan."

"Orası Penelope'nin odası değil mi?" Omuzlarını silktilti.

"İki gün önce öyleydi. Şimdi benim." Üzüntüyle gülümsedi. "Fazla zamanım kalmadı, o yüzden... yapabileceğim sürece en güzel manzaralı odanın tadını çıkarmaya karar verdim."

Onun bu kadar ağır sözleri duygusuzca söylemesi beni neredeyse yıkıyordu. "Hiçbir anı aceleye getirme, evlat." Elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Ve pes etme. Bunu kazanabilirsin."

Gözleri büyüdü. "Biliyor musun?"

"Hasta olduğumu biliyorum," dedim dürüstçe. Pen kemik iliği bağışlamıştı, ama bu yeterli olmamıştı. Kanseri geri dönmüştü ve çocuğun karaciğere ihtiyacı vardı. Ayrıca, kan filtrasyonunda önemli bir rol oynayan yumruk büyüklüğünde bir organ olan dalağa da ihtiyacı vardı ve çoğumuzun sadece bir tane dalağı vardı. Ve henüz bu organların naklini mükemmel hale getirdiklerini sanmıyordum. "Ancak, bunu nasıl öğrendiğimi öğrenirse baban bana çok kızacaktır."

Bu, yüzyılın en hafif tabiri idi. Kızının hastalığını dünyadan gizli tutmuştu, düşmanlarının karşısında güçlü görünmek için mi, yoksa gerçekte yüzleşemediği için mi, bunu muhtemelen asla bilemeyecektim.

"Hastalığımı nasıl öğrendin?"

Ona yalan söyleyemezdim, bu yüzden olabildiğince dürüstçe cevap verdim. "Penelope ve onun mutluluğu benim için her şey demek, bu yüzden onun hakkında her şeyi bilmek istedim. Sen ve ailen onun için çok önemli olduğunuz için, sizin hakkınızda da her şeyi öğrenmeye çalıştım."

Gülümsemesi parladı. "O zaman babama söylemeyeceğiz. Bu bizim sırrımız olacak."

"Bu hoşuma gitti."

Giriş holüne girdim, Amara hemen arkamdan kapıyı kapattı. Gözleri yine bukete takıldı.

"Çok güzeller," diye mırıldandı. "Pen bunları sevecek. Romantizmi sever, hep büyük jestlerden bahseder."

"Öyle mi?"

"Mhm. Hastalandığımda bana buketler gönderiliyor, ama hastanede benim katımda çiçeklere izin verilmiyor, bu yüzden genellikle onları gördüğümde çoktan solmuş oluyorlar." Yüzünde bir gölge geçti ve yutkundü. "Sırf öyle diye hiç gül almayacağımı düşünüyorum."

Göğsüm sıkıştı. Boğazım düğümlendi ve boğazımı temizledim. İnsanları öldürerek geçimimi sağlıyordum, duygusal davranamazdım.

"Aslında bunlar senin için," dediğimi duydum.

Onun parıldayan gülümsemesi, doğru kararı verdiğimi gösterdi.

"Teşekkürler, Enzo," diye mırıldandı, elinden çiçekleri çekip alırken muhtemelen birkaç sapı kırdı. "Çok güzeller." Burnunu bukete gömdü ve derin bir nefes aldı. "Penelope'yi arıyorsan, annesiyle birlikte içeride. Hayat, aşk ve evlilik hakkında konuşuyorlar."

"Hmmm, o zaman ona biraz zaman tanımalıyım. Dikenlere dikkat et, tamam mı?"

Etrafa bakınarak, nerede takılmanın en iyi olacağını düşünürken, Amara'nın küçük eli elime kaydı ve beni ileri çekti. İkinci ve üçüncü katlara çıkan pasta merdivenlerinin önünde durdu

ve en alt basamağa oturdu. Çiçek demetini biraz beceriksizce kucağına koydu, sonra yanındaki yeri okşadı.

"Pen ile kavga mı ettiniz?" diye sordu ben otururken.

Bir an ona yalan söylemeyi düşündüm, ama sonra vazgeçtim. "Sì, öyle bir şey."

Gülümsedi. "Bu, onun seni önemseydiği anlamına gelir." Gözlerimi kırptım. "Bir daha söyler misin?"

Biraz kaydı ve birkaç gül ayaklarının dibine düştü.

"Kız kardeşim bir şeyi umursamadığında tartışmaya girmez, sadece boşverir."

Gülümsedim. "Not aldım, küçüğüm. Bu ipucunu paylaştığın için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Şimdi sana borçluyum, neye ihtiyacın varsa..." En önemli şeyi ona veremeyeceğimi bildiğim için sözümü yarım bıraktım ve bu durum içimi parçaladı. Hiçbir çocuk hasta olmamalıydı ve onun için durumu iyileştirebilecek bir yol olmasını diledim.

"Fazla bir şeye ihtiyacım yok," dedi yavaşça. "Belki ara sıra biraz arkadaşlık."

"Peki, ne zaman istersen sana eşlik edeyim?" diye teklif ettim.

Gözleri umutla doldu. "Ne kadar süreliğine?"

"Ne kadar istersen." Ciddiydim. "Çok meşgul değil misin?"

"Senin için asla çok meşgul değilim."

"Ailem de aynı şeyi söylüyor, ama ben onların çok meşgul olduğunu biliyorum. Onlar gibi koşup dans edemiyorum. Çok çabuk yoruluyorum."

"Bunun çaresi çok kolay. Koşmayacağız, dans etmeyeceğiz."

Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıldı. "Sizi rahatsız etmek istemem. Pen, tüm doktor randevularında benimle birlikte gelir. Diğer çocuklara da yardım eder, ama onun da ödevleri var. Kardeşlerimin de."

"Benim ödevim yok." "Ama sen kendi işini yürütüyor musun?"

"Bunu dünyanın her yerinden yapabilirim. Neden Sicilya olmasın?" Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Her gün iki saat birlikte vakit geçirmek için bir randevu ayarlayalım. Bu çok mu fazla? Çok mu az?"

Amara, dişli gülümsemesi yüzüne yayılana kadar bana baktı. "Bu... bu mükemmel."

"Harika."

"Teşekkürler, teşekkürler." Bana sarıldı ve ben de içgüdüsel olarak onu yakaladım, tam o sırada kapı açıldı ve iki çift göz şok içinde bize bakıyordu.

PENELOPE

Neredeyse fuayeye tökezleyerek girdim. Kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım. Enzo ve Amara, merdivenin en alt basamağında oturuyorlardı, Amara kucağında çiçekleri ezmiş, Enzo'ya uzun zamandır yüzünde görmediğim en büyük gülümsemeyle sarılmıştı.

Kocamın gözleri benimkilerle buluştu, ama beklediğim öfke yoktu.

Aniden annemin sözleri kulaklarımda çınladı. Aldatmaya rağmen bu evliliği yürütebilir miydik? Belki.

Ama Enzo bir konuda haklıydı: bizim dünyamızda evlilik ömür boyu sürerdi ve mutsuz bir şekilde yaşamak anlamsız görünüyordu.

"Merhaba, Penelope."

Onun zarif ama biraz kaba sesini duyunca içimi bir ürperti kapladı.

"Enzo."

Kız kardeşim ayağa kalktı ve bize doğru geldi, mutlu bir şekilde gülümsüyor ve buketini sallıyordu. "Enzo bana ne aldı bakın. Sırf öyle istediği için."

"Çok güzeller," dedi annem. "Taze kalmaları için suya koyalım."

"Çok güzeller, Amara." Geldiğimde onu göremedim, bu yüzden onu kucakladım ve daha önce masanın üzerine bıraktığım çantayı aldım. "Bunları Napoli'den aldım. Senin için." Kız kardeşimin gözleri parladı ve çantayı karıştırırken, hemen ekledim, "Milano'dan değil, ama..."

Kız kardeşim nefesini tuttu.

"Çok güzeller, Pen. Çok güzeller." Göğsüm ısındı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sonra ikisi mutfağa kayboldu ve heyecanın ardından bir sessizlik çöktü.

"Bu sabah seni özledim," dedi, sesi sert çıkmıştı.

Karanlık ve şiddetli bir bakışla bana baktı, ama gözlerinde hafifçe çaresiz bir ifade de vardı, benden verebileceğimden emin olmadığım bir şey için yalvarıyordu.

Bir şans.

"Beni bu kadar çabuk bulmana şaşırmamalıyım."

"Seni her zaman bulurum."

"Biraz ürkütücü," diye mırıldandım, ama sözlerimde sertlik yoktu.

"Belki de ama bu benim yol bunu tutma seni güvende Garip garip bir şekilde, bu gerçekten mantıklı geliyordu. "Bir daha kaçma, karı. Birisi sana elini uzatabilir ve..." Gözleri gözleri benim benim ve yutkundum yuttum, sadece şimdi Sicilya'ya dönüş yolunda karşılaşabileceğim tüm tehlikeleri Sicilya'ya dönüş yolunda karşılaşabileceğim tüm tehlikeleri fark ettim.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim." Garip bir şekilde, *bunu* da içtenlikle söylüyordum. "İyi görünüyorsun."

Gülümsedi. "Alerjimi nereden bildin?"

Kıkırdadım, sonra hızla ağzımı kapattım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Oh... Ben... üvey annen resepsiyonda ağzından kaçırdı."

"Ah, evet." Nasıl bu kadar... sakın, soğukkanlı ve kendinden emin görünebilirdi? Başka herhangi bir erkek öfkelenirdi, ama Enzo'nun öfkelenmemesi beni şaşırttı.

"Görünüşe göre geçip gitmiş."

"İsla, tüm mülklerimizde EpiPen stoklamış.
Bu sabah bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı."

Ben yüzümü buruşturdum.

"O kadar ciddi mi?" Başını salladı ve bana doğru bir adım atarak üstüme çöktü. "Öyleyse özür dilerim. Her şeyi iyice düşünmeliydim."

"Seni aldattım, bunu hak ettim." Bir adım daha öne çıktı ve sırtımı duvara dayadı. Kollarını iki yanıma koydu, bedeni ve kokusuyla beni kafese kapattı. "Yeniden başlamak istiyorum, karıcığım."

Sessiz kaldım ve onu inceledim. Enzo çok yakışıklıydı, bir İtalyan tanrısı gibiydi ve her kadının rüyalarını süsleyen biriydi. Uzun boylu. Kaslı. Bronz tenli. Dolgun dudaklar ve yüksek elmacık kemikleri. Tüm bunlar, çekiciliğini daha da artıran karanlık bir aura ile sarılmıştı.

"Güvenini kazanmak istiyorum," dedi yavaşça, gözlerinde yanan bir ateşle bana bakarak.

Beklentiyle damarlarım titriyordu, ama bunu görmezden geldim. Bu evlilik yürümek istiyorsa, bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyordu.

"Tamam, ama bazı şartlarım var."

Alnı alnıma değdi, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyor olsak da bu hareket bana çok tanıdık geliyordu. "Koşulların olmazsa hayal kırıklığına uğrarım."

"Artık yalan yok."

O bana cevabını verene kadar nefesimi tuttum. "Tamam."

Oh, peki... bu kolay oldu. Çok mu kolay? Devam ettim, şimdi hızlanarak. "Benimle ilgili her konuda bana danışılmasını istiyorum. Bu balayı gibi."

Enzo parmağıyla yanağımı okşadı. "Tamam.
Tamamen iptal etmek ister misin?"

"İptal etmek zorunda değil, ama Amara'dan uzak kalmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

Düşünürken çenesi seğirdi ve birkaç saniye sessiz kaldı.

"Yakınlarda bir ev kiralayıp yatımı Palermo'ya demirlesem nasıl olur?" Ona umutla baktım. "Tabii ki babanın izniyle. Adanın çevresinde küçük geziler yapabiliriz ve Amara'ya da yakın oluruz. Ayrıca hastanede gönüllü olarak çalışmana da fırsat olur..." Konuşmasını yarıda kesti, farkında olmadan mahremiyet ihlali sınırına girdiğini fark etti.

"Bu hoşuma gider," dedim, gözlerimi yarı kapalı tutarak ona baktım. "Teşekkür ederim."

Dudakları dudaklarıma değdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sana hayır diyebileceğimi sanmıyorum, Penelope."

Daha fazla şartım olduğundan emindim, ama o böyle söyleyince...

"Takip etmen konusunda..." Yutkundum, çok erken çok fazla şey istemiş olabileceğimden endişelendim. "Bu... iyi değil. Artık evlendiğimize göre de gerekli değil."

Alaycı bir nefes verdi. "Hayır." "Ne demek 'hayır'?"

Kafasını salladı, gözlerinde ağır bir şey parladı.

"Bu konuda pazarlık yapmayacağım. Her şeye razı olabilirim, ama senin güvenliğini tehlikeye atmak söz konusu bile olamaz." Sesi karamsardı ve bu konuda taviz vermeyeceği hissine kapıldım. "Sen akıllısın Penelope ve dünyamızın ne kadar tehlikeli olabileceğini çoğu kadından daha iyi biliyorsun. Özellikle de senin için."

Haklıydı, ama bu beni takip etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Neden benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi sana anlatamıyorum
? Hatta kendi güvenlik ekibimi bile senin belirlemesine izin veririm," diye önerdim.

"Ben senin koruyucun olacağım. Senin güvenliğini bir aptala emanet edemem. Ve seni her an gözetlemezsem seni koruyamam."

Sinirli bir nefes verdim.

"Şimdi de tıpkı babam gibi konuşuyorsun." Başımı salladım. "O her zaman annemin kalkaniymış gibi davranır, ama aslında annem kendini gayet iyi koruyabilir. Ben de öyle."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sözlerim onu şok etmiş olmalıydı.

"Bu bir hakaret değil," diye mırıldandım, neden kendimi açıkladığımı tam olarak bilmeden. Ama... açıkladım, değil mi? O çaba gösteriyorsa, ben de gösterecektim.

"Teşekkür ederim, sanırım."

Onun göğsünü okşadım ve gülümsedim. "Bence... bunu başarabiliriz."

Gözleri yine parladı, ama bu sefer ateşle ve içimi yakan vahşi ve kontrolsüz bir şeyle doluydu. Hareketsiz durduk, nefeslerimiz karışıyor, bakışlarımız birbirimizde boğuluyordu.

Ağzını açtı. "Penelope, ben..."

"Döndük." Amara'nın şarkı söyler gibi sesi antreyi doldurdu ve ikimiz de onun yönüne baktık. "Öğle yemeğine kalacak mısınız? Annem bilmek istiyor."

Kocamla birbirimize baktık ve ben başımı salladım. "Senin için sorun yoksa."

"Evet, teşekkürler Amara."

Kız kardeşim heyecanla ellerini çırpı. "Belki bugün ilk randevumuzu yapabiliriz!"

Neden bahsettiğini hiç anlamadım, ama Enzo sıcak bir gülümsemeyle "Çok isterim" dedi.

ZC

LUCA

Enrico Marchetti ile anlaşma yaptığım anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Enzo'yu ilk gördüğümde, bu inanç daha da pekişti ve zihnimde acımasız görüntüler canlandı, örneğin onun boğazını kesip onu erken mezara soktuğum gibi.

Ne yazık ki, güzel kızımı düşmanla birlikte izlerken, Enzo'yu öldürmenin asla söz konusu olamayacağını anladım. Daha da kötüsü, en küçük kızım bu parazite ısınmış gibiydi.

Gözlerimin önünde bir kabus yaşıyordu.

Eve döndüğümde Enzo, kızlarım ve karım oturma odasında oturmuş gülüyorlardı. Masada bitmemiş bir satranç oyunu ve yarısı kakao ile dolu kupalar vardı.

Amara'ya göre, yeni damadım ona oynamayı öğretmeye çalışmış. Ama o çabuk yorulduğu için, damadım sadece tembellik etmelerini önermiş.

Öğle yemeği sırasında Enzo, Penelope ile birlikte yakınlarda bir ev kiralayacaklarını açıkladı. Neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Bunun nedenini bilmiyordum, ama her neyse, kızımın yakınımda olmasına sevindim.

İşte böyle, Enzo emlak ilanlarını incelerken, biz de şöminenin etrafında toplanmış mutlu bir aileydik.

"Yürüme mesafesinde olmasına dikkat et," dedi Amara utangaç bir şekilde. "Böylece seni istediğim zaman ziyaret edebilirim."

Enzo hiç tereddüt etmedi. "Harika bir fikir."

"İkiniz misafir evinde kalabilirsiniz," diye önerdi Margaret. "Gizliliğinizi koruyacak kadar uzak, ama kolayca gelip gidebileceğiniz kadar yakın."

Yumruğumu sıkarak karıma doğru yürüdüm, ayaklarım yumuşak halıya gömüldü. Sonra yanına çöktüm ve ona sinirli bir bakış attım.

"Penelope burada kalabilir," diye homurdandım ve Enzo'ya uzun bir süre sert bir bakış attım, sonra o gergin bir nefes verdi. "Yapacak işi vardır, eminim."

Kayınbiraderimin yüzü, babasınıninkine çok benziyordu, nezaket maskesi takmıştı, bu da onu yumruklamak istememe neden oldu.

"Aslında, dünyanın her yerinden yapabilir," diye Amara mutlu bir şekilde gülümseyerek araya girdi. Uzun zamandır çocuğumu bu kadar mutlu görmemiştim. Ona ilaç mı verdi?

"Doğru," Enzo göz kırparak onayladı. "Ve bizim düzenli randevumuz var, değil mi?"

Amara sıırttı. Ben şaşkın şaşkın bakakaldım.

"O zaman karar verildi," diye duyurdu Margaret. "Siz ikiniz misafir evinde kalacaksınız."

"Zorlamak istemiyorum." Oh, *şimdi* de zorlamak istemiyordu!

"Biz alırız, anne," diye kabul etti Penelope.

"Burada ne yapıyorsun ki?" diye sordu. "Planların olduğunu sanıyordum, Enzo."

"Planları değiştirdik," diye cevapladı Pen, bir ateşböceği gibi parıldayarak. "Papà, Enzo'nun teknesi seninkinin yanına demir atabilir mi?"

? O ... Adayı dolaşıp keşfetmek istiyoruz."

"Ne ne bir tekne?" Armani sordu, tonlu ses tonu hafifçe merakla.

"Bu bir fırlatma rampası."

"Ne kadar büyük?" Damiano aniden ilgilenmiş görünüyordu. "387 fit."

Oğullarımın gözleri parladı. "Görebilir miyiz?" "Tabii."

Armani ve Damiano birbirlerine baktılar ve "Ne zaman?" diye sordular.

"Napoli'de demirlemiş durumda, ama kaptanımla getirteceğim."

Vızıltı ve sohbetler arttı, birdenbire herkes onun gemisini ziyaret etmek istedi. Bu gidişle, Marchetti çocuğu sonsuza kadar Sicilya'da kalacaktı, çünkü beş takvim yılını dolduracak kadar etkinlik vardı.

Kızım ona hayran hayran bakıyordu ve ben iki gecenin onun fikrini bu kadar değiştirmesinin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyordum. Belki de ona erkeklere güvenilmeyeceğini söylemeliyim.

Bir kahkaha patlaması oldu ve ben bunu yapmamaya karar verdim.

En azından şimdilik.

Bu anı mahvetmek yazık olurdu.

Kızlarım onu da içeren planlar yaparken, ben de iki elini cebine sokmuş, orada duran o iğrenç adamı izlemekle yetindim.

"Yüzündeki o somurtkan ifadeyi sil, Luca," diye uyardı karım, uzun bir nefes vererek. "Bu... onlar... iyi bir şey olabilir."

"Bu uzun sürmez," dedim açıkça. "Daha farklı olamazlardı."

"Aynı şey bizim için de geçerliydi," diye hatırlattı karım. "O senin ömür boyu damadın, Luca. Kabul et ve onlar için mutlu ol."

Kafamı hafifçe salladım. Herkes Enzo Marchetti yüzünden aklını mı kaçıırıyordu?

"İyi ol, Papà," dedi Armani dedi, arkasında arkamızda . "Enzo beni yatına götürecekmış. Bunu mahvetme."

Lanet olsun, bütün ailemi bana karşı kışkırtıyordu.

"Bizim bir yatımız var," diye dişlerimi sıktım.

"Eh, onun bir süper yatı var," dedi Damiano, bana bir bakış atarak. "Onun teknesi seninkinden daha büyük olduğu için kıskanıyor musun, baba?"

"Tanrım," diye mırıldandım ve yorum yapmamaya karar verdim, karım ise gözyaşları akacak kadar çok güldü.

PENELOPE

Konuk evinin kapısına vardığımızda Enzo durdu, ama ben ona bir şey sormadan eğilip beni kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yürümeye devam ettiğinde.

"Seni eşikten geçirmek için," dedi ciddi bir şekilde. "Bunu dün yapmalıydım."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Garajının önüne park edip beni içeri taşımak gibi mi?"

"Aynen öyle."

Kıkırdadım, ama içim bir anda ısındı ve eridi. "Saçmalama. Artık erkekler eşlerini eşikten içeri taşımıyor."

"Diğer erkeklerin ne yaptığı umurumda değil, *mia anima*." Bütün dramlarımızdan kurtulmak için büyük çaba sarf ettiğimden beri, bana böyle seslenmesini gerçekten çok seviyordum. Bana bakışındaki sahiplenici tavırla birleşince

sesinin sertliği omurgamdan aşağı elektrik akımı geçirdi.

Kır evine girdikten sonra beni yere indirmedi. Bunun yerine, beni absürt derecede romantik bir turist hatırası gibi taşıdı ve rahat bir gururla odalarda dolaştı. Ön kapı, yaşlı terakota fayansların ayaklarımızın altında uzandığı ve pencerelerde tül perdelerin tembelce dalgalandığı bir oturma odasına açılan bir koridora açılıyordu. Hasır sandalyeler ve uyumsuz yastıklar, odaya doğanın yarattığı büyüleyici bir görünüm kazandırıyordu. Odada hafif bir limon ve eski ahşap kokusu vardı.

Dar bir kemerli geçitten geçerek mutfağa girdik. Mutfak, taş tezgahları, ocağın üzerinde asılı bakır tencereleri ve masanın üzerinde olgunlaşmış limonların bulunduğu bir kaseyle, rahat ve rustik bir alandı. Sonra banyo geliyordu, serin fayanslar ve pençeli ayaklı bir küvet vardı. Sonunda yatak odasına ulaştık. Ay ışığı ahşap panjurların arasından süzölerek, tek ve mütevazı yatağın beyaz arşaflarına çizgili desenler oluşturuyordu. Duvarlar, hafifçe eğri duran Sicilya sahilini gösteren tek bir çerçeveli tablo dışında boştu.

"Tek yatak odası," dedi sonunda, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Tek yatak."

"Ben alıyorum!"

"Güzels," dedi yavaşça. "şimdi, bir söz vermek gerekiyor." "şansını zorlama, İtalyan."

Dudakları seğirdi, ama benim de yarı İtalyan olduğumu hatırlatmadı. "Ne kadar kızdırırsam kızdırayım, kedileri getirmeyeeğine söz ver."

"EpiPen getirmediğini mi söylüyorsun?" Masumca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Bu aptalcaydı, biliyorsun," dedim, göğsünü okşayarak.

"Penelope," diye homurdandı, sinirlenmiş bir şekilde.

"Tamam, tamam. Senin etrafında kedi olmasına izin vermeyeeğime yemin ederim."

"ok teşekkürler," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Yakın zamanda ölmek istemiyorum. En azından karımı

bir kez daha tadına bakmadan." Yanaklarım kızardı ve o parmağını boynumun boyunca gezdirdi. "Kızarman, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey."

Boğazımı temizleyerek çenemi yatağa doğru eğdim ve "Şimdi tek yatak konusunda..." dedim.

"Sana zaten söyledim, hiçbir şey olmak zorunda değil, ama birlikte yatıyoruz."

Görünüşe göre çok ciddiymi. "Bu çok zor," dedim iç çekerek.

"Öyle olmak zorunda değil. Tamamen zevk olabilir." Sesinde karanlık vaatler vardı ve ben de buna karşılık olarak bacaklarımı birbirine sıkıca kapattım. Beni o kadar sıkı tuttu ki, tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum ve burnumu boynuna gömmek, onda kaybolmak istedim. Ama yolumdan sapmamalıydım. Artık bunu gerçekten denemeye karar verdiğimizize göre, birbirimize karşı dürüst olmamız önemliydi. Çünkü tabii ki asla sorun seksin Enzo Enzo ile Bana, maskeli yabancının anılarını önümdeki adamla değiştirmem şartıyla, bundan ne kazanacağımı zaten göstermişti, ama her yanlışın seksle düzeltilebileceği izlenimini vermek istemedim.

Yavaş ilerlememizi istedi, ama çok yavaş da değil.

Çünkü sevişmek için çok uzun süre beklemiştim ve artık zevki tattığım için onu arzuluyordum. Her şeyi denemek istiyordum.

Derin bir nefes alıp, gerçeği söylemek için cesaretimi topladım ve sonunda, "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Romantik bir ilişki yaşamak istiyorum." dedim.

O, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en kolay istekmiş gibi omuz silkti. "O zaman istediğini alacaksın."

Bir ses kesintiye uğrattığında ağzımı açtım.

Tık, tık, tık.

"Kim olabilir?" diye düşündüm. Ailemizin yanından yeni ayrılmıştık ve bu kadar çabuk bizi kontrol etmeyeceklerinden emindim.

"Eşyalarımızdır," dedi kendinden emin bir şekilde ve ön kapıya doğru yürüdü.

"Beni indir, Enzo." Kollarında kıvrandım ama beni sıkıca tuttu. Sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi. "Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Beni bir iki saniye düşündü, sonra isteksizce beni yere indirdi.

Bir adım öne çıktım, sonra geriye uzanıp parmaklarımı Enzo'nun parmaklarının arasına soktum. O hareketsiz kaldı, elini sıkıca tuttu. Popomu hafifçe tokatladı ve ön kapıya doğru yöneldik. Kapı ardına kadar açıldı ve tanıdık bir figür diğer tarafta duruyordu, kollarından valizler düşüyordu.

"Amadeo, burada ne yapıyorsun?" diye selamladı Enzo.

Cevap vermedi, bakışları birbirine kenetlenmiş ellerimize düştü, sonra tekrar ağabeyine döndü.

"Ben senin teslimatçınım. Sürerken tadını çıkar."

Elini bıraktım ve ona yardım etmek için harekete geçtik, üçümüz de valizleri içeri taşımak için uğraştık.

Hepsi geçici yatak odamıza yerleştirildikten sonra, ben koridora doğru yürüdüm, Amadeo arkamdan sigara yakarak peşimden geldi.

"Burada sigara içmek yasak," diye Enzo arkasından bağırdı.

Dudaklarım seğirdi, gülümsememek için kendimi zor tuttum. Düşünde ve resepsiyonda sigara içmediğini fark etmiştim, Napoli'yi gezerken bile sigara paketine dokunmamıştı.

"Sigarayı bırakmalısın," dedim alaycı bir şekilde mutfağa doğru yönelirken. "Seni öldürmeden önce."

O güldü, ama sesinde hiç eğlence yoktu. "Peki, sigara yok. O zaman bir bira."

"Sana içecek bir şey ikram ederdim, ama daha yeni geldik," dedim, Enzo'nun tüm eşyalarımızı tek bir dolaba sığdırmaya çalıştığı koridorun sonuna bakarak.

Amadeo çenesini ovuşturdu. "Bir bardak su olabilir mi?"

Ona sırtımı döndüm ve parmak uçlarımda yükselerek bardağa uzanmaya çalışırken, Amadeo'nun vücudu sırtıma değdi.

"Gerçekten çok kıyasın," dedi ve en üst raftan bardağı tezgahın üzerine koydu. Ben iç geçirdim ve bardağı lavaboda doldurup ona uzattım. "Ama boyun pek önemli değil, değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Onu öldürebilirdin," diye homurdandı, yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırarak. "EpiPen elinin altında olmasaydı, şu anda ölmüş olurdu."

Yavaşça nefes alıp, bir cevap düşünmeye çalışırken, Enzo'nun soğuk ve ölümcül sesi araya girdi. "Ondan uzak dur, Amadeo."

Hareket etmedi, gözlerini bana dikti. "O benim ailem, bunu bir daha denersen..."

"Bu cümleyi bitirirsen, sonu hoşuna gitmeyecek, Amadeo," diye uyardı Enzo, sözleri sessiz odada bir kırbaç gibi yankılandı.

Amadeo dikleşti ve aramıza mesafe koydu. Gözleri gece yarısı gökyüzünden daha karanlıktı ve ifadesi boştu, ama Enzo'ya bir şey olursa intikam alacağına dair bir hava vardı.

Onu suçlamadım.

"Alerjisinin bu kadar şiddetli olduğunu bilmiyordum, yoksa bunu asla yapmazdım," dedim yavaşça. "Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm ve sana söz veriyorum, bir daha asla..." Enzo'ya baktım, göğsümde yabancı duygular dolaşıyordu. "Onu bir daha asla incitmeyeceğim."

"Peki," diye kabul etti, sonra kardeşiyle göz göze geldi. "Ona inanıyorum."

Enzo alaycı bir nefes verdi. "Rahatladım, *fratello*."

Amadeo sırtıttı. "Biliyorum. Artık bu konuyu hallettiğimize göre, seninle irtibat halinde olacağım. Popov'la ne yapıyorsan, ben de varım."

Sonra, kendinden ve bizden memnun görünüyordu, Amadeo dönüp başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Gece boyunca uyanık kaldım, rahatsız edici bir ağrı beni uykusuz bıraktı. Ya da belki de sırtıma yaslanan sıcak beden ve beni saran güçlü kollar yüzündendi.

Gözlerim, uçurumları ve denize yansıyan ayı gören pencereye kilitlendi.

Aklımda pek çok soru vardı. Görüldüğü gibi hiçbir şeyin olmadığı ortaya çıkmıştı. Ne ailemin başlangıcı, ne bu düğün düzenlemesi, ne de kocam.

Belki de her şeyi yanlış yapmıştık.

Babamın son yirmi bir yıldır ana hedefi beni Marchettiler'den korumaktı, ama belki de beni koruyacak hiçbir şey yoktu. Belki de yıllarca buna direnmek, benim bakış açımı... her şeye karşı çarpıtmıştı.

Yavaşça uyuyan kocama baktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı, bu da kafamı daha da karıştırdı. Okuduğum aşk romanlarında kahramanlar ilk görüşte aşık oluyorlardı ve bu eğlenceli olsa da bana pek olası gelmiyordu.

Ama şimdi... Bilmiyordum. Belki de şehvet ve aşk birbirine çok yakındı, bu yüzden bizi, aslında var olmayan bir şeyin var olduğuna inandırarak kafamızı karıştırıyordu.

Sırt üstü döndüm ve tavana bakarak uzandım. Kocama bakıp, ona karşı hissettiğim acıyı —hem gerçek hem de mecazi anlamda—ve cevabı bilememekten daha güvenliydi.

Derin bir nefes aldım.

"Seni rahatsız eden ne?" Enzo'nun sesi beni ürküttü ve döndüğümde gözlerinin köz gibi parladığını ve bana odaklandığını gördüm.

"Hiçbir şey."

"Sen iç çekiyorsun iç çekiyorsun geçmiş
son on dakika

Seni rahatsız eden bir şey *var* ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum.

Bu durumda ikimiz de aynıyız dostum. Ben

derin bir nefes

derin ama

nefesimi verip onun haklı olduğunu kanıtlamadan önce kendimi durdurdum.

"Bir itirafım var," diye kekeledim.

"Dinleyelim."

Gözlerimi kapattım ve "Yatının motor kesme bağlantısıyla oynadım ve bujiyi bozmuş olabilirim" diye patladım.

"Ya da iki," diye tahmin etti.

Gözlerimi açtım, ama o hiç kızgın görünmüyordu. "Özür dilerim." Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. gülümsedi, kalbime dokundu. "Bunu çok sık söylüyorum, değil mi?"

Başını eğdi ve ben bunu özrümü kabul ettiği anlamına geldiğini düşündüm.

"Bu arada, Casanova olarak ün salmış olduğunu biliyor muydun?" diye devam ettim. "Hatta bir iki kez 'erkek fahişe' kelimesini duymuş olabilirim."

O güldü. "Söylentilere dikkat ettiğini sanmıyordum."

"Etmiyorum."

"Ama bu konuyu açıyorsan, seni rahatsız ediyor olmalı."

Yanına döndüm, ona baktım. O da benim pozisyonumu taklit etti. "Kocamın *erkek fahişesi* olmasını istemiyorum."

Onun yakıcı bakışları karanlıkta tenimi okşadı ve tüylerimi diken diken etti. "Seninle ilk karşılaştığımdan beri hiçbir kadına dokunmadım."

"Evet, öyle dedin, ama söylentiler var." Dudakları seğirdi. "Biliyorum."

"Tüm o söylentiler..." Ona yalancı demek istemedim, ama dedikoduların arasında neredeyse her zaman bir parça gerçek olduğunu öğrenmişim.

"Amadeo bazen kadınlarla oynasırken benim adımı kullanıyor."

"Oh."

"Tabii ki tabii ki kullanmayacak artık artık. Ben istemiyorum istemiyorum senin saygısızlık hissetmene yol açacak herhangi bir yanlış anlaşılma istemiyorum."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı ve kalbim yeniden hızla atmaya başladı.

Onun için.

ENZO

Yılbaşı günü. Yeni başlangıçlar. Her şeyi doğru yapmak için yeni bir şans.

Her şeyi kesinlikle doğru yapmak niyetindeydim. Evleneli sekiz gün olmuştu — karımı Sicilya'ya kadar takip edeli dört gün — ve bu, hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

Satılık mülkleri araştırmaya başlamıştık ama acele etmiyorduk. Deniz manzaralı uçurumun üzerinde duran bu küçük kulübe, şu anda ihtiyacımız olan tek şeydi, özellikle de Penelope'yi mutlu ettiği için. Daha fazlasını isteyecek durumda değildim.

Gözlerim, terasın diğer tarafındaki salıncakta, elinde bir e-okuyucu ve bacaklarının üzerinde bir battaniyeyle oturan karımı buldu. Yine kocasını nasıl öldüreceğine dair kitaplardan birini okuyor olmalıydı, ama yanaklarında kırmızı lekelerden anladığım kadarıyla, bu kitabın içeriği yetişkinlere uygun değildi.

Birbirimizi tanımaya başlamıştık. Aynı yatakta yatıyorduk ve onu tekrar sikemediğim için içim yanıyordu

, ilk adımı onun atmasına izin vermeye kararlıydım. Yavaş ilerlemek, en azından yapabileceğim bir şeydi.

"Kazandım," diye bağırdı Amara, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Çabuk öğreniyorsun, küçüğüm," dedim.

"Sana karşı asla kart oynamayacağımdan emin olmalıyım." seninle asla kart oynamamalıyım."

Amara ayağa fırladı ve mutlu bir şekilde sırtarak etrafında döndü, ama hareketlerinin ani olması fazla gelmiş olmalı ki tökezledi. Bir saniyede koltuğumdan kalktım ve yere düşmeden onu yakaladım.

Penelope salıncaktan koşarak geldi.

"İyi misin, Amara?" diye sordum, yüzünde bir ipucu arayarak.

"Zıplayamazsın," diye Penelope yumuşak bir sesle kız kardeşini omuzlarından tutarak azarladı.

"Zıplamıyordum," diye cevapladı Amara sessizce. "Ve düşmedim."

"Çünkü Enzo seni yakaladı."

"Anne ve babama söyleme," diye yalvardı Amara. "Panik yapıp beni bugün okula götürürler. Sadece biraz sakardım."

Kızın gözlerine baktım, kalbim göğsümde sıkıştıyordu. Amara'nın sağlığının kötüye gittiğini mi yoksa tedavilerin işe yaradığını mı anlamak zordu. Genellikle solgun ve zayıf görünüyordu, ama gözlerinde parlayan içsel güç, onun iyi olduğuna inanmanı sağlıyordu.

"Seni muayene ettirmeliyiz," dedi Penelope. "Sadece tedbir olsun diye."

"Katılıyorum Amara. Hastaneye kısa bir yolculuk yapıp, beklerken kart oyunumuza devam ederiz."

O, ikimize de sert bir şekilde bakarak başını salladı.

"Hayır." "Ne demek hayır?" diye sordu karım çekinerek.

Amara onu itti ve ellerini beline koydu. "Hayır, gitmeyeceğim."

"Seçeneğin yok," diye ikna etmeye çalıştı Penelope.

"Doktorlardan ve iğnelerden bıktım usandım. Gitmeyeceğim." Daha önce hiç görmediğim bir güçle ayağını yere vurdu.

"Bir sonraki randevum iki gün sonra. O zaman gideceğim." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, ama sonra aniden durdu ve omzunun üzerinden bize baktı. "Ve bunu kimseye söylerseniz, sizi reddederim."

Karım onun peşinden gitmek istedi, ama ben elimi onun eline soktum. "Biraz geride kalalım ve onun sağ salım içeri girdiğinden emin olalım, tamam mı? Ona biraz zaman tanıyalım."

Sessizce onu takip ettik, karım alt dudağını ısıırıyordu. Amara'nın ince vücudu bizi duyamayacak kadar uzaktaydı, ama bir şey olursa ona ulaşamayacağımız kadar da uzak değildi.

Karım iç geçirdi. "Endişeleniyorum."

"O güçlü bir kız." Kolumu omzuna doladım. "Bu yaşına rağmen çok zorlu şeyler yaşadı. En ufak bir tehditte hastaneye koşmak istememesi anlaşılabilir bir şey."

"O değil." Penelope başını eğdi. "O... Açıklayamıyorum. Sanki her şeyi aceleye getiriyor gibi. Hayatı aceleye getiriyor."

Karımı bulmaya geldiğim o gün Amara'nın sözleri zihnimde canlandı. *Fazla zamanım kalmadı.*

Onlar, bu kadar genç bir kişi için çok ciddi ve uğursuzdu. Bir şey mi duymuştu? Yoksa Amara, ailesinin görmeyi reddettiği bir şeyi mi hissediyordu?

"Doktorlar ne diyor?" diye yavaşça sordum.

Kafasını salladı. "Umutlu... Genç ve güçlü. Mümkün olan en iyi bakımı alıyor. Ama karaciğere ihtiyacı var. Dalak da. Zaten kötü olan bu ihtimallerin üstüne, kan grubu da bir sorun oluşturuyor."

Ciddiyetle başımı salladım. "Uygun bir donör bulmak imkansız olmayacaktır."

"Neredeyse imkansız." Yutkundu. "Komik bir şey bilmek ister misin?"

"Tabii."

Gülüldü, ama sesi hiç de hoş değildi. Acı. Öfkeli. Kederle doluydu.

"Herkes organ kaçakçılarından korkuyor, ama ben birinin beni kaçırıp karaciğerimin bir kısmını ona vermesini umuyorum. Ya da bana bir tane bulmasını." Donakaldım, o da durdu ve gözlerime baktı. "Biliyorum, biliyorum. Bu birçok açıdan yanlış, çünkü o piçler masum insanları öldürüp organlarını değerli şekerler gibi dağıtıyorlar."

"Yanlış," diye onayladım, aklımda korkunç bir fikir belirmesine rağmen. "Ama böyle hissetmen anlaşılabilir."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Yine de, uyumlu olacağın garanti değil."

"Yine de iyi bir şans var."

Bu arada, ruhumu riske atıp başka bir yol bulacaktım.

Atticus Popov'u bulup annemin başlattığı işi bitirme zamanı gelmişti.

LUCA

En küçük kızım gözlerini önünden ayırmadan yanımdan hızla geçti. Sadece çok *kızgın* olduğunda beni görmezden geliyordu.

"Sana da merhaba, Prenses Amara."

Hâlâ bana bakmayı reddediyordu. "Odama gidiyorum."

İç geçirdim ve onu takip etmek üzereydim ki Penelope ve Enzo'yu gördüm. Bu manzara sinirlerimi bozdu.

Onların iyi anlaştıklarını görmeme rağmen.

En küçüğümün ona hayran olmasına rağmen.

Oğullarımın kaybolmuş köpek yavruları gibi peşinden gitmelerine rağmen. "Ne yaptın?" Sorumu Enzo'ya yönelttim, çünkü işleri batırabilecek tek kişi oydu. "Herkes skibidi tuvalet fikrine sahip gibi görünüyor!" Amara en üst kattan bağırdı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Bu genç neslin gerçekten tuhaf dilini anlayamıyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, prenses. Tuvalete gitmen gerekiyorsa, lütfen git. Bunu herkese duyurmamıza gerek yok."

"Kimse beni anlamıyor!"

Ayağını yere vurdu, küçük bir gümbürtü sesi fuayeye yayıldı ve sonra uzaklaştı.

Enzo'ya gözlerimi kısarak, "Bunu ödeyeceksin," diye homurdandım.

Ne ne ben bilmiyorum bilmiyordum, ama
ne bu "skibidi tuvalet" durumu ne olursa
olsun, kesinlikle damadımın hatasıydı.

Penelope geldi geldi yardım yardım elbette
elbette. "Bu Enzo'nun değildi..."

"Ofisime. Hemen."

Enzo beni dikkatli bir ifadeyle baktı, ama Penelope hiçbir şey saklamadı.

"Papà, seni seviyorum, ama bize böyle emir veremezsin."

Dudaklarım seğirdi, gülümsememek için kendimi zor tuttum.

D'Arc'ı ilk kez ziyaret ettiğimizde ne kadar ürkek olduğumu hala hatırlıyordum. D'Arc, bizimle birlikte olmak için uzaktan eğitim almaya başlayana kadar Amerika'da okuduğu okuldu. Ama şimdi ona bir bakın. Onunla gurur duymaktan kendimi alamadım. Yavaş ama emin adımlarla kanatlarını açıyordu ve bu çok güzel bir manzaraydı.

Belki de hayatımda doğru bir şey yapmıştım.

"İkiniz de ofisime gelir misiniz lütfen?" Dişlerimi sıkarak, yüzüme solgun bir gülümseme zorladım.

Penelope gülümsedi ve ben de oyunculuk yeteneğimi övdüm. "Tabii ki, Papà."

Enzo, mermer fuayeyi geçip evin arkasındaki ofisime doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

İçeri girince minibara gidip üç bardak brendi doldurdum ve her birine birer bardak uzattım.

"Alacağım, ama ben daha çok şemsiye seven bir kızım, bilirsin," dedi Penelope, kahverengi sıvıyı koklarken burnunu kırıştırarak. "Sanırım burada piña colada ya da mojito yok."

"Doğru tahmin ettin tatlım."

Bakışlarım Enzo'ya kaydı ve şoktan donakaldım. Gözleri kızımda, ona

takıntılı ve benim çok iyi tanıdığım o sefil özlemle bakıyordu.

Derin bir nefes aldım, ama şaşırdığımı söyleyemezdim. Penelope, etrafındakileri büyüleyen sakin ve bulaşıcı bir enerjiye sahipti. Nonno, bunun annem ve Nonna'dan miras kaldığını söylerdi.

"Senin için ne yapabiliriz, Luca?" Enzo, dikkatini tekrar bana çevirerek sordu. "Geç oldu ve yatmadan önce bir film izlemek istiyoruz."

Tanrım.

Küçük pislik beni yerime oturtuyordu. Ölmek mi istiyordu, yoksa bunun için saygımı mı hak ediyordu, bilmiyordum. Bugün hiçbir şey üzerinde durmamak en iyisi olduğuna karar verdim.

Zaten yeterince sorun vardı. "Amara'ya ne oluyor?"

Penelope yutkundu.

Enzo cevap verdi. "Biraz fazla heyecanlandı ve çok hızlı ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi."

"Basitçe dengesi bozuldu. Önemli bir şey değil," diye ekledi Penelope.

"Dengesini kaybettiğinde dizleri tutmamış gibi görünüyordu," diye düzeltti Enzo. Penelope ona keskin bir bakış attı ve o omuz silkti. "Üzgünüm, *mia anima*. Benim çocuğum olsaydı, dürüst olmasını isterdim."

Pen dudaklarını büzdü. "Beni reddedeceğini söyledi."

"Sen söylemedin, ben söyledim. Baban ona öyle söyleyecek."

Kızım rahatlamış bir şekilde başını salladı ve içimden bir ses ona mantıklı davranmasını söylemek istedi. Bu adamın güvenini kazanması için *çaba göstermesi* gerekirdi! Ona hiçbir şey öğretmemiş miydim?

"onu kontrol etmeye gidiyorum." Penelope uyandırdı, masadaki masa üzerine dokunulmamış bardağı koydu ve kız kardeşini aramak için kapıdan dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, varlığımın belası olan adama ölümcül bir bakış attım, o da kaşlarını kaldırarak karşılık verdi

kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. *Kahretsin.*

"Başka sorusu var mı, Luca?"

"Çok kibirlisin. Bu bir aile özelliği olmalı."

"Sen de çok sinir bozucusun, ama bu aile özelliği değil, çünkü diğer DiMauro'larda bu özellik yok."

"Bu alaycı bir söz müydü?"

"Bilmiyorum. Öyle miydi?" diye sordu, bardağından bir yudum alırken, sıkılmış ifadesini kısa bir süre gizledi.

"Senden hoşlanmıyorum." Bu lanet bir yalandı. O pislik yavaş yavaş bana ısınmaya başlamıştı. "Kızımın senin karın olmasından hoşlanmıyorum. Benim çatımın altında değil de o kulübede seninle yaşaması hoşuma gitmiyor."

Pantolonundan olmayan bir tüyü silkeledi. "Bunu kişisel olarak almayacağım."

"Kişisel almalısın."

"Hayır, kızının eve getirdiği hiçbir erkeği sevmeyeceğini düşünürsek, gerçekten almamalıyım."

"Ama seni eve getirmedi, değil mi?"

"Saygısızlık etmek istemem Luca, ama Penelope benim ve senin yaptığın veya söylediğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Onu asla bırakmayacağım. Ancak, bu düzenlemeyi yapanın ben olmadığımı fark etmen akıllıca olur. Bunu yapan sen ve babamdınız."

Bu pislik herif ölüm arzusunda olmalı, ben de ona bu arzuyu memnuniyetle yerine getiririm.

Kızın seni affetmeyecek, diye fısıldadı zihnim.

Enzo bir anlığına bana baktı, sonra sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi.

"Penelope ve ben masum seyircileriz," diye devam etti. "Bu evlilik anlaşmasıyla siz ikinizin mi yoksa babamın mı başlattığı bir iş anlaşması olduğu umurumda bile değil. Pen ve ben bunu kabullendik, birbirimizi tanımaya başladık ve bu evliliği yürüteceğiz. Ne siz ne de başka biri bize engel olamaz. *Anladınız* mı?"

Kötü bir hisse kapıldım, kaderim belliydi ve hem karım hem de kızım benim çöküşümü izlerken gülmekten kırılabaklardı.

Bir içki daha içmem gerekiyordu.

"Bu arada, kayınpeder," dedi Enzo, ciddi bir tavırla. "İşinizi yürütürken ihtiyacınız olabilecek her türlü yardımı sunmak istiyorum, yasal olsun ya da olmasın."

Gözlerimi kısarak baktım. "Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?"

"Amara ile daha fazla zaman geçirmek istiyorsun." Evet, lanet olsun. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Onunla bir saniye bile ayrı kalmak beni öldürüyordu. "Damiano ve Armani hala ergenler," diye ekledi. "Yardım ederlerdi, ama gerçekçi olalım, *yardımdan* çok bakıcıya ihtiyaçları var. Penelope ve ben devreye girebiliriz."

Mantıklı *ve* cömertti. *Harika*. Bu düzenlemede başından beri hiç şansım yoktu; sadece bunu görecekt kadar kördüm.

Damadımı, teklifini düşünerek, isteksiz bir saygıyla inceledim.

Gerçekten de sözde baş düşmanımdan yardım mı alacaktım? Görünüşe göre öyle. Belki de yumuşamıştım. Ya da daha büyük olasılıkla, yorgundum.

Hatta damadımlı bile sevebilirim.

Tanrım, yardım et bana.

PENELOPE

Saat sabahın sekizi idi, tüm bu kargaşa için çok erkendi.

Kardeşlerim motorlar ve yarışlar hakkında tartışıyorlardı, ama hepimiz onları görmezden geliyorduk. Erkekler işte, ne yaparsın. Amara dudaklarını büküp, şaşırtıcı bir güçle ayaklarını yere vuruyordu. Bugünkü tedaviyi atlamak istiyordu. Annem elbette hayır dedi, o da kanepenin yastıklarına bağırarak tepki gösterdi.

"Neden seninle gidemiyorum?" diye yalvardım.

Ailemin onu tek başına götürmekte ısrar etmesi hiç mantıklı değildi. Bu yüzden Enzo'ya Sicilya'da kalmamız gerektiğini söylemiştim — hatta bu yüzden Connecticut'ta şahsen diplomamı tamamlamıyordum.

"Bugün olmaz," dedi annem, sesini yumuşak ama kararlı tutarak. "Babam ve Enzo bir anlaşmaya vardılar ve kardeşlerine göz kulak olman için burada kalmanı istiyorum. Ne zaman gözümü onlardan ayırsam, bir şekilde başlarını belaya sokuyorlar ve açıkçası, evi yakmayacaklarına güvenmiyorum."

İki adam koridorda durmuş bir şeyleri tartışırken, geri kalanımız oturma odasındaydık.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Enzo bir süre DiMauro işini yürütecek."

Kaşlarım kaşlarım kırıştı. "O ona ona böyle böyle," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Evet."

"Bunu garip bulmuyor musun?"

"Hayır."

Sinirli bir nefes verdim. "Bana bu gizemli tek kelimelik cevaplar vermek yerine *açıklayabilir* misin?"

Annemin gözleri benimkilere baktı. "Damiano ve Armani bu sorumluluğu üstlenebilecek durumda değiller, bu yüzden Enzo nazikçe devreye girdi."

Ona inanmadan baktım. Onların iyi anlaşmasına sevindim, ama bunun ani olduğunu düşünmeden edemedim. Ve şüpheli.

"Yarından sonra Milano'da işim var." Kafamı kaldırıp Amara ile konuşan Enzo'ya baktım. Amara, çığlıklarını tamamen unutmuş, dik duruyordu. "Kız kardeşin ve benimle gelmek ister misin? Tabii ki, ailenin onayıyla."

Amara, ailemizin konuşmasını beklemedi, ayağa fırladı ve Enzo'ya atladı. "Evet, evet, bin kez evet."

Enzo'nun gözleri benimkilerle buluştu ve ben minnetle gülümsedim. Milano'ya gideceğinden bahsetmemişti, ama onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştığını tahmin ediyordum. Düğünümüzün ertesi günü, Amara'nın oraya gitmeyi çok istediğini ona söylemiştim ve o da benim söylediğim ve yaptığım her şeyi hatırlıyor gibiydi.

"Bugünkü tedaviyi bitirelim," dedi Papà, sözleri şaşırtıcı derecede sakindi. "Her şey yolunda giderse, gidebilirsin."

Amara da babamın kollarına atladı ve birdenbire günümüz güzelleşmeye başladı.

O akşam, Enzo'yu kanepede, başını koltuğun başlığına yaslamış ve gözleri kapalı halde buldum. Duştan yeni çıkmıştım, onun gömleklerinden birini giymiştim, gömlek uyluklarımın ortasına kadar uzanıyordu ve dantelli külotumu ortaya çıkarıyordu.

O hala takım elbisesinin pantolonunu giymişti, ceketi kanepenin kol dayanağına atılmıştı. Kravatı gevşek bir şekilde asılı dururken, bacaklarını genişçe açmış oturuyordu, Anya'nın bana yakın zamanda "manspreading" dediği bir terim. Bunu kötü bir şey gibi açıklamıştı, ama önümde gördüğümde yanlış bir şey yoktu.

Ailem hastaneye gittikten sonra her şey çok hızlı gelişti. Telefonum kafeinli bir ateşböceği gibi parlayana ve kızların grup sohbeti dikkatimi dağıtana kadar her şey yolunda gidiyordu. On beş dakikadan fazla sürmemiş bir sürede Damiano ve Armani gizlice kaçmayı başardılar, yeraltı araba yarışına katıldılar, bir bağa zarar verdiler ve babamın eski model Ferrari'sini hurdaya çevirdiler.

Enzo, yerel bir garaj sahibinden yardım istedi ve o da annesinin mezarı üzerine yemin ederek, yarın sabaha kadar şasiyi tamir edip teslim edeceğini söyledi.

Arabalardan pek anlamam ama hasar göze çarpmadığı sürece umurumda da değildi.

Sonra Palermo'ya bir sevkiyat geldi ve Enzo bizimle ayrılmak zorunda kaldı, ben de çiftçi ile hasarlı üzümün fiyatını pazarlık ettim. Eminim ki Enzo daha önce hiç kazanmadığı kadar çok para kazanmıştır, ama en azından ailem olan biteni bilmeyecekti.

Neyse ki, arayıp Amara'nın randevusunun çok iyi geçtiğini söylediler. Bu, aksi takdirde berbat bir günün tek iyi yanıydı.

"Kardeşlerin tam birer kasırga," diye mırıldandı Enzo, gözlerini hiç açmadan. "Bence oğullarımız olmamalı. Sadece kızlarımız olmalı. Ama onlar

sana benziyordu. Öncelikle bir silah stoğu yapmam gerekirdi."

Aşırı koruyuculuğunun altında gizli olan iltifata boğuk bir kahkaha attım.

"Kardeşlerim konusunda sana katılıyorum. Onlar ergenler, umarım olgunlaşırlar."

Alaycı bir şekilde güldü. "Dünyanın iyiliği ve refahı için umarım öyle olur."

Oturma odasını geçip, onun aralık bacaklarının arasına geldim. "Biliyorsun, çocuk sahibi olmayı düşünüyorsan, muhtemelen seks yapmaya başlamamız gerekecek."

Gözleri tamamen açıldı, göz bebekleri büyüdü. Kalbim çarparken nabzım garip bir şekilde atıyordu ve aniden onun bana dokunmasına ihtiyaç *duydum*.

"İstediğin gibi sana zaman tanıyordum."

"Oh." Bu hareket tek başına dizlerimi titretti. O güldü. "*Oh*, öyle diyor."

Yutkundum, öne eğildim ve parmaklarımı boynuna ve ensesindeki kalın saçlarına doğru.

"Henüz seni tam olarak tanıyamadım," dedim, sesim kısık çıkarken, aramızda beklenti artıyordu. Göğüslerim yüzüne o kadar yakındı ki, gömleğinin kumaşı üzerinden cildimde onun sıcak nefesini hissedebiliyordum. "Ama bildiğim kadarıyla, seni seviyorum."

Eli uyluklarımın arkasını okşadı ve beni kendine çekerek pantolonu cildime değene kadar yaklaştırdı.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Doğum kontrol hapı kullandığımı bilmelisin."

"Zaten biliyorum." *Neden bu beni şaşırtmıyor?* Sonuçta, mahremiyet ihlalleri onun uzmanlık alanıydı, ancak şu anda buna kızacak halim yoktu. "Çocuk sahibi olmadan önce birbirimizin vücudunun her santimini tanımalıyız."

Vücudumun her santimetresi alev aldı. Nefesim hızlandı. "Bu gece sana ihtiyacım var."

Bunu iki kez söylememe gerek yoktu.

Elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi, başımı öpmek için eğdi. "Asla sormayacağımı sanmıştım, *mia anima*."

Sonra ağzı ağızıma çarptı, dillerimiz çarpıştı. ve dişlerim takırdadı, her kötü yalamada vücudumu ateşe verdi.

İnledim, dudaklarımı onun için araladım ve o bir nefes uzaklıkta durduktan sonra şöyle dedi: "Bu gece, seni istediğin her yeri yalarken adımı haykırmanı sağlayacağım. Tek yapman gereken lütfen demek."

"Lütfen."

"Aferin kızım." Kollarını belime dolarken sesi baştan çıkarıcıydı, parmakları sıkılaşıyordu.

"Uslu bir kız senin sikini emer mi?" Bu sözleri yüksek sesle söylerken yüzüm utançtan yandı, ama gözlerindeki fırtına her şeyi unutturdu.

"Eğer istediğin buysa." Cevabında karanlık bir ton vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kemere uzandım, sessiz kulübede kemerin çıkardığı ses yüksek sesle yankılandı. Sonra fermuara uzandım ve pantolonunu ve siyah tasarımcı külotunu indirdim.

Sert, kalın ve uzun penisi dışarı fırladı, gövdesinde tek bir mor damar uzanıyordu.

Tereddüt ettim.

Hiç oral seks yapmamıştım, ama bunu gösteren bir iki video izlemiştim

—tamam, porno—gösteren bir iki video izlemiştim. Kolay görünüyordu, ama onun uzunluğuna bakarken, onu ağızıma nasıl sığdıracağımı bilemedim.

Enzo, hizmet edilecek bir kral gibi oturuyordu, ama omuzlarındaki gerginlik bana belki de çözülmek üzere olduğunu söylüyordu. Ve bunun sebebi ben olmak istiyordum.

"Bunu hiç yapmadım," diye mırıldandım, parmaklarımı onun pürüzsüz, sert ereksiyonunun etrafına doladım. "Yanlış yapıyorsam söyle."

"Sadece ona baksan bile doğru yaparsın," dedi, nefesi sertleşmişti.

Dudaklarımı yaladım, sonra başımı eğdim, testislerini ağzıma aldım ve nazikçe emmeye başladım.

"Siktir," diye tısladı, başını geriye atarak yarı kapalı gözlerle bana bakarken. Ben onun testislerini emmeye devam ederken, onun penisini pompaladım. "Bunu daha önce hiç yapmadığını söylediğini sanıyordum."

Geri çekildim ve elimle ağzımı sildim. "Birkaç öğretici video izledim."

"Tanrım," diye mırıldandı. "O zaman öğrendiklerini göster bana, karıcığım. *Succhialo*." Em.

gülümsemesini bastırarak, I laved the tip of his cock with my dilimle yaladıktan sonra ağzıma aldım. Başımı yukarı aşağı sallayarak, o boğazıma doğru kayarken onu ağzıma daha fazla aldım.

"Bana bak," diye sertçe emretti ve saçımı avuçladı.

Bakışlarım onun gözlerine kaydı ve zevk kıvılcımları içimi kapladı. Beni yukarı aşağı hareket ettirdi, o hızı kontrol ederken başım sallanıyordu. Her hareketinde boğazımın en derinlerine kadar giriyordu.

Gözlerim yaşardı ve öğürmeye başladım.

"Aynen böyle," diye övdü, iki eliyle yüzümü okşarken boğazımın derinliklerine kadar giriyordu. "*Mia anima*."

Ağzımı sikti, beni beni yutmayı planladığını anladım. Sanki ona başına gelen en değerli şeymişim gibi. Sanki onun her şeyiymişim gibi. Ve bu beni dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettirdi.

"*Cazzo*, boşalacağım," diye boğuk bir sesle söyledi, çekilmeye çalışarak.

Kafamı hafifçe salladım ve o boğuk bir ses çıkararak inledi. Kalçalarını ileri doğru itti, penisi boğazımın arkasına bir, iki kez çarptı ve ağzımın içinde boşaldı.

Yutkunurken bakışlarımız kilitlendi, sonra dilimi uzatıp dudaklarımdan damlayan spermlerini yaladım.

Nefesi ağırlaşmıştı, gözlerinde bağlılık ve başka bir şey vardı, bu da bana tutku ile gerçek duyguların çarpıştığında hissedilen şeyin *bu* olup olmadığını merak ettirdi.

Ayağa kalktım, elleri açgözlülükle üzerimdeydi.

"Seni benim kıyafetlerimle görmek çok hoşuma gidiyor," diye homurdandı ve kıyafetlerimi çıkardı. Kravatını çekti, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım ve ikisini de yere attım.

Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım, ikimiz de artık çıplaktık ve ona doyamıyordum. Enzo muhteşem bir erkek örneğiydi, karın kasları belirgindi ve kasları mükemmelliğe ulaşmıştı, ama bir şekilde aşırı iri değildi.

Elleri sert ve acil bir şekilde kalçalarımı kavradı ve ben onun üzerine oturdum, ağzı göğüslerime yapıştı. Penisi sıcak merkezime sürtündü ve ben titredim. Kalçalarını tekrar tekrar salladı, her hareketim bana zevk verdi.

"Çok mu fazla?" diye sordu, ağzını dudaklarımdan, çenemden ve sonra boynuma doğru kaydırarak. Ben şehvet dolu bakışlarımı onun bakışlarıyla buluştururken, beklenti derimin altında vızıldıyordu.

"Yeterli değil," diye fısıldadım.

Sözleri zar zor çıkardım ki, parmağı ıslak girişimi buldu ve içeri kayd. Diğer eli göğsümü okşamak için yukarı çıktı ve bir meme ucumu sertçe çevirdi.

Başımı geriye attım ve inledim.

"Oh... Enzo... Ben... ihtiyacım var..." Aklım başımda değildi, ama o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

Bir parmağını daha içime soktu, sonra bir tane daha, ta ki elinin çoğu içimi doldurana kadar.

Parmaklarını içime sokarken inlemelerimi yuttu, ta ki zevk beni bir yıldırım gibi sarana kadar. Elinin üzerine boşaldım, omurgamdan titreme dalgaları geçti, vücudum hızla eridi.

"Daha yeni başladık, *mia anima*," diye homurdandı. Parmağı göğsümde gezindi, parmakları arasında meme uçlarımı okşadı. Sırtım onun dokunuşuna doğru kavislendi, misk kokusu beni baştan çıkardı.

"Sabırsızlanıyorum, *marito*," dedim, sesim kısılmıştı.

"*Bene*." Cevabımdan memnun kalmış olmalıydı, çünkü bir saniye sonra beni yukarı doğru çekiyordu. "Yüzüme otur," diye mırıldandı ve yüzünü amıma gömdü.

"Vay canına," diye inledim, o aç bir adam son yemeğini yer gibi beni yalarken. O emip yalarken, ben kanepenin arkasına yaslandım, ağzına karşı sallanarak bu pozisyonun bana verdiği gücü tadını çıkardım.

Bir titreme beni sardı. Gözlerim geriye devrildi, amım zonkluyordu.

Dilini içime soktu. İçeri, dışarı, içeri, dışarı, daha hızlı ve daha hızlı, yaklaşan orgazmım patlamak üzereyken. Patlamadan önce omurgamın dibinde toplandı, aynen öyle.

Nefesimi toplayamadan, uyluklarımı tutup beline doladı.

Ayağa kalktı, birkaç adım attı, sonra homurdandı, "*Cazzo*, bekleyemem."

Sırtım aniden soğuk duvara bastırıldı, ısınmış tenime değen his neredeyse dayanılmazdı. Sonra içime sertçe girdi, sonuna kadar. O beni penisiyle gererken boğazımdan bir çığlık çıktı. İç duvarlarım

başka bir orgazm. İçimde oluşan yoğun zevkten gözlerim yaşlarla doldu.

O bana girmeye devam etti, benim akılsız inlemelerim ve inlemelerim onun homurtularıyla karışıyordu.

"Ohhh... Tanrım... Lanet olsun..."

Onun karanlık kahkahası içimde yankılandı. "*Adımı*, karımın adını haykır.

adımı bağır, karı. Söylediğini duymak istiyorum."

Sol eli boğazıma geldi, beni duvara sıkıştırdı ve sonra ucu girişimi okşayana kadar geri çekildi.

"Enzo... Enzo..." Onun adını sanki benim dinimmiş gibi tekrar ettim.

Tırnaklarım onun ön kollarını kazdı, beni gerçeğe bağlayacağını umarak ona tutundum. Uzunlarımız öfkeyle çarpıştı, terden kayganlaşmış vücutlarımızdan gelen sesler saf günah atmosferi yarattı.

Vücudumda ateş daha da şiddetlendi ve amım onun uzunluğunu sıkıca kavradı. Boğazımı sıkı eli daha da sıkılaştı, gözlerimin önünden soluk lekeler dans ederken, onun darbelerindeki vahşilik artıyordu.

"Enzo," diye hıçkırdım, ama bu onu daha da kışkırttı. "Evet, sik beni," diye inledim. "Lütfen... yine... *sik beni!*"

Vücutlarımız arasındaki sürtünme arttı. Enzo'nun göğsü parılıyordu

ve tüm gücüyle beni sikerken boynundaki kasları gerildi, G noktamı tekrar tekrar vurdu.

"Ah... Ah... Enzo..." diye bağırdım, beyaz sıcak bir zevk içimi kapladı.

Tüm düşüncelerim uçup gitti, geride lezzetli bir uyuşukluk bıraktı. Kocam sonunda boşaldığında, penisi içimde seğirip atarken, bunun geleceğim için en kötü sonuç olmayabileceğini fark ettim. Hiç de değil.

Ona yaslanarak uzandım, nefeslerimiz ağırlaşmıştı ve kocam hala içimdeydi. Beni kucaklayıp yatağa taşıdığı anda gözlerim kapandı.

Beni yatırırken, iri vücudu beni kucaklayarak bir battaniye gibi ısıttı. Yüzümü onun sıcak göğsüne gömdüm ve tüy kadar hafif öpücükler yağdırdım.

"Bunu daha sık yapmalıyız," diye mırıldandım, uyku beni içine çekerken mutlulukla gülümsedim.

PENELOPE

Tavada cızırdayan tereyağının zengin aroması beni uykumdan uyandırdı.

Yataktan kalkıp banyoya gittim, aynada ne göreceğimden korkarak. Dişlerimi fırçalayıp yüzüme su serptikten sonra nihayet yansımamı gördüm. Evet, "iyice becerilmiş" halimin bana yakıştığını inkar edemezdim. Hatta o kadar yakışmıştı ki, saçımı taramadan mutfağa gidip ne pişirildiğini kontrol etmeye karar verdim.

Ayaklarımın sesi çıkmadan mutfağa gittim ve Enzo'yu ocak başında, gömleksiz ve çıplak ayakla buldum.

Anya'nın bana sürekli gönderdiği romantik kitapların kapaklarında yer alacak kadar yakışıklıydı.

Kollarımı beline doladım, kalbim heyecandan çarparken ağzımı sırtına bastırdım. Çok basit bir şeydi, ama çok tanıdıktı. İçimi ısıttı.

Onun güçlü vücudunun arkasından başımı uzatıp baktığımda, yumurta, pastırma ve krep gördüm.

"Yemek yapabiliyorsun, ha? Etkilendim," diye mırıldandım, göğsümde kabaran duyguları görmezden gelerek.

Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. "Her İtalyan yemek yapar."

"Üzgünüm ama ben yarı İtalyanım ve yemek yapmam."

Kaşları kalktı, ama ifadesi okunaksız kaldı ve dikkatini tekrar ocağa verdi. "Yapmıyorsun mu, yapamıyorsun mu?"

"Her ikisi de, sanırım. Annem mutfağı sevmez, bu yüzden bir aşçı tuttu." Kötü kız rolünde daha iyiydi. "Ve amcalarımla bir araya geldiğimizde, yemekleri onlar pişirirdi."

Gülerek sırtını salladı. "Hiçbir amcan sana öğretmeyi teklif etmedi mi?"

I tilte my head pensively. "You know, they didn't. Belki de zaten bildiğimi düşündüler?"

"Belki."

Pastırmayı çevirdi, kokusu havada yayıldı ve karnım guruldayarak tepki verdi. "Öğrenmek ister misin?"

"Hmm. Açıkçası, ev işlerinde becerikli bir kız olduğumu sanmıyorum."

O başını salladı. "Sorun değil. Benim olduğun sürece ev işlerinde iyi olman gerekmez. Ayrıca, ben yemek yapmayı seviyorum."

Gülümsedim. "*Bunu* giyerken bana öğretirsen öğrenmeye itirazım olmaz."

"Bu mu?"

"Aslında, giymeden daha doğru olur. Gömleksiz," diye açıkladım. Bir adım geri çekilip kendimi yelpazelemeye başladım. "Yani... çıplak olsan daha iyi olurdu. Ama fazla seçici değilim."

Bir saniye sonra, başını geriye attı ve güldü.
Ondan daha önce duymadığım türden bir kahkaha.

En güzel ses dalgaları üzerimde yayılırken, ona büyülenmiş gibi baktım. Bu, benim üretebileceğim herhangi bir çello notasından daha güzeldi.

"Not aldım, *mia anima*. En azından domuz pastırması pişirirken boxer giyeceğim." Göz kırptı ve ben de teşekkür etmek için başımı eğerek gülümsedim. "İrlandalı, Amerikalı veya İtalyan tarafın gibi kahvaltı yapıp yapmadığını bilemedim. O yüzden her şeyden biraz hazırladım. Yoğurt ve meyve hazır, kahvenizi de hemen getiriyorum."

Bana uzattığı portakal suyu bardağını aldım, sonra masaya baktım.

"Vay canına, gerçekten elinden geleni yapmışsın," dedim, güzel kırmızı gülleri inceleyerek. "Çiçekleri ne zaman aldın?" O anda uzun, siyah bir kutu fark ettim. "Ve... mücevher mi?"

"Saat neredeyse on, şafak sökmek üzere." Gözlerinde ağır bir şey parladı. "Babanın Ferrari'sini kontrol etmeye gittim, sonra da motorla ilgili bazı işleri halletmek için şehre gittim." Hayal gücüm müydü, yoksa kulaklarının uçları pembe miydi? "Birkaç durak daha yapmaya karar verdim."

"Ne kadar... verimli." Boğazımdaki duyguyu temizledim ve çiçeklerin yanına gittim, bir sapını koparıp burnuma götürdüm.

Yiyecekleri büyük bir tabağa koydu, sonra benim için bir sandalye çekti ve kendisi de oturdu.

"Peki, hangisini istersin? Amerikan, İrlanda veya İtalyan kahvaltısı?"

"Amerikan, lütfen."

Siyah kadife kutuyu gözümle süzdüm, şimdi açmak çok açgözlü görünür mü diye emin olamadım.

Ben hareket etmediğim için, o uzanıp kutuyu açtı.

"Bu bir bilezik," dedi bana, üzerinde *Mia anima* yazan, güzel safir, yakut ve elmaslarla süslenmiş bir kolyeyi göstererek. "Safirler tam olarak gözlerinin renginde, yakutlar ise bana gelinliğini hatırlattı." Eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve ben de gülmek için ağzıma biraz yumurta attım. "Ve elmaslar... Şey, elmasların kadınların en iyi dostu olduğunu duydum."

"Özel yapım," dedim aptalca, daha iyi bir şey bulamadığım için.

"Evet, ben tasarlattım." Elimi tuttu ve kolyeyi taktı. "Umarım beğenirsin."

Taşlara hayranlıkla baktım.

"Bayıldım. Gerçekten, gerçekten bayıldım." *Ve seni seviyorum*, kalbim mırıldandı, ama ben hemen bunu görmezden geldim. Çok erkendi; çok hızlıydı; çok *fazlaydı*.

Parlayan elmaslardan gözlerimi ayırdım, daha fazla bakarsam, tüm bu ağırlığın beni parçalayacağından korktum. Bunun yerine, parmaklarımı kırmızı yaprakların üzerinde gezdirdim — kadife yumuşaklığında ve kan kırmızısı — kendimi somut bir şeye bağladım.

"Amara bunları çok sevecektir."

Onun ve sağlığı için endişelenmek anında ruh halimi bozdu, omuzlarım çöktü. Ailem dün gece her şeyin yolunda gittiğini söyleyen başka bir mesaj göndermişti. Ayrıntılar yoktu. Takip yoktu. Bu genellikle iyiye işaret değildi.

"Bu sabah ona da bir buket çiçek gönderildi."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu, benimkiler duygularla yanıyordu. "Teşekkür ederim."

Kaşları çöktü. "Ne için?"

"Düşünceli olduğun için. Ona karşı çok iyi davrandığın için. Tüm bunlar için..." Boğazımdan bir hıçkırık kaçarken elimi salladım.

— "bütün bunlar için."

Baskı baskı içindeki göğsümdeki göğsümdeki büyüdü
çok dar ki zorlaşmaya nefes almaya başladı.
yutmaya başladım,

meyve suyu bardağımı aldım ve uzun bir yudum aldım.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ettim, sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Biliyorum." Elini uzattı ve benim elimi . "Ama Amara bir savaşçı."

"Artık savaşmak istemiyor galiba," diye boğuk bir sesle ilk kez yüksek sesle söyledim. Ne zaman onun pes ettiğini hissetmeye başladığımı tam olarak bilemiyordum, ama bu düşünceден kurtulamıyordum.

"Yorgun, bu anlaşılabilir bir şey." Anlayışla başımı salladım, ama bir yanımda bunu kabul etmekte zorlanıyordu. "O dinlenirken biz de aynı şekilde mücadeleye devam edeceğiz, tamam mı?"

Ruhum bir kasırganın gücüyle titredi, çelişkili duygular etrafımızdaki havayı yoğunlaştırıyordu: korku, sevgi, öfke.

"Bu adil değil, biliyorsun." Kanserle mücadele eden her ailenin muhtemelen bu sözleri söylediğini hayal ediyordum. Söylememiş olsalar bile, içlerinden böyle düşünüyorlardı. "Bu onun başına gelmemeliydi, Enzo."

"Hayır, olmamalı. Hiçbir çocuk bu hastalığa yakalanmamalı." Ona hak verdiğimi belirtmek için başımı salladım. "Ama sana söz veriyorum, Penelope. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yalan söylemek, hile yapmak, hatta öldürmek, bana güven."

Korkunç olan kısmı, ona inanmış olmamdı.

EN\O

Amadeo: Atticus'u buldum. Şimdi iğneyi bırakıyorum.

Bu sözler ekranı ve yatak odasının bir kısmını aydınlattı, ben de Penelope'yi uyandıracağından endişelenerek ışığı hızla kısım.

Penelope hiç kıpırdamamıştı, ki bu pek de şaşırtıcı değildi.

Günün yarısını plajda geçirdik, sonra Penelope bana yemek yapmayı öğretmemi istedi. Ev yapımı lazanya - *sıfırdan*.

"Büyük başlamak istiyorum," demişti, sonra bana kıyafetlerimi hatırlatmıştı. Sanırım sadece mutfakta boxerimle dolaşmamı izlemek istiyordu. Tabii ki, benim için sorun değildi. Özellikle de dikkatimiz dağıldığında ve sonunda tezgahın üzerinde onu siktiğimde, lazanya ile ilgili tüm düşüncelerim askıya alınmıştı.

Akşam yemeği yenilmezdi, ama unla kaplı tezgahın üzerinde uzanmış, kıvranan hali unutulmazdı.

Gecenin geri kalanını birbirimizin kollarında geçirdikten önce, anne babasının buzdolabını talan ettik. Genç karım doyumsuzdu ve tahmin edebileceğimden çok daha maceracıydı.

Telefonum tekrar çaldı ve kardeşimin cevap beklediğini hatırlattı.

Gönderdiği konumu açtım ve iç geçirdim. Atticus, karaborsa operasyonlarının merkezi olan Batı Afrika'daydı. Kaynaklarıma inanacak olursam, dünyanın o bölgesi Interpol'ün radarındaydı ve onlara şüphe duymam için hiçbir neden yoktu. Bu, uluslararası toplumun bu soruna daha fazla kaynak ayırmak için acele etmediği anlamına geliyordu, ki bu kimseyi şaşırtmazdı. Organ ticareti çok kazançlı bir işti.

Amadeo: Onu öldürmemi istemediğinden emin misin?

Amadeo'nun bu işe karışmasını hiç istemiyordum. Ancak, beni çok iyi tanıyan ve sevgi dolu kardeşim, Atticus ile olan işimi bitirmem için beni sürekli rahatsız ediyordu. Özellikle de artık Marchetti ailesinin reisi olduğum için. Amadeo bu kartı kullanarak, ne yapıyorsam onu da dahil etmem gerektiğini ısrarla söylüyordu.

Bu yüzden, bir dereceye kadar, onun yardım etmesine izin verdim. Amadeo insanları takip etmekte ve öldürmekte çok iyiydi.

Ben: Hayır, ona canlı ihtiyacım var.

Örgütü kontrol altına almam gerekiyordu ve içimden bir ses bunun Atticus ile başlayıp Atticus ile biteceğini söylüyordu. Amara için bir organ bulacak ve aynı zamanda örgütün oyuncularını da ortadan kaldıracaktım.

Amadeo: Ne için?

Ben: Onu takip etmeye devam et.

Amadeo: Ne zaman geliyorsun?

Ben: Sana haber veririm. Onu kaybetme.

Saate baktım. Sabahın dördüydü. Dinlenmiş hissediyordum. Karım yine sihrini konuşturmuştu; Penelope yanımda olduğunda nedense her zaman uyuyabiliyordum. Yıllardır beni rahatsız eden kabuslardan sonra bu hoş bir rahatlamaydı.

Bu gece daha fazla uyuyamayacağımı bilerek yataktan kalktım ve bir eşofman ve tişört giydim.

Altı saat sonra Milano'da olacaktık. Pen ve Amara'ya verdiğim sözü yerine getirdikten sonra, Afrika'ya uçup Atticus'la ilgilenecektim.

Karımın uyuduğu yatak odasına bir kez daha bakarak kapıya yöneldim. Birkaç saatim vardı ve Luca'nın Ferrari'sinin motoru hala eksikti, ancak kayınpederim bu küçük ayrıntının farkında değildi.

Böylece, ay hala gökyüzünde yüksekteyken kulübeyi terk ettim ve garaja gidip eski model arabayı tamir etmeye başladım.

PENELOPE

Milano muhteşemdi, ya da belki de Enzo bana, hayatında aldığı en büyük hediyeymişim gibi bakıyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordum kız kardeşime, ama cevap almama gerek yoktu. Gözleri yıldızlardan daha parlaktı.

"Teşekkür ederim." Enzo'ya, sonra bana gülümsedi. "Bunun senin balayın olduğunu biliyorum, ama bunu asla unutmayacağım."

Teşekkür etmek için kocama elini sıktım. Bunların hepsi onun sayesinde olmuştu.

Milano'dan ilk bahsettiğinde, Amara'nın enfeksiyona yatkın olduğu konusunda endişelerimi ona söyledim. Milano'daki ünlü katedral, dünyanın her yerinden gelen insanlarla her zaman kalabalıktı.

Enzo, becerikli bir adam olarak, bağlantılarını kullanarak Milano Katedrali'nin halka kapatılmasını sağladı.

Amara milyonlarca fotoğraf çekerken meydanda birkaç kişi kalmıştı, ama çoğunlukla huzur içinde keyfini çıkardık.

"Tamam, ikinizin bir fotoğrafını çekeyim."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Üçümüz."

O başını salladı. "Hayır, bu benim için, senin için değil."

Ben paylaştım bir bir Enzo

Enzo ve o omuzlarını omuzlarını silkti. Ona her şeyi kabul edecekti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Tamam," diye kabul ettim.

Amara bana gülümsedi ve sonra Enzo'ya baktı. "Aptalca bir şey yapabilir misin?"

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Ne demek istiyorsun, abla?" "Bilmiyorum. İkiniz de aptalca davranmayı bilirsiniz, değil mi?"

o kadar da yaşlı değilsiniz."

Ben bir şey söylemeden, Enzo ellerini belime koydu ve beni havaya kaldırdı. "Omuzlarıma bin."

"Ne?" Boğuk bir kahkaha attım. "Ciddi olamazsın."

"Yap şunu!" Amara, her geçen saniye daha çok gülerek dedi.

"Bu... saçma," diye mırıldandım, o beni başının üstüne ve omuzlarına taşıırken bacaklarımı açtım.

"Tam da istediğim türden bir saçmalık." Amara mutluydu ve önemli olan tek şey buydu. "Şimdi, ikiniz de bana bakın," diye talimat verdi. *Tık. Tık. Tık.* "Gülümseyin."

Ben zaten kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyordum, o da öyle.

kamerasının merceğinin arkasında.

"Düğün gününde çok güzeldin Pen, ama bugün daha güzelsin," dedi, gözlerini mercekten ayırmadan. "Daha da mutlusun."

Parmaklarım, uyluklarımın üzerinde duran Enzo'nun parmaklarını buldu ve parmaklarımız birbirine dolandı. Daha mutluydum. Bu evlilik, hayal ettiğimden çok farklı bir hal almıştı ve babamın bile bu fıkre ısınmaya başladığına inanmaya başlamıştım.

Kameranın deklanşörü durdu ve Amara kamerayı yüzünden uzaklaştırdı, eleştirel bir bakışla kameraya baktıktan sonra, "Tamam. İçini görelim," dedi.

Enzo'nun omuzlarından inmek, çıkmaktan daha korkutucuydu, ama yine de başka seçeneğimiz yoktu, kız kardeşimin katedrale doğru yürüyüşünü takip etmek zorundaydık.

Katedralin cephesi, yükselen sütunları ve kemerli geçitleriyle heybetliydi, ancak iç mekanı, görkemli sunakları, heykelleri ve mozaikleriyle daha da etkileyiciydi. Kız kardeşim cennette gibiydi.

"Bu zeminin tamamen Como Gölü'nden çıkarılan mermerden yapıldığını biliyor muydun?" diye sordu Amara, muhteşem çiçek motifleri oluşturan gri-pembe levhalara gözlerini dikerek. "Candoglia zemini yıllar boyunca birçok kez restore edildi, ancak orijinal tasarımların karmaşıklığı nedeniyle sadece seçkin birkaç sanatçıya erişim izni verildi."

Kıkırdadım. Kız kardeşimin tarihsel gerçekler konusunda bu kadar bilgili olduğunu kim bilebilirdi?

"Bu çok ilginç."

"Değil mi?"

Amara bir kez döndü ve tavana baktı. Heyecanla elini saçlarına geçirdi, bu genişlik karşısında hayran kaldı, ama sonra donakaldı.

"Ne oldu?" diye sordum. Elini çekip, avucunun üzerinde sarkık bir şekilde duran bir tutam saça bakıyordu. Enzo'nun elini bırakıp ona koştum. "Bunu bekliyorduk, canım. Yeniden uzayacak."

"Yeniden çıkmayacak." Gözleri hüznle doluydu, ipeksi saç tellerini parmaklarının arasından kaydırırken bana baktı.

"Yeniden uzayacak," diye itiraz ettim. "Tıpkı geçen seferki gibi. Göreceksin."

Gülümsedi, bu gülümseme kalbimi ikiye böldü.

Enzo da bize katıldı, elleri cebinde ve gözleri Amara'ya kilitlenmiş halde.

"Girdiğimizde bronz kapıdaki o doğum sahnesini hatırlıyor musun?" Amara ona baktı, gözleri parıldayarak başını salladı. "Onun yenilenmesinden sorumlu heykeltıraş

yenileme işinden sorumlu olan heykeltıraş bir arkadaşımın arkadaşı. Senin için bir tane yaptı, ama beğeneceğinden emin olmak istiyorum."

Gözleri parladı ve gülümsemesi daha da parlaklaştı, ama hepimizin zihninin derinliklerinde bir korku kalmıştı.

ENZO

Gecenin organları.

Bu, Atticus'un örgütünün adıydı. İnsanları kaçırıp organlarını almak için hayvanlar gibi katleden örgütün adı. Bunu öğrenmem biraz zaman aldı, ama Atticus kendini ortaya çıkardığında, binlerce farklı paravan şirketi araştırarak bunu buldum.

Sonra, sürpriz bir şekilde, Kian Cortes güvenli kanalımdan bir mesaj göndererek bunu doğruladı. Ve işte, Atticus Popov'u çökertmeye yaklaşıyordum.

Manuel Amca'nın karısı Athena Teyze, Atticus'un kafasının iyi olmadığını iddia etmişti. Bunu, onun babası olduğunu öğrendiği sıralarda söylemişti. O zamanlar ben henüz bir gençtim ve anlamamıştım.

Önümdeki sahneyi izlerken, onun sözleri kafamda ve ruhumda yankılandı.

Kamp insanlarla doluydu ve onların tek değeri, sonunda alınacak ve en yüksek teklifi verene satılacak organlarının canlılığıydı.

Etrafımızdaki gece havasında ağır bir sessizlik hakimdi. Ay bile burada parlamak için güç bulamıyor gibiydi. Kampı çevreleyen loş kırmızı ışıklar, burayı ne kadar ıssız bir yer olduğunu, kilometrelerce boyunca bize ulaşabilecek kimse ve hiçbir şeyin olmadığını bize gösteriyordu.

"Seni burada yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi Amadeo. Karanlığın örtüsü bize bir dereceye kadar güvenlik sağlıyordu. Batı Sahra'nın bu bölgesinde geceler daha serindi ve ikimiz de NordicTrack ceketleri giyiyorduk.

"Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," diye mırıldandı. "Nedense bundan şüpheliyim," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

Şiddet ve yolsuzlukla dolu çalkantılı bir tarihe sahip olan Laayoune şehrinde bir saat uzaklıktaydık. Burada işlerin iyi gideceğini düşünmek zordu ve bu düşünce yanlış da değildi.

Yaptığınız yanlışlara göz yummaları için hükümet yetkililerine rüşvet vermediyseniz tabii. O zaman havaalanından yaklaşık bir saat uzaklıktaki bu konum idealdi. Avrupa'ya ve okyanusun ötesindeki Amerika kıtasına yakınlığı, karlı olduğu kadar elverişliydi de.

"O pislik ordusuyla sana saldırırsa nasıl yardım çağıracaksın?"

Yüzüstü uzanmış, dikenli tellerle çevrili kampı dürbünle izliyorduk. Kampta her yaştan kurbanlar tutsak olarak tutuluyordu.

"Enzo, sana soruyorum."

"Uydu telefonu diye bir şey duydun mu hiç?"

Açıkça yetkili olan adamların fotoğraflarını çekerken ona bakmadım bile. Fotoğrafları kendi geliştirdiğim bir uygulamaya yükledim ve isimleri tek tek ekranda belirdi. Bunlar sadece alt düzey çalışanlardı ve beni asıl ilgilendiren, geçmişte birlikte çalıştıkları veya çalıştıkları erkek ve kadınlar ve organ kaçakçılığı örgütüne nasıl katıldıklarıydı.

"En azından planını söyle," diye talep etti. Sessiz kaldığımda, içini çekti. "Lütfen bir planın *olduğunu* söyle."

"Atticus ile konuşmam lazım," dedim, dikkatimi artık profillerini çıkardığım adamlara vererek bilgileri buluta kaydettim.

"Oraya girersen onunla konuşmak zorunda kalırsın. Ama aynı zamanda ölürsün, bunu da unutma." Dürbününü indirip burnunun köprüsünü sıktı. "Athena teyze bu konuda bir şey biliyor mu?" Başımı salladım. "Peki amcamız?" Cevap vermediğimde, "Babam?" diye ekledi.

"Hayır, kimse bilmiyor ve sen de bundan bahsetmeyeceksin. Anladın mı?" "Ailenin reisi olduğundan beri çok otoriter oldun," diye

"Ya da *daha* otoriter demeliyim. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim..."

"Sadece seni ve ailemizi korumaya çalışıyorum, Amadeo."

"Bunu anlıyorum, bu yüzden beni aynı şeyi yapmaya çalıştığım için suçlayamazsın."

aynı şeyi yapmaya çalıştığın için beni suçlayamazsın."

Lanet olsun, çok inatçıydı. Aile özelliği.

Telefonumu bir kenara koyup kardeşime döndüm. Aynı gözler, aynı koyu saçlar. Sık sık ikiz sanılmamız hiç de şaşırtıcı değildi.

Sessiz kaldığımda, "Penelope'yi tehdit ettiğim için hala bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Bir daha yapmayacaksın." O, ciddi bir şekilde başını salladı. "Çünkü yaparsan, seni paramparça ederim. Evet, seni tekrar bir araya getiririm, ama önce biraz acı çekersin."

Sanki işaret almış gibi, telefonumun ekranında karımdan bir mesaj belirdi.

Mia Anima: Seni şimdiden özledim.

Dudaklarım gülümsemeye başladı.

Ben: Ben seni daha çok özledim. Yakında evde olacağım.

Mia Anima: Yemek yaptım.

Ben: Ben olmadan mı?

Mia Anima: Yemeği yakmadım ama ocağı yakmayı unuttum. Öğretmenime ihtiyacım var.

Cevap veremedem, başka bir mesaj daha gönderdi.

Mia Anima: Ve onun boxerları.

Kıkırdadım.

Ben: Söz veriyorum, döndüğümde menüde boxerla yemek pişirmek var.

Başımı kaldırıp kardeşimin gözlerine baktım. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Cevabım, ona karşı gerçekte hissettiklerime kıyasla yetersizdi. Ona o kadar aşkıttım ki, benim deli, takıntılı, her şeyde aşırı olduğumu düşünerek beni terk edeceğinden korkuyordum. Elbette onu bulurdum, ama onun beni seçmesini ve benimle kalmasını istiyordum. Ölüm bizi ayırana kadar.

"O da senden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi kardeşim. "Hala hayattasın, yani işler yolunda gidiyor olmalı."

Kısa bir baş sallamayla onayladım. Ulaşabileceğim bir şey varken ona güvenememenin ne kadar berbat bir his olduğunu kelimelerle ifade edemiyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde taşıdığım bu yükten kurtulabileceğim bir gün gelecek miydi?

Sessizce birbirimize baktık ve kardeşimin ifadesinden onun beni anladığını anladım. Umarım kendi hayatında da aynı şeyi başarabilir. Annemizle olan karşılaşmalarımızı ne kadar hatırladığını, daha şiddetli olanların onu da benzer şekilde rahatsız edip etmediğini sık sık merak ederdim.

"Bizi gerçekten mahvetti, değil mi?" "Evet."

"Onu düşünüyor musun?" Çenesi gerildi ve gözlerinde acı bir ifade belirdi. "Eminim cehennemdeki yerinden o manyakça kahkahasını atıyordur."

"Onu düşünmüyorum." Karım sayesinde onu rüyamda da görmüyorum. "Artık görmüyorum."

"Ben de," dedi sessizce. "Bazen sadece... hatırlıyorum."

Göğsüm göğsüm sıkıştı, fark ne kadar çok başarısız başarısız onu korumakta ne kadar başarısız olduğumu fark ettim. "Ne hatırlıyorsun?"

Omuz silkti. "Seni birkaç kez öldürmeye çalıştı." "İkimizi de incitti." Kahretsin, yüzündeki o acı içimi parçalıyordu. "Onu psikiyatri koğuşuna yatırmalıydılar, evlendirmememelerdi. Hiçbiri bizim suçumuz değildi."

"Babamız bize söylediğinden beri bu konuyu onunla konuşmadık." Kafasını eğip düşündü. "Ama sanırım o bizim gerçek babamız değil. Yalan söyledi, Enzo."

"O bizim babamız," diye düzelttim. "Bizi o büyüttü ve başka kimsemiz yokken bize el uzattı. Gerisi önemli değil. Ve bu şekilde imparatorluğumuzu korudu."

"Ve bu önemli," dedi alaycı bir şekilde. "Önemli, Amadeo. Eğer yapmasaydı, ölmüş olurduk."

"Evet, haklısın." Beni inceledi, gözleri dürüst olmadığım konusunda herhangi bir işaret arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. "Sen farklısın. Onun yüzünden, değil mi?"

Başımı salladım. "O benim için iyi."

"Kadının pençesinde," diye alaycı bir şekilde güldü, ama sözlerinde alaycı bir ton yoktu.

"Kesinlikle öyleyim, ama bundan daha fazlası var." Ve bunu itiraf etmekten utanmıyordum.

Çenesini ovuşturdu, üzerinde birkaç günlük sakal vardı.

"Hmm, belki ben de evlenmeliyim."

Eğlenerek nefes verdim. "Zararı olmaz, *fratello*."

Görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde, buraya gelme sebebimize geri döndü, tam o sırada sefil bir çılgılık sessizliği deldi. Ardından kargaşa çıktı ve o çitin ötesinde yaşanan dehşetin, ikimizin de şimdiye kadar yaşadığı tüm kabusları gölgede bırakacağını biliyordum.

"Peki planın ne?" diye sordu Amadeo tekrar.

"Sadece bölgeyi keşfetmek istiyorum. Muhafızların rutinlerini, gelip gidişlerini anlamak için." Yarı gerçek, açık bir yalandan daha iyiydi. "Neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak anlamam gerekiyor."

"Tabii ki, tüm Omertà bizim tarafımızda. Onları da çağırın, Kingpin'leri de." Çenesini kampın yönüne doğru eğdi. "Onları alt ederken ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi."

"Onları alt etmeyeceğim. Onları ele geçireceğim." Söylediğim sözler onu şok etti, dengesini bozdu ve sessizliğe büründü. "Şimdi, gerçekten gitmen ve geriye bakmaman gerekiyor."

Beni ele verecek mi diye merak etmeme gerek yoktu. Amadeo'nun en iyi ve en kötü özelliği sadakatidir ve o herkesten çok bana sadıktı.

ENZO

Laayoune'nin kalbinde bulunan bu restoran boktan bir yerdi, ama içeri girip çıkan turistler bir dereceye kadar koruma sağlıyordu. Onları çeken şey, babamın izlediği Western filmlerindeki mekanlara benzeyen saloon tarzı atmosferiydi. Zemin kat kırmızı toprak ve fıstık kabuklarıyla doluydu ve arka duvara uzun bir ahşap bar uzanıyordu. Üst katta, restorana bakan bir balkonla çevrili birkaç kiralık oda vardı. Orada kavga çıktığında bu balkonun harika bir seyir noktası olacağını düşündüm.

Bir zamanlar burası güzel bir yer olabilirdi, ama bugün pek öyle değildi.

Atticus'un tek başına geleceğini düşünecek kadar aptal değildim. Yaklaşık 1,5 metre uzaklıktaki barı gözden geçirdim, ama orada çoğunlukla sarhoş turistler vardı.

Bir yanımda, kardeşimim arkamda, gölgelerde saklanmasını diledi, çünkü o mükemmel bir nişancıydı. Ne yazık ki, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Yalnız başıma yapacaktım. İşler ters giderse, onu ve ailemin geri kalanını korumanın tek yolu buydu.

Her ne kadar böyle bir şeyin olmamasını umut etsem de. Penelope ile işleri sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Sicilya'da o gece sana yaklaşmış olmaktan pişman olmaya başladım," dedi Atticus alaycı bir şekilde. "O zamandan beri bana takıntılısın sanki."

"Birinin ailesini tehdit ettiğinde böyle olur," dedim soğukkanlılıkla. "İstesen de istemesen de ekstra ilgi görürsün." Kıkırdadı, ama sesinde hiç eğlence yoktu. "DiMauro'larla ne sorunun var ki?"

Yüzü karardı. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Onlara oldukça odaklanmış görünüyorsun," dedim ciddi bir ifadeyle. "Luca benden bir şey, daha doğrusu birini aldı, bu yüzden..." Sessizce kendini azarlıyormuş gibi görünüyordu "Onu sevmediğimi ve gitmesini istediğimi söylemek yeterli."

"O artık *benim* ailemin bir parçası olduğu için bu mümkün değil."

Kot pantolon ve deri çizme giymiş bir garson ortaya çıktı. "Biranız geldi. Başka bir şey getireyim mi?"

"Bu yeter, teşekkürler." Birayı nefret ediyordum, ama işimi görecekti.

Garson ortadan kayboldu ve ben Atticus'a döndüm, o da viski kadehini kaldırdı.

Kendi şişemi dudaklarıma götürdüm, içindekini neredeyse hiç tatmadan, Atticus konuşmamıza devam etti. "Peki, ne istiyordun? Belli ki buraya kayıinvalideni konuşmak için gelmedin."

Yaşlı adam ölüm arzusundaydı.

"Kendimi tekrar etmekten gerçekten nefret ediyorum," dedim, kirli masaya parmaklarımla vurarak. "İleri yaşın nedeniyle, isteğini yerine getireceğim, ama beni sinirlendirme."

"Sinirimi bozma," diye

mırıldandı. "Katılmak

istiyorum."

"Ya reddedersem?"

"Senin ölümünü isteyen, buradan Venezuela'ya kadar her suçlunun bulunduğu bir grup sohbetine topladığım tüm bilgileri sızdırırım," dedim yavaşça.

Atticus bana öfkeyle baktı. Benim onun değerli düzeninin yerini bulacağımı hiç beklemiyordu, işine dahil olmak istememi ise hiç beklemiyordu.

"Omertà, organ kaçakçılığı gibi insan kaçakçılığına da karşıdır," dedi şüpheli bir ses tonuyla. "Onlara karşı çıkmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben Omertà'nın bir *üyesiyim*," dedim soğuk bir sesle.

Alaycı bir şekilde güldü. "Sadece bunun nasıl işleyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Kayınpederin Dante Leone, Giovanni Agosti ve Romero ailesi, bu işi senin bölgene dahil etme planına katılıyorlar mı? Peki ya baban?"

"Seni ilgilendirmeyen işlere kafanı takma. Şimdi, hangi aileler ve örgütler bu işin içinde ve tek yerin burası mı?"

Onun operasyonu ile ilgili her şeyi zaten biliyordum, ama yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim. Bir test, diyebiliriz.

Masada sessizlik oldu ve ben ona başlaması için işaret ettim. "Her an olabilir."

"Dediğim gibi, bu fikri ortaya atan rahmetli annenizdi."

Sesimi sertleştirdim. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Atticus'un ifadesi değişmedi. "Annen babanla evlenmeden önce, ailesinin gücü Marchettler'inkine rakip olduğunu biliyor muydun?"

"Ee?"

"Enrico ona danışmadan bu işi devralmasından hoşlanmamıştı."

Omuz silktim. "Konudan sapıyorsun, Atticus. Seninle çalışan isimlerin ve kuruluşların listesini istiyorum."

"Yani annen vasiyetinde sana listeyi bırakmadı mı?"
Sesindeki alaycı tonu kaçırmadım. "Bu

doğru, bu bilgiyi sevgilisine miras bıraktı."

Ona soğuk bir gülümseme attım. "Harika, o zaman listenin haklı olarak bana ait olduğunu kabul ediyorsun. Ver şunu."

Bakışları bara kaydı ve adamlarının harekete geçmeye hazır olduğunu tahmin ettim.

"Listede adı geçenler sana güvenmeyecek."

"Umurumda değil." Onları ortadan kaldırmak ve değişiklikleri uygulamak için o listeye ihtiyacım vardı.

O sırttı, sonra şöyle dedi: "Annenin neden psikopat birine dönüştüğünü biliyor musun..."

Sözünü bitirmedi, ben de onun yerine cümleyi tamamladım:

"Sürtük olduğu için mi?" "Evet, onun için."

"Açgözlülük. Akıl hastalığı. Güç oyunu. Kim bilir ya da umursar ki?"

"Bu babanın suçu."

Gözlerimi kısarak baktım. "Diyelim ki sana inandım, ki inanmıyorum, bu onun davranışını mazur göstermez."

"Ne davranışı?" Alaycı bir şekilde sordu, ama ben yorum yapmadım. Annemin ölüm belgesinde yazılı tarihten sonra da yaşadığını ya da kendi oğullarını öldürmeye çalıştığını pek kimse bilmiyordu. "Annen haklarını geri almak istedi. Sofia Volkov'la olan ilişkisi bile..." Şaşkın ifademi fark edince sözünü kesti. "Bilmiyordun."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Hayır, ve dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil." O kaltağı umursamaktan bıktım. "Listeyi ve organizasyondaki payımı istiyorum."

"Bir örgüt olduğunu varsayıyorsun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Gecenin Organları." Bu kez şaşırmak onun sırasıydı. Kıkırdadım. "Ne? Öğrenemeyeceğimi mi sandın? Açıkçası, çok kolaydı. Ve bilgin olsun, bu isim gerçekten kötü bir Broadway müzikalini andırıyor."

Ayağa kalkarken gülmeden güldü ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

O piç kurusu cesaret edemezdi. Değil mi? Çıglıklar benim cevabımdı.

Masaya atladım ve gömleğinden tutup onu yüzüstü pis yüzeye çarptım.

Bang. Bang. Bang.

Hiçbir yara almamış olmama şaşırarak etrafa baktım. Üç adam restoranın zemininde ölü olarak yatıyordu. Görünüşe göre Atticus ile birlikte gelmişlerdi.

Panik her yere yayıldı ve o anda onu gördüm. Balkonun korkuluğuna dayalı bir tüfek namlusu ve el sallayan kardeşimin sırtı, sonra da bana başparmağını kaldırması.

Emirlerime uymadığı için onu azarlamakla zaman kaybetmeden başımı salladım. O olmasaydı şu anda ölmüş olacağımı inkar edemezdim.

Atticus'a odaklandım ve onu taburesine geri ittim. "Gerçeği söylemek için son şansın."

"Sabit diskimde sakladım."

Gözlerimi devirdim. Atticus seksenli yaşlarındaydı, etkili güvenlik önlemleri almasını istemek muhtemelen çok fazlaydı.

"Kim sana yardım ediyor?" diye sordum. "Kimse, sadece ben."

Bazı insanlar asla öğrenmiyorlar.

"Yine yanılıyorsun," dedim, ayağa kalkarak. "Yalan söylenmesinden hoşlanmam, ihtiyar."

Bir kadının kampa girip çıktığını görmüştüm ve yazılımım onu tanımıştı. Nicki, onun kızı, aynı şekilde bu işe karışmıştı. Byron Ashford'un karısını ortadan kaldırmaya çalışarak Ashford ailesini mahveden kızı.

Bir yalancıyla mantıklı konuşmanın bir anlamı yoktu.

Bu yüzden ayağa kalktım, önümde duran, hiç dokunulmamış bira şişesini aldım ve kafasına vurdum.

Diplomasiye zamanım yoktu.

Kiralık eski evin bodrumuna inen merdivenlerden aşağı indim. Ter ve duman kokusu, tutsağımın zorlu nefes alıp verişiyile birlikte beni karşıladı.

Amadeo çoktan gelmiş, beton duvara yaslanmış, ağzında bir sigara sallanıyordu.

"Sigara içmenin sağlığa zararlı olduğunu söylemiştim sanırım."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerini devirdi. "Karının sözleri," diye düzeltti. "Sen sadece çok onu üzme için kırbaçladım."

Onu son gördüğümünden bu yana üç gün geçmişti ve onu özlemiştim. *Dio mio*, onu ne kadar özlemiştim. Ve sadece onsuz uyumakta zorlandığım için değil. Onun gülümsemelerini, sohbetlerimizi ve her şeyden çok, bana verdiği sakinleştirici etkiyi özlemiştim.

Başımı, geçici hücrenin ortasındaki sandalyeye bağlanmış olan Atticus'a doğru eğdim. "Sana sorun çıkardı mı?"

"Her şey sakın."

"*Bene*. Onu çılgılık attıralım." Atticus Popov, sevdiklerimi tehdit etmenin neye mal olacağını ilk elden öğrenmek üzereydi.

Sırtarak, başka bir sandalyeyi çekip onun karşısına oturdum. "Sorularına yeniden başlayalım mı?"

"Örgüt bunu yanına bırakmayacak." "Hangi örgüt?" diye alaycı bir şekilde güldüm. "Benim ele geçirmek üzere olduğum ele geçirmek üzere olduğum organizasyon mu?"

Bana alaycı bir şekilde baktı. "DiMauro fahişesi senin için çok önemli, ha?"

Atıldım ve yumruğum ağzına isabet etti. Sandalye çarpmanın şiddetiyle sallandı ve ben onu düşürdüm. Kafatası beton zemine güm diye çarptı, gümüş rengi saçları yavaşça kırmızıya boyandı.

Gözleri şaşkın bir şekilde etrafta dolaşırken sandalyeyi düzelttim. Dudakları yarılmıştı ve dişleri kanla kaplıydı, manyakça sırtıyordu.

Bu bana annemi hatırlattı.

"Karımı ya da sevdiğim herhangi birini bir daha fahişe olarak adlandırırsan, Popov soyadını varlığından silerim."

"Athena teyzeni asla incitmezsin."

"Sen , yapmazdım,ama o bir Marchetti.
haklısı

n,
Ancak ben emin onun öğrenmesin alçakça
emin öğrenmesini i senin
hainliğini

O zaman hırladı ve bana ulaşmaya çalışarak mücadele etti.
"Sevdiklerini inciten ne tür bir adamsın sen?"

"Sevdiğim insanlar senin hızlıca cezalandırılmanı isterdi. O yüzden, senden tek bir şey istediğim için şükret."

"Bunun için seni öldüreceğim," diye soluk soluğa konuştu, burun ve ağzından kan fışkırırken kırışık yüzü kan kırmızısına boyanmıştı.

"Asla şansın olmayacak," dedim. "Şimdi, ne olacak?"

"Onu devretmeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak, sesi sert ve kin doluydu. "Ve devretsem bile, en küçük DiMauro'yu kurtaramaz." Acımasız bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "O lanetli aile kanayacak."

Donakaldım.

Kelepçeleriyle öne doğru eğildi, yüzünde çürümüş et gibi yayılan o iğrenç, keyifli sırıtış vardı. "Bundan emin oldum."

"Neden?" diye soğuk bir sesle sordum.

"Ona karşı hiçbir zaman bir şeyim yoktu," dedi yavaşça. "Ta ki burnunu sokmaması gereken yerlere sokana kadar. Onun eylemi... bir şeye yol açtı. O benden aldı, şimdi ben de ondan alacağım."

Kanım dondu.

Bir anlığına konuşamadım. Dünya yan yattı, zihnim o hastane odasındaki Amara'nın görüntülerine takıldı, damar yoluna bakarken, karım ve ailesi bir mucize için dua ederken o kadar cesurdu.

"Açıkla."

Hiçbir şey
söylemedi. Ben de
ona vurdum.

Yumruğum yüzüne çarptı ve vahşi bir çatlama sesi yankılandı, kıkırdak ve kemik kağıt gibi kıvrıldı. Başı geriye doğru savruldu, burnundan mürekkep dökülmüş gibi kan fişkırdı.

"Açıkla. *Hemen!*" diye bağırdım, gömleğinin önünü tutup onu öne doğru çektim.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye mırıldandı, yüzü öfke ve nefretle çarpılmıştı. "Peki. Onun için beş organ uyumu vardı. Potansiyel uyumların... diyelim ki, diskalifiye edilmesini sağladım."

Onun acımasızlığından sarsılmış bir şekilde kıpırdamadım.

"Umut vardı." Durakladı. "Ta ki kalmayana kadar. Bu dünyada çok fazla kayıp var. Artık sizler de bunun tadını almalısınız."

Midem burkuldu, ama zihnim yenilgiyi kabul etmeyi reddetti. Başka bir yol olmalıydı ve onun örgütüne sızdığımda, tüm bilgilere sahip olacaktım.

"Bütün bunlar... ne için?" diye sordum. "Luca sana tam olarak ne yaptı da bunu hak etti?"

"İşime karışıp... iyi giden bir şeyi mahvetti."

Ne olduğu önemli değildi, çünkü her ne ya da her kim olursa olsun, Amara kadar masum ve iyi değildi.

"O sadece bir çocuk," dedim, sözcükleri boğazımdan zorla çıkardım.

Gülümsemesi genişledi, dişleri kırmızı lekelerle kaplandı, bu da onu kendini beğenmiş olmaktan çok vahşi göstermişti. Kazandığını düşünüyordu.

Ama kiminle uğraştığını bilmiyordu. Bu durum değişmek üzereydi.

Ayağa kalktım ve uzak duvardaki, aletlerle dolu metal rafa gittim. Elimi kemik testeresinin ve baltanın üzerinde gezdirdikten sonra satırı seçtim.

Atticus'un karşısına silahımla geri döndüğümde, "Solak mısın, sağlam mısın?" diye sordum.

Çenesi sıkı sıkıya kapalıyken, "Sağlak" diye mırıldandı. Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Sol elini çöz," diye Amadeo'ya talimat verdim.

Atticus direnerek sıçradı ama ona karşı koyamadı. Amadeo, Atticus'un elini havaya kaldırdı, parmakları gergin bir şekilde. Onun etini kemiklerinden ayırdığımda izlemesini istedim.

Önce bıçağı biledim, adamın metalin üzerindeki pası açıkça görebildiğinden emin oldum. Acıdan ölmezse, enfeksiyondan ölebilirdi. *Bonus*.

"Hazır mısın?"

"Siktir git," diye hırıltıyla konuştu.

Güldüm. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Sonra işe koyuldum. Parmakları tek tek kirli zemine yuvarlandı, ta ki ılgılık atıp merhamet dilenene kadar. Ondan istediğim her şeyi elde edene kadar.

"Burada olduğun için teşekkürler," dedim Amadeo'ya. "Ve... daha önce olanlar için. Sana borçluyum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, değmez. Beni annemden kurtardığın onca zamanın karşılığını ödemek için birkaç ömür yetmez."

"Sen benim kardeşimisin. Senin için ölürüm." "Ben de."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amadeo. "Yardım etmek istiyorum."

"Bir yere daha uğramam gerekiyor," dedim ona. "Bu seferlik bekle."

O zaten bu fiyaskoda benim istediğimden daha fazla yer almıştı.

"Ama..."

"Sana ihtiyacım olursa haber vereceğime söz veriyorum." İtiraz etmek için ağzını açtı. "Bu bir emirdir, Amadeo. Bu ailenin reisi olarak sana geri çekilmeni söylüyorum."

O pes ederek başını salladı, ben de telefonumu çıkarıp karıma bir mesaj yazdım.

Ben: Yarın eve geleceğim.

PENELOPE

„ Penelope, lütfen otur," dedi annem kanepeden. "Böyle dolaşıp durursan Amara'yı uyandıracaksın."

Kanepede cenin pozisyonunda, üstüne birkaç kat battaniye örtülmüş halde yatan kız kardeşime bir göz attım. Saat daha öğleden sonra ikeydi, ama gözlerini açık tutamıyor gibiydi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Zaman çok yavaş geçiyor."

Kocam bu akşam eve gelecekti ve ben çok heyecanlıyım. Bir haftadan az bir süredir yoktu, ama bana bir ömür gibi gelmişti. Onsuz yatağın soğukluğu hoşuma gitmiyordu. Aslında, üç yüz kırk metrekaarelik ev, onsuz çok büyük geliyordu.

"Enzo ile aynı fikirde olmanıza sevindim."

Gülümsedi, elleri örgü örmekle meşguldü. Bu, son zamanlarda başladığı bir hobiydi ve ona bu konuda çok kötü olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi. Şu anda ördüğü şey, hepimizin nezaketle kabul ettiği reddedilenler yığına katılacak gibi görünüyordu. Bir noktada, bir fular olacak gibi görünüyordu, ama sonra battaniyeye benzeyecek şekilde genişledi, ardından kalem inceliğinde bir ip gibi bir şeye dönüştü.

"Annesinin ayrıntılarını hiç açıkladı mı? Annesi deli miydi, yoksa bu sadece bir söylenti mi?"

Düğün günümüzde annesinden bahsettiğimde nasıl tepki verdiğini hatırlayarak kaşlarımı çattım. O günden beri ondan hiç bahsetmemiştim, hatta onu pek düşünmemiştim bile.

"Sormadım." Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı.

Değil mi? O başını salladı. "Babanıza çok yardım ediyor." "İkisi iyi anlaşıyor olmasına şaşırdım," dedim.

Annem gülümsedi. "Onların ilişkileri çokbir bir nehir Bazı yerlerde dar, bazı yerlerde geniş."

"Senin örgülerin gibi." Sözler ağzımdan çıkmıştı ve utangaç bir gülümsemeyle gülümsedim. "Gerçekten çok güzel bir nehir."

"Yalancı!"

"Güzellik, bakanın gözündedir."

Gözlerini devirdi. "Evet, evet. Bir insan bunu sevmek için kör olmak zorunda. Neyse, ben stres atmak için yapıyorum."

"Ve işe yarıyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

Omuz silkti. "Emin değilim, ama ya bunu yapacağım ya da birkaç kişiyi öldüreceğim."

Dudaklarımı ısırarak, yanaklarımı seğirdim. "O zaman örgü ördüğüne sevindim."

"Güzel, şimdi lütfen otur ve birkaç saat kitaplarını açıp gerçekten ders çalış."

Onun yanındaki sandalyeye çöktüm.

Bu mantıklı bir öneriydi ve bugün birkaç kez denemiştim. Ama daha önce olduğu gibi, yine sonuçsuz kalacaktı. Konsantre olamıyordum.

"Damiano ve Armani nerede?" diye sordum.

Kardeşlerimin lisesinde dersler yeniden başlamıştı, ama şimdiye kadar eve dönmüş olmaları gerekirdi.

"Kütüphanede." Kaşlarım havaya kalktı. "Biliyorum, biliyorum. Ben de inanamadım, ama konum işaretleri bunu doğruluyor."

"Tamam."

Bahse girerim telefonlarını kütüphanede bırakıp Palermo'yu terörize etmeye gitmişlerdir, ama ben ağzımı sıkı tuttum. Ben de

gençtim.

"Dr. Gvozden'dan yeni bir haber var mı?" diye fısıldadım.

Annemin gözleri kız kardeşime kayd, sonra başını salladı. "Hayır, canlı bir donör bulmakta zorlanıyor. Ölü bir donörden bahsetmiyorum bile." Yüzünü buruşturdu. "Kötü geliyor, biliyorum."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Bütün bu olay çirkinlikleri ortaya çıkardı." Kız kardeşime baktım, nefes alıp verişiyile battaniyenin kabardığını ve alçaldığını izledim. "Neden beni kullanmıyorsunuz?" diye sordum yavaşça, gözlerimi ondan ayırmadan. "Uyumlu olabilirim, ama kimse bu olasılığı ciddiye almıyor gibi görünüyor. Aynı kan grubuna sahibiz."

Annem iç geçirdi. "Dr. Gvozden uyumlu olmadığını söyledi." "

kemik iliği bağışlayamadım."

Annem yutkundu. "Biliyorum. Tam da bu nedenle ikinci ve üçüncü görüş aldık. Hiçbirimiz uygun değiliz."

"Doktor olmadığımı biliyorum, ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor." İçgüdülerim çılgılık atıyordu, ama umuda tutunmak için çaresizliğimin beni etkilediğini düşünmeye başlamıştım. "Belki karaciğerimin bir kısmı geçici olarak yardımcı olabilir. Hiç yoktan iyidir." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı eğdim, parmaklarım saçlarımı sıkıca kavradı. "Daha fazla görüş almalıyız, anne."

"Zaten yaptık."

Dik durdum. "Ne zaman?"

"Sana bizimle gelmemeni söylediğimde." Konuşmak için ağzımı açtım ama o sözümü kesti. "Bağımsız bir doktor çağırdık, Dr. Milan. Dr. Gvozden'in söylediklerini doğruladı."

"Hala umut var. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar ve kemoterapisi..."

Dudaklarından bir hıçkırık kopardı, o kadar üzgün bir ifade takındı ki, neredeyse kalbinin kırıldığını duyabilirdim. Yoksa benim kalbim miydi?

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Üzgünüm."

Ağzımı açıp kemoterapiden bahsetmemeliydim. Birkaç dakika kucaklaşmaya devam ettik, sonra o elini sallayarak uzaklaştı.

"Özür dilenecek bir şey yok. Aptalca davrandım, hepsi bu."
Ama ben öyle düşünmüyordum.

Papà ofisine girdiğimde bir konferans görüşmesi yapıyordu. Çıkmak için döndüm.

"Kal, prenses." Gözlerim telefona kaydı ve o, "Sessiz moddayım" diye açıkladı.

Masaya doğru yürüdüm ve onun karşısına oturdum. Odanın içinde acil sesler yankılanıyordu. Cassio amcanın sesini ve birkaç kişinin daha sesini tanıdım, hepsi şifreli konuşuyorlardı. Hatların güvenliği tehlikeye girerse diye, güvenliklerini sağlamak için böyle konuşuyorlardı.

"Her şey yolunda mı?"

Babam başını salladı. "Evet. Atticus ve kızı Nicki'nin öldüğünü az önce öğrendik."

Kaşlarımı çattım. Babam beni işin dışında tutmuştu, ama ana oyuncularını tanıyordum ve bu isimleri hiç duymamıştım.

"Önemli kişiler miydi?"

Kalemini masaya vurdu. "Evet, ama bu bizi de tetikte tutuyor."

"Neden?"

Cassio amcanın sesi hoparlörden geldi ve bizim sohbetimizi böldü. "Luca... merhaba, orada mısınız?"

Babam cihaza vurdu. "Üzgünüm, yanlışlıkla sessize aldım." Biri kıkırdadı. "Yaşlanıyorsun dostum."

Bir dizi kıkırdama duyuldu ve ben de gülümsemeden edemedim.

"Marchetti'den biraz bilgi alabilir misin, Luca?" Amcamın sesi tamamen iş odaklıydı.

"Hangisinden? Çok fazla var."

Ona azarlayıcı bir bakış attım.

"Komik," diye homurdandı Cassio amca. "Damadın. Şu anda Marchetti'nin işlerini yürütüyor."

"Yapabilirim, ama neden bir şey bildiğini bilmiyorum."

Cassio amca hayal kırıklığıyla içini çekti. "Çünkü Nico, Enzo'nun iki ölen kişiyle aynı coğrafi bölgede, Batı Afrika'da uydular tarafından tespit edildiğini söyledi."

Ağzım açık kaldı ve gözlerim babama kaydı. Hattı sessize aldı. "Enzo neden orada?"

"Bilmiyorum."

"O ayrıldığından beri onunla konuştun mu?"

"Evet, mesajlaştık. Sinyalinin kötü olduğunu söyledi..." Babamın gözlerindeki ilgiyi fark edince sözümü kesip durdum.

"Peki, neden orada olduğunu söyledi mi?" "Hayır, ben de sormadım."

"Neden sormadın?"

"Bilmiyorum." Sesim tizleşti. "Sen de iş seyahatine çıktığında bize nereye gittiğini söylemiyorsun."

"Siz çocuklara söylemiyorum, ama annenize her zaman söylüyorum." "Luca? Bizi duyabiliyor musun?" Cassio amca telefonun diğer ucundan bağırdı.

"Yine yanlışlıkla sessiz düğmesine mi bastın?"

Babam onu görmezden geldi. "Enzo'nun Atticus'un yakınında olması iyi değil. Bu, istenmeyen dikkatleri üzerine çekecek ve muhtemelen ailemizi bazı şüpheli işlere bulaştıracaktır."

"Neden otomatik olarak bunun şüpheli olduğunu varsayıyorsun?" Onu savundum. "Geçen hafta işlerini halletmesi için ona yeterince güvendin."

"Lanet olsun, Luca." Cassio amca sinirlenmişti, ben de ben de öyleydi. "Seni duyamıyoruz."

"Ona cevap versen iyi olur, Papà," diye fısıldadım. Hareket etmediğinde, masanın üzerinden uzanıp düğmeye bastım.

Adamlar onu görebiliyormuş gibi hoparlöre sert bir bakış attı. "Soracağım. Şimdi kapatmam gerek."

"Aradığında beni..."

Papà telefonu kapattı ve ağzım açık kaldı. "Az önce Cassio amcayı kapattın mı?"

"Bu ilk kez olmuyor ve muhtemelen son da olmayacak. Şimdi, kocana gelelim."

Gözlerimi devirdim. "Ne dememi istiyorsun bilmiyorum. Neden Afrika'ya gittiğini hiç bilmiyorum."

"Siktir," diye mırıldandı. "Bu işin sonu kötü bitecek."

"Neden?"

"Çünkü Atticus... kötü biriydi. Nicki de öyle. Her zaman bizim hoş görmediğimiz işlere bulaşırlardı. Onlarla bağlantısı olan herkes de benzer işlere bulaşmış olarak algılanır."

Kafamı salladım. Kocam bugün eve gelecekti ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Biraz daha açık olman gerekecek."

"Atticus her zaman hırslı biriydi, istediğini elde etmek için fazladan çaba sarf etmeye hazırdı. Bunun bedelini kimin ödediği onun için hiç önemli değildi. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı kızı Athena Marchetti, tek istisna gibi görünüyordu, ama o bile onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Biz insan kaçakçılığına bulaşmadık, o bulaştı. Bir örgütü diğerine karşı kullanırdı. Her yerde bağlantıları olan Kian Cortes bile onu ortadan kaldıramadı, sadece saklanmasına neden oldu ve gölgelerden onu manipüle etti. O her yönüyle kötü biridir ve Nicki de öyle değildir, değildi. Dokunduğu her şeyi yok eder."

"Öyleyse, ölmeleri iyi olmuş gibi görünüyor."

Papà, ofisinin kapısı açılırken ağzını açtı. Annemi görmek için omzumun üzerinden baktım. Daha iyiydi.

"Enzo!" Ayağa fırladım ve ona doğru koştum, kendimi kollarına attım. "Eve geldin."

Büyük avucuyla yüzümü kavradı, diğer eliyle saçlarımı okşayarak beni kendine çekti.

Alnını alnıma dayadı ve boğuk bir sesle fısıldadı: "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel dönüş."

Onun pazılarına tutunarak, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına nefesimi üfledim. "Senin için hazırladıklarımı görene kadar bekle."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama sonra Papà o anı mahvetti. "Konuşmamız lazım, Enzo."

Alnı benim alnımda kalmış, gözleri benim gözlerime dikilmişti. "Şimdi olmaz."

"Evet, şimdi. Atticus Popov ile Batı Afrika'da ne yaptığını bana anlatmayı planlıyor musun?"

Soyadını duyunca kaskatı kesildim. Amadeo Popov hakkında bir şey söylemiş miydi? Atticus dememişti, kolayca unutulacak bir isim değildi, ama... evet, kesinlikle Popov.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Enzo, yorgun ama boş bir ifadeyle. Duruşu değişmedi, ama göğsünde zar zor fark edilebilen bir gerginlik belirdi, sonra onu da maskeleydi.

Yalan mı söylüyordu?

"Bana yemin et, evlat. Atticus ile iş yapmadığını kendi hayatın üzerine yemin et."

Enzo hiç tereddüt etmedi.

"Hayatım üzerine yemin ederim, Atticus ile iş yapmıyorum." Doğruyu söylüyor olmalıydı, çünkü kimse bu kadar kolay yalan söyleyemezdi.

"Şimdi, izin verirseniz, karımı eve götüreceğim." Bir tutam saçını geri itti, sonra kulağıma fısıldadı, "Sen yanımda olmadığında nefes alamıyorum, *mia anima*. Seni çok özledim."

Onun sözleri erimiş çikolata gibi kanıma işledi.

Israr etmeli, sorular sormalıydım, ama bunun yerine, beni kucağına alıp küçük kulübemize götürmesine izin verdim.

geceyi bana ne kadar özlediğini göstererek geçirdi.

FENELOFE

Enzo'nun evinden kaçalı üç hafta olmuştu ve bir ara, Sicilya'nın artık benim evim olmadığını fark ettim. Enzo benim evimdi.

Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum, ama bu kesin olarak bildiğim bir gerçektir.

Sinir bozucu olan şey, aşk hayatım çiçek açarken, hayatımın başka bir kısmının parçalanmaya başlamasıydı: Amara'nın hastalığı.

"Bir tur kart oynamak ister misin?" Enzo yumuşak bir sesle teklif etti. Saatlerdir buradaydık ve Enzo defalarca Amara'yı oyuna dahil etmeye çalışmıştı. "Kazanırsan, *The Cello'nun* kaptanı olursun."

The Cello, Enzo'nun süper yatının adıydı ve Amara ona dümeni devralmasına izin vermesi için yalvarıyordu.

Nefesimi tuttum, gözlerinde o tanıdık ışıltıyı görmeyi umuyordum, ama hiç görünmedi. Sadece başını salladı, ona bir bakış bile atmadı.

Onu izledim, damarına ince bir tüp takılmıştı ve bir torba ilaç damlıyordu zehir ona, savaşıyordu kanserle

kanserle. Bu manzara kalbimi kırdı.

Herkes gibi cesur bir yüz takındım, ama cesaretimin azaldığını hissedebiliyordum.

Annemin yüzünde bir gülümseme donmuştu, ama gözleri dehşetle açılmıştı. Babam da... onun durumu da daha iyi değildi. Şu anda, doktoru odasının girişinde köşeye sıkıştırmıştı ve onu tehdit ettiğini duyabiliyordum. Donör listesindeki son durumu öğrenmek istediğini, hatta muhtemelen Amara'nın iyileşmesi için doktorun kendi karaciğerini almasını ısrarla talep ettiğini düşündüm.

Doktor reddetti.

Rhnull, dünyanın en nadir görülen kan grubuydu. Bu, kırmızı kan hücrelerinde Rh protein antijenlerinin bulunmadığı anlamına geliyordu, bu da kanserini daha da tehlikeli hale getiriyordu.

On bin mil çapında aynı kan grubuna sahiptik, ama bu hiçbir işe yaramadı, çünkü Dr. Gvozden organlarımın uyumlu olmadığını iddia etti. Ellerim bağlıydı. Başka bir doktora gitmek istedim — elbette biri bunun denemeye değer olduğunu kabul ederdi, sonunda reddetse bile. Ama babam bunu yasakladı.

İki kızımı da kaybetmeyeceğim, demişti ve bu talimatın İtalya'daki tüm doktorlara ulaşmasını sağlamıştı. Benim için yasaktı.

Bu durum hepimizi çaresiz hissettirdi.

"Tedavinden sonra Enzo'nun yatına geri dönebiliriz," dedi Damiano, kız kardeşimizi gülümsetmeye çalışarak.

Kız kardeşim ve erkek kardeşlerimle iki gün boyunca adanın çevresinde yelken açmıştık, hatta Enzo'nun dönüşünden sonra gerginlikler yatışınca anne babamız da bize katılmıştı.

Her şey o kadar iyi gidiyordu ki, her şeyin bir anda çökeceğini tahmin etmeliydik.

Amara'nın kan tahlili sonuçları düzelmiyordu ve pıhtılar bulunmuştu, bu yüzden yelken seyahatimizi kısa kesip bugün tekrar hastaneye dönmüştük.

Buraya gelirken yol boyunca tek kelime bile etmemişti. Önüne bakıyordu, gözleri acıdan donmuştu.

serbest elini yavaşça kaldırıyor, parmaklarıyla kafasındaki şapkaya dokunuyordu.

Tek bir saç teli bile kalmamıştı ve saç dökülmesi onu utangaç hale getirmişti. O şapka ile uyuyordu bile. Bu beni ağlatmak istedi.

Parmaklarını parmaklarımın arasına alıp nazikçe sıktım.

"Düşmesine izin vermeyeceğim," boğazımdaki yumruyla boğuk bir sesle söyledim.

"Teşekkürler," dedi düz bir sesle.

Bu, saatlerdir söylediği ilk kelimeydi ve nedense onun sessizliğinden daha çok beni korkuttu.

Enzo aniden ayağa kalktı, kol düğmelerini düzeltti, beyaz odada yerinden sırtan üç parçalı takım elbisesini düzeltti ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

"Nereye gidiyor?" diye fısıldadı Armani.

"Bilmiyorum," diye boğuk bir sesle cevap verdim, onun peşinden gitme isteğiyle mücadele ediyordum, ama kız kardeşimi bırakmak istemiyordum.

Kardeşlerim gözlerimdeki çelişkiyi fark etmiş olmalı ki, hemen ayağa kalktılar.

"Biz bir bakacağız."

Minnettarlıkla başımı salladım ve onlar ortadan kaybolduktan sonra kız kardeşime döndüm. Hâlâ önünü bakıyordu, bana bakmak istemiyordu. Amara'nın diğer tarafında oturan anneme, Amara'nın elini tutan anneme, çaresiz bir bakış attım.

Kırmızı gözleri yaşlarla doldu, ama dudaklarında bir gülümseme tuttu. O da bizim gibi onu kaybetmekten çok korkuyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim boğuk bir sesle. Onun minik elini sıktım. "Kızımız güçlüdür. Ve yorgun düştüğünde, biz onun için güçlü olacağız."

Amara'nın yanağına parmağını dokundurdu ve "O tanıdığım en güçlü kız" dedi.

"Hiç gücüm kalmadı." Amara'nın sesi zayıftı, fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Ne?" diye sordu annem, sesinde korku ve dehşet vardı. Gözlerindeki ifadeyle uyumluydu.

"Güç."

Annemin umutsuz ifadesi benimkine çarptı ve keskin bir bıçak gibi içimi parçaladı.

"Artık acı çekmek istemiyorum." Amara, annemin incinmiş sesini duyunca başını eğdi. "Ve saçlarımı geri istiyorum."

Amara'nın böyle sözler söylediğini ilk kez duyuyordum ve ona yalvaran bir bakış attım.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve parmaklarım titreyerek, sanki onun dayanağıymışım gibi elini sımsıkı tuttum.

Ölüm etrafımızda dans ederken, bizi almaya hazırlanırken, sessizlik çöktü ve hastane odasının kapısı açıldı.

Yukarı baktım, sonra başka yere çevirdim gözlerimi, üç kel adamdan hiçbirini tanımadım. Arada sırada, insanlar kendi kederlerine boğulmuş olarak yanlışı odaya girerlerdi. Burada kendi ailelerinin olmadığını fark edip giderlerdi.

Onlar öyle yapmadı. Bunun yerine, tanıdık bir ses duydum. "Aniden gittiğim için özür dilerim."

Başımı çevirdim ve ağzım açık kaldı. Enzo'nun saçları yok olmuştu. Her iki yanında da benim kardeşlerim duruyordu, ikisi de keldi.

"Senin... saçların," diye fısıldadı Amara.

Enzo eliyle kel kafasını okşadı, yumuşak ama şeytani bir gülümsemeyle. "Evet, nereye gittiğini bilmiyorum. Eh, neyse. Umarım karım aldırılmaz."

Yutkundum, yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Kardeşlerim, kız kardeşimizin kafalarına dokunabilmesi için ona katıldılar, ama ben kocamdan gözlerimi ayıramadım.

Beyaz Chucks'larım onun siyah loaferlarına, süveterim ise pahalı takım elbisesinin kumaşına değiyordu. Çok farklıydık, ama o benim

Bu adam, görücü usulü evliliğin sonucu, benim diğer yarım dı ve kimse onun yerini alamazdı.

"Karın hala seni seviyor," diye fısıldadım, kafamda "*seni seviyorum, seni seviyorum*" sözleri tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ayak uçlarımda yükselerek başının tepesine ulaşabildim ve tırnaklarımla nazikçe kafa derisini kazıdım.

"Yeniden uzar," diye benim daha önce söylediğim sözleri tekrarladı.

" bilmiyorum umursamıyorum umursamıyorum,"
mırıldandım mırıldandım, saçımı
dudaklarımla dudaklarımla onun dudaklarına değdirerek.
"Sevdiğim sensin, saçların değil."

PENELOPE

Amara'nın hastaneye yatırılmasından bu yana geçen günler hem çok hızlı hem de yeterince hızlı geçmedi.

Zaman bulanıklaşmıştı, tıpkı yolcu penceresinden görünen şehir gibi, binalar ve ışıklar camda gri yağmur şeritleri halinde hızla geçip gidiyordu. Radyo kapalıydı, Enzo'nun cep telefonu da öyle. Aramızdaki boşlukta nefeslerimiz yağmurun şıplama sesleriyle ve düşük bir *tık, tık, tık sesiyle* karışıyordu.

Enzo'nun güçlü parmakları direksiyona ritmik ve düşünceli bir hareketle vuruyordu.

. Diğer eli, sıcak ve ağır bir şekilde uyluğumun üzerinde duruyordu ve son birkaç gündür yokluğunun beni tedirgin ettiği şekilde beni sakinleştiriyordu. Her gün birkaç saat ortadan kayboluyordu ve bu durum bende sorgulamaya cesaret edemediğim bir tedirginlik yaratıyordu.

Ziyaretçi bileziği hala bileğime takılıydı, ara verdiğimiz şeyi hatırlatıyordu.

"Yakınlarda hoşuna gidebilecek bir ev buldum. Daha geniş bir arazi," dedi sessizce. "Özel bir plaj. Misafirler için bolca yer var."

Ona baktım, profili keskin ve çok yakışıklıydı. Her zaman çok ciddi ve ağırbaşlıydı, bu yüzden gülümsememesi alışılmadık bir durum değildi. Ama bir gerginlik vardı. Ağzının etrafındaki çizgilerde ve çok gergin omuzlarında hissediliyordu.

"Kır evinden taşınmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Eninde sonunda."

"Yeni ev ailemin evine yakın mı?"

Bir kez başını salladı, parmakları direksiyona vuruyordu.

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Satın aldın mı?"

"Aldım."

"Benim fikrimi sormadan mı?"

"Beğenmezsen, aramaya devam ederiz. Sonsuza kadar babanın yanında kalamayız."

"Bu, senin geri döndüğün gece söylediği şey yüzünden mi?"

Atticus Popov.

Bu isim, söylenmeden aramızda asılı kaldı.

"Hayır, ama işler çirkinleşebilir ve bizim... güvende olmamız gerekiyor."

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim, parmaklarım onun parmaklarını kavradı.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Birlikte olduğumuz ve ailem yakınımızda olduğu sürece, herhangi bir ev olur."

Bana baktı, ağzında bir gülümseme belirdi, ama gözlerine kadar ulaşmadı.

Hâlâ söylemediği bir şey vardı. Ön camda sürekli yağan yağmurun sesinden daha ağır bir şey.

Sevdiğim sensin.

Belki de o sözleri söylememeliydim, ama ağzımdan öylece çıkıverdi ve geri almaya cesaret edemedim. Onları içtenlikle söylemiştim ve çok değerliydim.

Ama Enzo o andan beri neredeyse hiç konuşmadı.

"Sana güvendiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum sonunda, gözlerine bakarak.

Uzun süre cevap vermedi. Sadece sürmeye devam etti, silecekler ön camda yavaş, hipnotik bir yay çizerek ilerliyordu.

Sonunda, "Belki de güvenmemelisin." dedi.

Sesi alçaktı. Düz. Ama kayıtsız değildi — bunu, elimi tutup daha da sıkı tutmasından anlayabiliyordum. Sanki onun dokunuşundan çekineceğimden korkuyormuş gibi.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, Amara'nın hastalığını hatırlatan traşlı kafasına bakarak.

"Biliyorum. Ben de korkuyorum," diye itiraf etti.

Bana bakarken çenesi gerildi. Gerçekten baktı.

Ve bir an için gördüm: Adını koyamadığı suçluluk duygusunu ve yürüttüğü görünmez savaşı.

"Biliyorsun, ben sadece güzel bir yüz değilim," dedim. "Sana... bazı konularda yardımcı olabilirim. Yükünü taşımanda sana yardım edebilirim." *O yük ne olursa olsun.*

"Anlaşıldı, *mia anima*."

Yolun geri kalanında bir daha konuşmadı. Ben de öyle.

Ama eli benim elimden hiç ayrılmadı.

Ve belki de bu, şimdilik yeterliydi.

İçeri girerken ayakkabılarımı çıkardım.

Evdeki hafif uğultu ve nefeslerimizin sakinleşmesiyle, kulübe her zamankinden daha karanlık ve sessiz görünüyordu.

Koridorda durduk, birbirimizden neredeyse yarım metre uzaktaydık. Aramızda soğuk ve tehlikeli bir şeyin yerleştiği hissini bir türlü atamadım.

Enzo bir şey söylemek ister gibi görünüyordu.

Umutla bekledim.

Yumruklarını sıkarak bana doğru bir adım attı, sonra parmak eklemlerini yüzüme sürttü.

"Senin kadar güzel bir şey ya da birini hiç görmedim," dedi boğuk bir sesle, göğsümü acıtarak. "Seni bırakabilir miyim, bilmiyorum."

Gözlerimin arkasında keskin ve beklenmedik bir şekilde yaşlar yanmaya başladı.

Midem bulandı. "O zaman beni asla bırakma... eğer yanlış bir şey yaptıysam..."

"Yapmadın."

Sözler alçak sesle söylendi. Sert. Neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Bir adım daha attım ve tüm koridor değişti. Göğsüm onun sert vücuduna bastırdı.

"Sen benimsin," dedi. Tereddütle elini uzattı ve elini yanağıma yumuşakça koydu. Onun dokunuşuna yaslandım, gözlerimi kapattım, kokusunu içime çektim. "Seni hak etmesem de. Ellerim kanla lekelenmiş olsa da. Her şeye rağmen..."

Parmağımı ağzına bastırarak onu susturdum. Sonra parmak uçlarımda yükselip onu öptüm, ona benim tüm dünyam olduğunu gösterdim.

Sanki dünyadaki son gecemizmiş gibi acilen öpüştük.

Dikkatli değildik. Nazik de değildik. Hareketlerimiz ham ve elektrikliydi, ikimiz de kelimelerin asla ifade edemeyeceği her şeyi anlatan bir öpücüğe duygularımızı döküyorduk.

Enzo'nun elleri vücudumu dolaşırken açgözlüydü. Göğsüme dokunduğunda, ben onun dokunuşuna doğru eğildim. Parmakları uyluklarıma ulaştığında, ona kendimi açtım. Vücudum sadece onun içindi, onun kişisel enstrümanıydı.

Sweater elbisenin eteğini tuttu ve başımdan geçirmek için yeterince çekti.

Elleri aşağıya doğru ilerleyip sütyenimi ve külotumu vücudumdan yırtıp çıkarırken, ağzı tekrar ağzıma yapıştı.

Körü körüne birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attık, bir sonraki nefeste o da çıplak kalmıştı.

Kocamın elleri bana saygıyla dokunuyordu, sert avuç içleri kaburgalarımın kalçalarıma doğru kayıyor, bacaklarımı açıyordu.

uyluklarımı nazikçe ısrarla okşadı. Sanki benim varlığım hayatının tek anlamıymış gibi bana dokundu. Sanki vücudumun her santimini hafızasına kazımak için çaresizmiş gibi bana dokundu.

Beni kalçalarımından kaldırdı ve ben bacaklarımı beline doladım. Sert penisi, sıcak ve zonklayan girişime bastırdı.

Öpüşmeyi kesti.

Dışarıda yağmur pencerelere vurmaya devam ediyordu. İçeride sadece ikimiz vardık.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, onun gözleri benimkilerde kalakaldı, söylenmemiş şeylerle acıyla doluydu. Özlemle. Beni yakıp kül edebilecek bir ateşle.

İhtiyaç ve duygularımdan titriyordum, sanki zımparalanmış gibi hamduydular.

"Lütfen," diye fısıldadım, başımı geriye doğru eğerek koridorun duvarına değene kadar.

Yavaşça, çok yavaşça içime girdi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes nefese kaldım, onu her yerde hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun yakınlığına, sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Bana girerken boğazımı öptü, beni sonuna kadar doldurdu.

Nefesi kesildi ve kalçaları benimkilere değdiğinde dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

"Daha fazla," diye fısıldadım, kollarında kendimi ne kadar hafif hissettiğime şaşırarak. "Hepsine ihtiyacım var."

Boğazından düşük bir inilti çıktı, sesi kaba ve tanıdıktı. Gözlerimi yaşartan bir samimiyetle içime girdi.

Pelvisi benimkine sürtündü, klitorisimden ayak parmaklarıma kadar yayılan kıvılcımlar çaktı. Her giriş acil hale geldi, ama sonra sanki bu hissi uzatmak istercesine hareketlerini yavaşlattı. İçeri ve dışarı. Sonra hızlı ve sert.

Ağızlarımız bir öpücük için birleşti, dili kayıyor ve yalıyordu. Islak ve dağınık.

"Karım," diye boğuk bir sesle söyledi, vücudum yaklaşan orgazmıla titrerken.

Elini saçlarıma geçirip, o kadar derine girdi ki onu karnımda hissedebiliyordum.

Benim inlemelerim ve onun homurtuları duvarlarda yankılandı ve daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğimden emindim.

Boynuma burnunu sürttü, kalçaları içimde piston gibi hareket ediyordu ve sanki dünya yanıyormuş gibi beni sikiyordu. Amım onun sikini sıkıca kavradı, şiddetli bir orgazm içimde şiddetle patlak verirken zonkluyordu.

Titriyordum, bacaklarım hala ona sarılmıştı, o da benimle birlikte doruğa ulaştı, nefesi boynumda sıcak sıcak hissediliyordu.

Öyle kaldık, vücutlarımız birbirine yapışmış, o benim içimde derinlere gömülmüş halde. Sert nefeslerimiz yavaşladı, ama kafamdaki fısıltıları susturamıyordum.

Ona sevdiğim kişinin o olduğunu, saçlarını değil, söylediğimde neden hiçbir şey söylemedi?

ENZO

Omuzlarımı kapı çerçevesinin altına sokarak hastane odasına girdim. Hava, dezenfektan ve limonlu yer cilas  kokusuyla doluydu, ama bu bile ölüm kokusunu yok edemiyordu. Duman gibi duvarlara yapışmış, yoğun ve hareketsizdi. Monit rlerin ritmik bip sesleri burada daha yavaş geliyordu, her ses geri sayım gibi aralıklıydı.

Amara'nın annesi köşedeki bir karyolada uyuyordu. Ailenin geri kalanı, baskı yapan gerçeklikten uzaklaşmak için bekleme odalarına veya kafeteryalara dağılmıştı. Bu yüzden bu anı se miştım. Onunla baş başa kalmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Masumiyeti cezalandıran bir dünyada sıkışıp kalan yengem, hastane battaniyelerinin altında inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi vücudu battaniyelerin içine gömülmüş gibiydi.

Gözlerini açıp beni gördüğünde gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. Bu ona zor geliyor gibiydi.

Cildi soluk, sarı bir renk almıştı ve gözlerinin çevresinde derin gölgeler vardı. Acı, yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

"Hey," dedi boğuk bir sesle.

Başına dokundu, şapkasının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Uzanıp şapkasını düzeltmesine yardım ettim.

"Merhaba, küçüğüm," dedim ve yatağının yanındaki sandalyeye oturdum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Kuru bir kahkaha attım ve elimi sallayarak önemsizmiş gibi yaptım.

"Sadece iş meselesi."

Bu tam olarak bir yalan değildi. Günlerdir uyumamıştım. Şu anda zamanımın çoğunu Atticus'un operasyonunu devralmakla geçiriyordum, tek tek isimleri ele alıyordum. Peki ya geri kalan zamanım? Amara için bir eş bulmakla uğraşıyordum. Bu en önemli şeydi; tek önemli şeydi.

"Çok çalışıyorsun." Gülümsedi, ama gözleri gülümsemedi.

Elini tuttum. Zayıftı, bant ve serum tüpleriyle sarılmıştı ve benim nasırlı elimde ne kadar yanlış görüldüğünü fark etmeden edemedim.

"Senden bir ricam var," dedim sessizce. "Büyük bir ricam. Ve bunu sadece en sevdiğim baldızımdan isteyebilirim."

"Ben senin *tek* baldızınım," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

"Ama yine de en sevdiğim."

Artık gülümsemek ona daha fazla çaba gerektiriyordu ve ben her bir gülümsemesini çok değerli buluyordum.

"Dayanman lazım, Amara. Biraz daha. Uygun bir donör bulmak üzereyim."

Gözleri benimkilerde takıldı.

"Uygun birini mi?" diye yavaşça tekrarladı.

"Evet." Daha fazlasını açıklayamazdım. Henüz değil. Güvenli bir şekilde değil.

O bana bana tavana tavana bir uzun uzun
bir beni keskin bir bakışla süzerek.

"Birisi ölmek zorunda mı kalacak?" Gözlerimi kaçırdım.

Çenemi sıktım çünkü yalan söyleyemezdim. Ona söyleyemezdim.

Organ kaçakçılığı örgütünün çökertilmesini planlamıştım, ama Amara'nın nakil olmadan fazla yaşayamayacağını bildiğim için, Organs of the Night'ın kaynaklarını kullanarak ona bir organ bulmayı planlamıştım. Bu, başka birinin ölmesi anlamına gelse bile. Sonuçlarına katlanacak ve onun yaşaması için bu günahların bedelini seve seve ödeyecektim. Ailesi için. Kız kardeşi için. Hepimiz için.

"Her gün insanlar ölüyor," dedim, ama sözlerim acı bir tada sahipti.

Gözünü bile kırpmadı.

"Ama bu kişi, organları uyumlu olduğu için mi öldürülecek?"

Yutkundum. Gerçek boğazımda ağırlaşmış, çıkmak istemiyordu. Ne zaman bu kadar korkak olmuştum?

Ona tekrar baktım. Cam gibi ve ateşli gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Amara, aileni düşün. Kız kardeşini. Beni düşün," dedim, sesim titriyordu. "Acı çektiğini biliyorum, ama lütfen dayan."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, sesim suçluluk ve çaresizlikle doluydu.

"Hayatımı başkasınıninkiyle takas etmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Bu adil değil. Hala genç olduğumu biliyorum, ama kendimi yaşlı ve çok yorgun hissediyorum. Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum."

Kafamı salladım ve elini nazikçe sıktım.

"Sen herkes için çok önemlisin. Biz pes etmeyeceğiz."

"Deneyeceğim," diye fısıldadı. "Ama bana bir şey söz verirsen."

"Ne olursa olsun."

"Ben öldüğümde... onların yanında ol." Bakışları uyuyan annesine kaydı. "Ne planlıyorsan,

anlamayacaklar. Nefret edecekler. Seni dışlamaya çalışacaklar. Buna izin verme. Özellikle Pen. Sana ihtiyacı olacak."

"Amara..."

"Hayır. Beni dinle, Enzo," diye sözünü kesti, sesinde haftalardır duymadığım kadar güçlü bir ton vardı. "Ne yapıyorsan, seni değiştiriyor. Yüzünden anlaşılıyor. Benim için çirkin birine dönüşmene gerek yok. Bana güller getirdin. Sen benim kayınbiraderimsin, ailemizin bir parçasısın ve en önemlisi, iyi bir adamsın. Benim yüzümden bunu kaybetme."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona baktım, birdenbire aramızda hangimizin yetişkin olduğunu bilemez oldum.

"Senin de onlara ihtiyacın olacak," diye ekledi. "Ne yapıyorsan, doğru nedenlerle olsa bile, yine de yanlış. Yapma. Benim için yapma. Zaten çok geç olduğunu düşünüyorum."

Artık daha zor nefes alıyordu, her nefes alışında zorlanıyordu. "Benim için daha iyi bir dünya yarat, Enzo," dedi. "Daha iyi bir dünya

daha iyi bir dünya yarat. Belki ara sıra bana çiçek getir." Gülümsemesi zayıftı, ama gerçektir. Bu beni paramparça etti.

Konuşacak halim yoktu ama başımı salladım. "Söz veriyorum," diye boğuk bir sesle söyledim. "Güzel," diye fısıldadı. "Artık rahatlayabilirim."

Gece için mi, yoksa sonsuza kadar mı demek istediğini bilmiyordum.

Ve bu beni çok korkuttu.

Göz kapakları yavaşça kapandı. Monitörler sonsuz, ürkütücü ritimleriyle bip bip sesler çıkarırken, ben onun yanında kalıp elini tuttum. Bu, en acımasız ninni idi. Sabit. Rahatlatıcı. Korkunç.

Amara haklıydı. Başka biri onun için ölürse, beni ya da kendini asla affetmezdi.

Ama Tanrı yardımcım olsun... Bu sözü tutabileceğimden emin değildim.

PENELOPE

Enzo ve kardeşlerim kafalarını kazıdıktan sonra birkaç gün geçmişti. Amara hala hastaneden çıkmamıştı ve her geçen gün haberler daha da kötüleşiyor, hepimizin ruh hali daha da bozuluyordu.

Kocam hem babamın işini hem de kendi işini yürütüyordu. Ne zaman ayrıntıları sorsam, beni öpüp sorduğum şeyi unutturuyordu. Bu etkili bir yöntemdi ve ona karşı ne kadar zayıf olduğumu fark etmemi sağladı.

Ancak Papà'nın Popov ailesi hakkındaki sözleri aklımdan hiç çıkmıyordu.

Ama Dr. Gvozden'i dinlerken hepsi silindi. Kulaklarım çınlıyordu, sözleri sürekli tekrar ediyordu.

Haftalar kaldı. En kötüsüne hazırlan. Her şeyi düzene sok.

Onun sakın tavrını benimsemek için çaba sarf ettim, özellikle de korkunç haberi paylaştığı için. Sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı — benim değerli, mükemmel küçük kız kardeşim. Bu nasıl olabilirdi?

Tedaviye başladığında, zamanımız olduğunu söylemişti. Öyle değil miydi?

Sırtım Enzo'nun sıcak göğsüne yaslanmıştı, doktorun her sözüyle bana daha sıkı sarılıyordu. İş görüşmesinden yeni dönmüştü, ama o da haberi pek iyi karşılamamıştı.

"Hepiniz burada kalamazsınız," dedi Dr. Gvozden, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

"Dün hepimiz buradaydık," diye itiraz etti Armani. "Ve önceki gün de. O zaman hiçbir sorun yoktu."

Dr. Gvozden'in yüzü asıldı. "Dikkate almamız gereken başka hastalar da var. Ayrıca, bir doktor olarak, hepinizin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Birkaç saat yemek yiyip enerji topladıktan sonra, sırayla Amara'nın yanında kalın. Yorgun olursanız ona faydanız olmaz."

Armani tartışmaya devam etmeye hazırdı, ama hoparlörlerden onu çağıran bir çağrı geldi ve doktor arkasını dönüp gitti.

Annem sonunda titrek bir sesle konuştu. "Doktor haklı. Luca ve ben gece boyunca Amara'nın yanında kalacağız. Yarın ise sırayla kalacağız."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Papà. "Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Kabul ettim. Bu doğru olamazdı. Bu yüzden ailemle oturup bu konuyu konuşmak istedim. Belki bu akşam yemeğinde. Bu gezegendeki tüm doktorların Amara'yı muayene etmesini sağlamalıyız.

Çünkü bu saçma sapan prognozu kafamda oturtamıyordum. Asla bu noktaya gelmemeliydi. Birkaç *hafta* mı? Hayatta olmaz, mümkün değil.

Bakışlarım, son birkaç gündür son birkaç gündür kız kardeşimin hapisanesi haline gelmişti.

Ailem hala koridorda beklerken, loş ışıklı odaya girdim.

Monitörün sürekli bip sesi, odadaki tek sabit sestir. Steril duvarlar, gülümseyen bir güneş resmiyle boyanmıştı ve donuk muşamba zeminden panelli tavana kadar her türden çiçekler filizleniyordu. Gerçek çiçeklere sahip olamadığı için, kocam ve kardeşlerim en iyi ikinci şeyi yapmışlardı: onları duvarlara boyamışlardı. Hastane başlangıçta bundan memnun değildi, ama Amara'yı gülümsetmişti ve önemli olan da buydu.

Enzo'nun onları yatıştırmak için yaptığı cömert bağış da öyle.

Gözlerim, metal yatakta hareketsiz yatan, etrafı tüpler ve makinelerle çevrili uyuyan kız kardeşime kaydır. Yatağın bir tarafına oturdum ve gözlerini açmasını izledim.

"Tutmayacaksın..." Ağır nefes aldı, sonra elini kaldırdı.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona uzandım ve onu sıkıca kavradım. Diğer elimle başını okşadım.

"Keşke şapkayı çıkarabilsen," diye mırıldandım. "Sana dokunmak istiyorum, *ona* değil."

omuz silkti gevşek bir şekilde, bırakarak sessizliği hakim kıldı.

soluk yüzüne ve çökmüş gözlerine baktım. Hiç olmadığı kadar zayıf görünüyordu. Yapabileceğimiz *bir şey* olmalıydı.

"Senden bir ricada bulunabilir miyim?" "Tabii ki. Ne istersen."

"Tut bekle Enzo'ya Enzo'ya Ben bırak dışarı bir kırık bir gözlerimden yaşlar süzülürken. "O, saklanacak biridir."

Elini nazikçe sıktım. "Katılıyorum."

"Söz ver bana, ne yaparsa yapsın, onu bırakmayacaksın."

Kaşlarımı çatarak, onun ne demek istediğini anlamadım, ama yine de kabul ettim. "Söz veriyorum."

Gülümsedi, sonra hemen yüzünü buruşturdu. "O çok çaba gösteriyor." Yavaşça başımı salladım. "O seni seviyor. Ben de seni seviyorum."

Başımı battaniyeyle örtülü kucağına eğdim. "Ben seni daha çok seviyorum."

Nefesleri yavaşça girip çıkıyordu. "Şimdi sadece dinlenmek istiyorum. Tamam mı?"

Yutkundum ve dik oturdum, duygularımı kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Onun için güçlü olmam gerekiyordu.

"Evet, dinlen. Uyandığında biz burada olacağız." Gözleri kapanmadan önce yavaşça nefes verdi. "İyi geceler, Amara."

Restorana girdiğimizde saat altıydı.

Kimse eve gitmek istemiyordu ve herkes kafeteryanın kötü yemeklerinden bıkmış olduğundan, Enzo önceden arayarak hastaneye en yakın restoranı ayırttı.

Ailem yedi kişilik masaya oturdu, ama biz sadece altı kişiydik. Amara'nın yeri boştu, onun yokluğu acı bir hatıra olarak aklımızda kalmıştı.

Uzakta bir ambulans sireni çalmaya başladı, ama kimse buna tepki göstermedi. Hastanede çok uzun zaman geçirdikten sonra, bu ses artık tanıdık bir ses haline gelmişti.

Ortam kasvetliydi, önümüzdeki yemekler neredeyse hiç dokunulmamıştı. Umutsuzluk havada ağır bir şekilde asılı duruyordu, sadece ara sıra çatal bıçakların hafif tıkırtıları bu sessizliği bozuyordu.

Annem ve babam omuzları çökmüş ve gözleri kızarmış bir şekilde oturuyorlardı. Kardeşlerim makarna tabaklarına bakarak tabağındaki yemeği itip kakıyorlardı, ama Amara'nın şu anki durumunda kimse yemeğin tadını çıkaramıyordu.

Ve ben... Ben bile çatalıma uzanamadım.

"O yanılıyor," dedi babam sonunda. "Yanılıyor olmalı. Yıllar nasıl birkaç *güne* dönüşebilir ki?"

"Diğer doktorlar da aynı şeyi söylediler." Annemin sesi titredi ve oturduğumuzdan beri ilk kez başını kaldırdı.

"Hepsi Dr. Gvozden için çalışıyor," dedi Enzo, bir şekilde soğukkanlılığını koruyan tek kişi. Ama gözlerindeki ve sesindeki şiddet beni korkuttu.

"Neredeydin?" Papà, Enzo'nun varlığını şimdi fark etmiş gibi sordu. "Son iki saat."

"Penelope ve benim için bir ev satın alıyordum." Gerildim, ama konu kapandı.

Sessizlik bizi sardı, endişe ve başka bir şeyle dolu. *Aldatma*.

Damiano boğazını temizledi, sonra ciddi bir sesle konuştu sesle konuştu. "Kime başvurabiliriz, kardeşim? Amerika'da tanıdığın bir doktor yok mu, baba?"

"Onkolog tanımıyorum," diye cevapladı Papà, her kelimesinde hayal kırıklığı vardı.

Armani yumruğunu masaya vurdu. "Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Bütün gün hiçbir şey yemedik," diye Enzo sabırla açıkladı. "Açlıktan bayılırsak Amara'ya hiçbir faydamız dokunmaz." Gözleri benimkilere dikildi. "Lütfen bir şeyler ye."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki, bir lokma alsam kusacağımdan korkuyordum.

Annem yanağından akan gözyaşını yavaşça sildi, sonra, beni şaşırtarak, bir lokma aldı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan yemeğini çiğnedi, sonra yuttu.

"Enzo haklı. Enerji depolayalım, sonra baban ve ben hastaneye geri döneceğiz. Geri kalanlarınız biraz dinlensin." Babam kıpırdamayınca, ona sert bir bakış attı, ama babamın gözleri boş sandalyeye sabitlenmişti, yüzündeki her kırıksıklıkta keder vardı. "Luca?"

Telefon çaldığında annemin bakışına karşılık verdi. Ardından bir tane daha çaldı. Babam ve Enzo ceplerine uzandılar

ve mesajlarını okuduktan sonraki tepkilerine bakılırsa, iş ile ilgiliydi.

Babamın gözleri kocama kaydı. "Qian Long öldü."

O başını salladı. "Öyle görünüyor."

Enzo'nun sesindeki soğuk ton beni dehşete düşürdü. "Qian Long kim?"

Enzo omuz silkti.

Papà cevap verdi. "Nicki'nin kocası. Kardeşi Danil Popov, onu Triadların lideriyle zorla evlendirdi. İki deliyi birbirine bağlamak tam bir felaketti."

Enzo başını salladı. "Katılıyorum."

"Sanırım mazeretin çok sağlam," diye devam etti Papà düşünceli bir şekilde. "Sen buradaydın, o ise Napoli'de öldürüldü."

"Güven oyu için teşekkürler."

Kocamın çenesi gerildi, ifadesinde karanlık bir şey gizleniyordu. Bunu anlamam bir dakika sürdü: kendinden nefret.

Mama'nın telefonu çaldı.

"Hastaneden arıyorlar," diye nefes nefese söyledi, dehşet içinde. "Alo?"

Kaşık elinden kaydı ve masaya çarparak yere düştü. Yemeği etrafa saçıldı ama o hiç aldırmadı. Hareketsizce oturdu, telefonu sıkıca tuttuğu için parmak eklemleri beyazladı.

Sağır edici bir sessizlik çöktü — dayanılmaz ve sonsuz.

Ta ki annemin hıçkırıkları havayı yırtana kadar. "*O öldü.*"

Bu sözler ruhuma yıldırım gibi çarptı. Duvarlar daralmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı.

Sıcak, tanıdık eller beni sardı ama ben hareket edemedim.

"...olamaz..."

"...bir hata olmalı..."

Kulaklarımda çınlayan seslerden sesleri ayırt edemedim. Masanın ortasındaki küçük çiçek buketine baktım.

Amara çiçekleri severdi. Yutkundum. Seviyordu.

Gözlerimi kapattım, ruhum binlerce parçaya bölündü.

Nefesim kesik kesik geliyordu ve kalbim şiddetle çarpıyordu, onu geri getirmek için çaresiz bir yalvarış gibi kaburgalarım vuruyordu.

Ellerim titriyordu, masa örtüsünü can simidi gibi sıkıca tutuyordum.

"Kalmalıydık," diye boğuk bir sesle söyledim. "Kalmalıydık *kalmalıydık*. Kalmalıydık!" O tek başına öldü.

Boğazımdan bir çığlık çıktı ve başımı Enzo'nun göğsüne gömdüm. Avucunu sırtımda yukarı aşağı hareket ettirerek, kendi sesimden duyamadığım sözler mırıldanıyordu.

"Yalnız başına öldü," diye boğuk bir sesle söyledim.

PENELOPE

Kendi kederimde boğulmuş bir halde ailemin evinde dolaşıyordum ki, elimdeki telefon titredi. Sonra tekrar titredi, ve tekrar. Ekranı baktım ve grup sohbetinin kırık kalp ve üzgün yüz emojileriyle dolu olduğunu gördüm.

Amara: Çok üzgünüm, Pen. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Cenazeden önce gelmemizi ister misin? Neye ihtiyacın varsa söyle. Biz buradayız.

Skye: Amara senin ve bizim kalbimizde sonsuza kadar yaşayacak. Hannah: Seni seviyoruz.

Arianna: Yalnız değilsin. Amara sonsuza kadar bizim bir parçamız olacak.

Hannah: Dayan, kuzen.

Cevap yazarken parmaklarım titriyordu.

Ben: Teşekkürler. Onun öldüğüne inanamıyorum. Onu görmeyi bekliyorum.

Hannah: Keşke... Tanrım, keşke uygun olsaydım.

Hepimiz öyle dilerdik, diye düşündüm üzüntüyle. Hiçbirimizin uygun donör olmadığını öğrendiğimizde hayatımıza giren acımasızlıklardan biriydi bu.

Anya: Klişe olduğunu biliyorum, ama o şimdi daha iyi bir yerde. Artık acı çekmiyor. Seni seviyoruz, Pen.

Arianna: Evet, seni seviyoruz kuzen.

Hannah: Onu sonsuza kadar özleyeceğiz, ama o senin yaşamını sürdürmeni isterdi, Pen. Onu hayal kırıklığına uğratma ve acıya ve kötü şeylere takılıp kalma.

Son mesajı tekrar tekrar okudum, umarım bu, kuzenim Hannah'nın iyileştiği anlamına geliyordur.

Arianna: Mutlu yaşa. Anıları sonsuza kadar senin ve hepimizin bir parçası olacak.

Ben: Haklısın. O da bunu isterdi.

Ailemin sesleri malikanede yankılandı ve beni arkadaşlarımın ve kuzenlerimin taziyelerinden uzaklaştırdı.

"Yapamam!" diye bağırdı annem.

Ofisin kapısı hafifçe aralıktı. Sesler ve hıçkırıklar uzun koridordan aşağıya doğru yayılıyordu, uzak kıyılara çarpan dalgalar gibi, boğuk ve kesik kesik.

Annemin ağlamaları artık yumuşamıştı. Öfke gitmiş, yerini acı bir keder almıştı.

"Ne yapacağım, Luca?" diye ağladı. "Onsuz nasıl yaşayabilirim?"

"O bizim yaşamamızı isterdi," dedi babam. Sesi bu kelimeyi söylerken çatladı.

O haklıydı. Amara bizim devam etmemizi isterdi. İlgi görmeyi severdi, ama böyle değil. Acıma ve umutsuzluğun altında kalarak değil. Yine de, devam etme fikri imkansız geliyordu. Sanki su altında nefes almayı öğrenmek gibi.

Kendimi ona yaklaşıırken buldum, halı üzerinde sessizce adımlarımı atıyordum.

"Bu benim cezam," diye fısıldadı annem. "Penelope'yi senden aldım ve Tanrı da benim bebeğimi aldı..."

Sesi kırıldı.

Yüzümden kan çekildi, midem taş gibi oldu. Donakaldım, onların kederiyle benim kederim arasında sıkışmıştım.

"Hayır, Margaret," dedi babam. "O hasta..." Bir an durdu, şimdiki zaman havada bir yara gibi asılı kaldı. Sonra sesi sertleşti. "O hastaydı," dedi tekrar, şimdi daha sert bir sesle, sanki düzeltme kendisi bir şeyi parçalamış gibi. "Ve o çok cesurdu. Hiçbir çocuğun olması gerekmeyen bir şekilde cesurdu. Bizim için bile."

"Karaborsaya gitmeliydik. Onur falan boş versene. Doğru olanı yapmak falan boş versene." Sesi yine titredi. "Çocuklarının acı çektiğini görmedikleri için bunun yanlış olduğunu söyleyemezler. Onlar çocuklarını kaybetmediler."

Yüksek sesle, duvarları yankılayan hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Sence ben istemedim mi?" diye bağırdı. "Amara reddetti."

Kan kulaklarımda çınladı. Dizlerim titredi. "Ona sordun mu?" Annem nefesini tuttu.

"Sordum. Birkaç kez. Son kez, öldüğü gün sordum. Bana bir meleğin de aynı soruyu sorduğunu söyledi. Başkasının onun için ölmesi fikrine dayanamadığı için reddetti."

"Neden ona bunun için birinin öleceğini söyledin, Luca?" diye bağırdı annem.

"Söylemedim," dedi boğuk bir sesle. "Ama o... o akıllıydı. Çok akıllıydı."

Tam o sırada, başka bir çığlık havayı yırttı ve kollar nazikçe beni sardı.

Gözyaşlarımdan arasından yukarı bakıp kocama baktım.

"Şşş. Ben buradayım," diye fısıldadı.

Beni kollarının arasına aldı. Ona sarıldım, gözyaşlarım daha da şiddetli, durdurulamaz bir şekilde akarken yüzümü göğsüne gömdüm.

Kokusu beni bir sığınak gibi sardı, sabit ve sıcak, benim dünyam ise onun kollarında parçalanıyordu.

Uzakta bir çan çaldı.

Kocamın sıkı parmakları elimi daha sıkı kavradı ve beni sakinleştirdi. Ancak, onun sıcaklığı bile bu soğğun vücudumu sarmasını ve kız kardeşimi öldüren kanser gibi yayılmasını engelleyemedi.

Düğünümü müjdeleyen aynı çanlar şimdi ölümü müjdeliyordu.

Yavaş, kasıtlı çan sesleri şehirde yankılanıyor, esinti bu senfoniye taşıyor ve kalbimi de beraberinde sürüklüyordu. Kabul etmekte zorlandığım gerçeği ruhuma çakarak, çanların ağırlığını hissedebiliyordum.

0 gitti. 0 gitti. 0 gitti.

Kilise, tıpkı nonno'mun öldüğü gün olduğu gibi önümde belirliyordu. Tıpkı çok da uzun olmayan bir süre önce "Evet" dediğim o gün olduğu gibi.

Kiliseye girdik, kocam elimi sıkarak bana yalnız olmadığımı hatırlattı. Ama ben hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. O işlerini hallederken, son birkaç gündür keder boş bir arkadaş olmuştı.

"O senin burada olmanı isterdi" derdim, ama o dinlemezdi. Meşgul olması gerekiyordu, muhtemelen bizimle birlikte çökerse bugün buraya asla gelemeyeceğimizi biliyordu.

Topuklarım taş zeminde acımasız bir yankı bırakarak, havada yayılan yumuşak hıçkırıklara eşlik ediyordu. Çiçeklerin kokusu beni yumruk gibi vurdu. Beyaz zambak demetleri odayı kaplıyordu, ama bu, donuk gri kilisede renkli güllerin daha da öne çıkmasını sağlıyordu.

"O tüm bu renkleri severdi," dedi Enzo boğuk bir sesle.

Koluna sarıldım, parmaklarım ceketine gömüldü. O hiç irkilmedi, sadece benimle birlikte yürümeye devam etti, kararlı ve sarsılmaz bir şekilde, ben ise çılgılık atmak istiyordum.

Onu bir kez daha kucaklamak istedim. Bir kez daha öpmek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim — son kez.

Altarın üzerindeki beyaz tabut küçüktü. Çok küçüktü. O kalmalıydı. Benden daha uzun yaşamalıydı.

Bunun yerine, beyaz bir elbise ve zambaklardan yapılmış bir taç takmış olarak orada yatıyordu.

Ön sıradaki bankta oturduk, dünya baş aşağı dönmüştü. Kocamın eli benim elimden hiç ayrılmadı, ama nedense çok uzaklarda gibi hissettim. Tıpkı küçük kız kardeşim gibi.

Rahip İtalyanca konuşmaya başladı. "*Bugün burada toplanarak, sevgili Amara'nın huzur içinde olduğunu ve sevgili nonno'su Pascale DiMauro ile birlikte bu cemaati izlediğini inanmayı seçiyoruz.*"

Boğazım düğümlendi. Gözyaşlarım dudaklarıma değip tuzlu bir tat bırakana kadar fark etmedim bile.

"Nonno onun bu kadar çabuk yanına gitmesini istemezdi," diye fısıldadım, elini daha sıkı tutarak. Bırakırsam tamamen dağılacağımdan korkuyordum. Ya da belki o dağılacaktı, emin değildim.

Kolları beni sardı, sıcak ve güçlüydü. Şakağıma bir öpücük kondurdu. Ve orada oturduk, çiçek buketleriyle ve sonsuz sessizlik içindeki küçük kız kardeşimle çevriliydik.

Onun dinlenme zamanı gelmişti. Ve bundan nefret ediyordum. Her dakikasından nefret ediyordum.

ENZO

Tabut, eski taş duvarların arasında soğuk toprağın içine indirildi. Sabahın geç saatlerinde güneş ışınları, donmuş mezarlıkta yansiyarak kanayan kalplerimizi ısıtamadı.

DiMauro'nun ailesi. Karımın ailesi. Benim ailem.

Pen'in eli benim elimde titriyordu ve ona doğru baktığımda, gözlerinde gördüğüm keder karşısında bacaklarım neredeyse tutunamadı.

Penelope günlerdir uyumamış, yemek de yememişti. Sessizce oturmuş, beni izliyor ve bekliyordu. Neyi beklediğini bilmiyordum.

Ve ben... Kahretsin, ben de berbat durumdaydım.

Amara'nın sözleri zihnimde tekrar tekrar dönüp dururken, intikam arzum beni tüketiyordu. Ona verdiğim sözü tutacaktım, ama önce *onlara* bunu ödetecektim.

En büyük ihaneti öğrenmiştim ve Amara'nın acı çekmesine neden olan kötülüğe

Amara'ya acı çektiren kötülüğün üzerine ateş yağdırmayı planlıyordum. Hayatı daha yeni başlamış olan güçlü, parlak bir kızı öldürdüler. Sırf kindarlıklarından. İntikam için.

"Küller küllere, tozlar tozlara..."

Rahip nazikçe konuştu, ama ben onu dinlemedim.

Bunun yerine, planımı ve Amara'ya verdiğim sözü düşündüm.

PENELOPE

Evin içi, yan odadan gelen yumuşak seslere rağmen çok sessiz geliyordu. Keder, sesleri sessizlik gibi hissettiren garip bir etkiye sahipti; her fısıltı ağır, her adım uzak geliyordu.

Kız kardeşimle birlikte saatlerce vakit geçirdiğimiz oturma odamızın penceresinin yanına oturdum. Enzo ile evlenmek üzereyken, onun gelinlik hakkında heyecanla konuşması sanki daha dün gibi geliyordu. Ve şimdi... o yoktu.

Elimdeki bardak ağır geliyordu, buğu avucuma sızıyordu.

Bir yudum bile içmemiştim. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Teselli edilmek istemiyordum.

Enzo ara sıra beni kontrol ediyordu, ama bana çok değerli bir alan bırakıyordu.

Sonra kapıda bir gölge belirdi ve döndüğümde, düğünümünden beri neredeyse hiç konuşmadığım kayınpederim Enrico'yu gördüm.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu.

Kafamı salladıktan sonra, ölçülü ve sakın adımlarla yanıma yaklaşmasını izledim. Enzo'nun yaşlı hali gibiydi, ama yaşına rağmen yakışıklı bir adamdı ve bana yaşlılıkta kocamı önceden görmüş gibi hissettirdi.

Bir bardak suyla yanıma oturdu ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Sanki doğru kelimeleri bulmayı beklermiş gibi, ellerini kavuşturup öylece oturdu.

"Cenazede bir şey söyleme fırsatım olmadı," dedi yumuşak bir sesle, sesi biraz yıpranmış gibiydi. "Ne söyleyeceğimi bilemedim, hiçbir şeyin anlamlı olacağını düşünemedim."

Cevap vermedim. Ben de neyin mantıklı olacağını bilmiyordum. Sadece bahçenin ötesindeki, donuk ve gri gökyüzüne doğru baktım.

"Yıllar önce yapmaya çalıştığım şeyi düşünmeden edemiyorum," diye devam etti. "Aranjmanla ilgili. Seninle en büyük oğlumun evliliği. Bir köprü kurduğumu düşünmüştüm, ailelerimizi bir araya getirdiğimi."

O durakladı. Kafamı çevirmemiş olmama rağmen, bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ama Enzo'nun senin gibi biriyle birlikte olacağını hiç düşünmemiştim."

Bu sözleri beni ona bakmaya itti.

Gururla değil, daha nazik bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Aşkın doğacağını düşünmemiştim, ama ummuştum. Belki saygı, sakın bir hayat, istikrar olur diye düşünmüştüm. Ama sonra... ikinizi gördüm. Sana bakışını. Senin ona bakışını."

Hiçbir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Biz de bunu beklemiyorduk. Bu bir görev olmalıydı. İkimiz de daha soğuk bir şeye hazırlıklıydık.

"Hesaba katmadığım kısım, sen ve oydunuz," diye devam etti. "Gerçek bir şey buldunuz. Bunu ben yapmadım. Sen yaptın. Onu mutlu ediyorsun."

Son kelimedede sesi hafifçe titredi. Bardağıma baktım, sonra kenara koydum.

"O da beni mutlu ediyor," dedim boğuk bir sesle.

"Böyle oturmamız için bunun, yani kız kardeşinin ölmesi gerektiği için üzgünüm. Ölüm..." Sesi kesildi. "Her şeyi yutar, değil mi? Daha önce söylememiz gereken sözleri bile."

Başımı salladım, sonra zorlukla yutkundum. Boğazım yanıyordu.

"Onunla yaşadıkların için minnettarım," dedi. "Tüm bu kayıplara, dışarıda parçalanan dünyanın karmaşasına rağmen... İkinize bakıyorum ve bir şeylerin hala işe yaradığını düşünmeden edemiyorum. İyi bir şey büyüdü."

Yavaşça uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum. Cildi sıcaktı ve elimi tutmama izin verdi.

"Bu sadece Enzo sayesinde oldu," diye fısıldadım. "Onun inatçılığı ve kız kardeşime olan ilgisi..." Hüzünle gülümsedim. "Hiç şansım yoktu. Hiçbirimizin yoktu."

Ondan sonra ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Diğer odadaki sesler uzak bir uğultuya dönüştü. Dışarıda bulutlar daha da alçaldı ve koyulaştı, ama kocamın yakınımda olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyordu.

Amara, acıya ve kayba takılmak yerine geleceğimize odaklanmamızı isterdi.

ENZO

Karım dönüp durmayı bırakana kadar bekledim, sonra yataktan kalktım, baştan aşağı siyah giyindim ve evden sessizce çıktım.

Şehir uyurken Sicilya gecesinde sessizce araba sürerken, yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesi beni sertleştirdi. Batı Afrika'daki işe çoktan sızmışım ve bir sonraki hamlem burada onun suç ortaklarını ortadan kaldıracaktı.

Geri dönüş yoktu.

Atticus'un ilk hatasını yaptığı aynı rıhtımın önüne park ettim, motoru kapattım ve kapıyı açık bırakarak arabadan indim.

Amara'yı iyileştirmesi gerekenleri cezalandırmanın zamanı gelmişti. Atticus'un verilerini incelerken tanıdık bir isim buldum. Küçük baldızımın bakımından sorumlu olan kişi, ama bunun yerine onu en kötü şekilde ihanet etmişti.

Hepimizi ihanet etti.

Bu yüzden cenazeden sonra Amadeo'ya onu bulmasını söyledim. Konum bilgisini verdi ve ben buraya doğru yola çıktıktan sonra ayrıldı.

Bu, tek başıma yapacağım bir eylemdi ve neyse ki kardeşim beni yeter

Bu, tek başıma yapacağım bir eylem olacaktı ve neyse ki kardeşim beni yeterince tanıyordu ve buna ihtiyacım olduğunu anlıyordu.

Deponun tek girişine doğru ilerlerken, savaş botlarım zeminde sessizce ilerliyordu. Ucuz metal kapının çatlaklarından loş bir ışık sızıyordu.

Çamaşır suyu ve bakır kokusu aldım ve kapıyı iterek açtım. Ağır bir çınlama sessizliği bozdu ve ölüm beni karşıladı.

"Merhaba, Dr. Gvozden." Doktor irkildi, cerrahi bıçağını düşürdü ve laboratuvar önlüğünü hain kanıyla lekeledi. "Ve sanırım siz Dr. Milan'sınız."

"Kimsin sen?" diye sordu ikincisi.

Soğuk bir gülümsemeyle, "En kötü kabusun. Ve buradaki manzarayı düşünürsek, bu bir şey ifade ediyor." dedim.

"Bu, görüldüğü gibi değil," diye kekeledi Dr. Gvozden.

Doktorların gözleri etrafta dolaşıyordu, muhtemelen bir çıkış yolu arıyorlardı, ama gece yarısı buz gibi denize atlayıp yüzmeye karar vermedikçe kaçamazlardı. Çıkış yolu yoktu.

"Öyle mi?" dedim yavaşça. "O zaman bana bunun ne olduğunu açıklayın ve bu arada Atticus Popov ile ilişkiniz hakkında daha fazla bilgi verin. Ya da en azından eskiden ne olduğunu." Yüzümdeki gülümseme bir azizi bile kaçırırdı.

Paslanmaz çelik masalar ve kancaların hakim olduğu odaya göz gezdirdim; titreyen bir tavan lambası, bir ceset ve paslı eski bir lavabonun köşesinde nakit dolu bir çanta vardı.

O sessiz kaldığında alaycı bir şekilde güldüm.

"Bakın, bence bu *tam* olarak görüldüğü gibi." Kabusların kaynağı olan bir kasap dükkanı. "Ne dersiniz, Dr. Milan?"

Ortağına gergin bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Başka seçeneğim yoktu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapmak için seçeneğin yoktu?"

Bıçağını havada salladı. "Bütün bunları. Hayatımı tehdit ettiler. Başka seçeneğim yoktu."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Her zaman bir seçenek vardır." Ve ben şu anda bir seçim yapıyordum.

"Neden buradasın?" Dr. Gvozden cesaretini toplayarak metal masaya yaklaşarak sordu. Genç bir adam orada yatıyordu — baygın ve solgun — her iki kolunda serum vardı, vücudunun bir kısmında organlar yoktu, geri kalanı ise kesiklerle işaretlenmişti. Görünüşe göre, tek bir organ bile boşa gitmeyecekti.

"Duymadın mı?" diye sordum. "Ben senin yeni patronunum."

Dr. Gvozden donakaldı, bıçağı havada durdu.

"Ne...

ne?"

"Ne ne bu anlamı Dr. Milan sordu, gözleri gözleri ping-pong topu gibi zıplıyordu.

İç geçirdim. "İnsanların yavaş olmasını gerçekten çok nefret ediyorum." "Ö-özür dilerim, patron." Dr.

Milan çok çok çaresiz duyuyordu

. "Değil mi, Dr. Gvozden? Özür dileriz."

Sigaramı aldım ve yavaşça yaktım, sonra derin bir nefes çekip aramızdaki havayı dumanla doldurmasını izledim.

"Özrün kabul edildi." Aslında değil, ama neyse. "Peki, Atticus ile ne zamandır çalışıyorsun?" Sessizlik. "Bir dahaki sefere kendimi tekrarlamak zorunda kalırsam, bunu eklemlerinden birine kurşun sıkarak yapacağım. Ya da belki de o neşteri tutan eline."

"Yıllardır."

"O kadar uzun mu?" Sigaramdan bir nefes çektim. Karım haklıydı, iğrenç bir alışkanlıktı, ama şu anda beni sakinleştiren tek şey buydu. Ve cevaplarımı almak için sakin kalmam gerekiyordu. "Kaç kişiyi kurtardın?"

"Binlerce."

"Gerçekten kurtardım demek istiyorum, Dr. Gvozden," diye dişlerimi sıkarak söyledim, ancak ifadesine bakılırsa, o hala kafası karışık gibiydi. "Hastalar

ihtiyaç duydukları organları almak için para ödememeliler. Neden Amara'ya yardım etmediniz?"

"Ben... O... O..."

Dr. Milan cevap verdi: "Uygun bir organ bulmak imkansızdı."

Hayır, imkansız değildi. Zordu, evet. İmkansız değildi.

"Kız kardeşi uyumluydu. Ama Bay Popov, onun karaciğerini kullanırsak onu öldüreceğini söyledi." Dr. Milan'ın sesi titriyordu.

"Seni aptal," diye tısladı Dr. Gvozden, ona öfkeyle bakarak.

"Elimi kaybetmeye niyetim yok," diye mırıldandı adam, ama kulaklarımda çınlayan öfke sesinden dolayı onların tartışmalarını zar zor duyabiliyordum. İçim kül olmuş gibi kendimi hasta hissediyordum.

Onun ölümü önlenebilirdi. Ona bir şans verilmişti, ama onlar bu şansı elinden aldılar. Bizim dünyamızla *hiçbir* ilgisi *olmayan* masum bir çocuk.

içimdek ama kırılmadı.

Bunun yerine, kararlılığa dönüştü. Sözümü tutacaktım.

Amara gitmişti. Onu geri getiremezdim.

Ama onun intikamını alabilirdim. Başka hiçbir çocuğun aynı kaderi paylaşmamasını sağlayabilirdim.

Kendimi hazırladım.

"Atticus size DiMauro'lara yardım etmemenizi söyledi, değil mi?" İki doktor da yutkundu, sonra arabalarının ön paneline koydukları o berbat sallanan kafalı oyuncaklar gibi başlarını sallamaya başladılar. "Neden acaba?"

Tabii ki nedenini biliyordum, ama bunu bu iki pislikten duymak istedim.

"Bay DiMauro, adanın diğer tarafındaki Atticus'un işyerlerinden birini ateşe verdi." Dr. Gvozden sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "İçinde metresi varken."

Yine, tüm bu bilgileri ben zaten öğrenmiştim. Luca, harekete geçtiğinde adamın metresinin içeride olduğunu bilmiyordu. Çok da sempati duymadım; herhangi bir kişi—kadın

ya da değil—insan bedenlerinin parçalandığı aynı odada bulunmaya tahammül edebilenler kaderlerini kabullendiler.

"O, onu çok severdi," diye kekeledi Dr. Milan. "Yani, metresini."

"Komik, çünkü ben de benimkini severdim..." Kendimi durdurdum, bu hata göğsümü ağrıtıyordu. O acıyı bastırdım ve yerine öfke koydum. "Kayınbiraderimi severdim."

Oda, kanla kaplı bir sessizlikle doldu. Gözler etrafta dolaşıyordu, ama sözlerimin ağırlığı bir silah sesinden daha yüksek geliyordu.

Bir yerlerde bir saat tik tak ediyordu. Belki de onların son anları için bir metafordu.

Kafamı kesilmiş adama doğru eğdim. "O kim?" "Önemli biri değil," diye öfkeyle cevapladı Dr. Gvozden. "Bir keş."

"Gerçekten mi?" Doktor iyi bir yalancıydı, hatta "Bana uyuşturucu bağımlısı gibi görünmüyor."

"Evet, öyle." Ah, işte gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. "Hayatını boşa harcıyordu. En azından şimdi bir şeyler yapıyor, başkalarına *yardım ediyor*."

Dudaklarım tiksinti ile büküldü. "Sen yardım etmeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Ben bir doktorum," diye kekeledi. "Bu benim görevim."

Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor, Amara böyle derdi. Dr. Milan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı fikirdeydi.

"Amara ile uyumlu bir hasta bu masaya geldi mi?"

Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum. "H-hayır." Bir yalan daha. Tabutuna bir çivi daha akıldı.

Gevşekçe yaklaşarak cesede baktım ve sordum, "Kızı kurtarmak için elinden gelen her şeyi neden yapmadın?"

Bir kez daha cevabı biliyordum, ama onun ağzından duymak istedim. Sessizlik uzadı ve sabırsızlıkla botumla yere vurdum, kan pahalı ayakkabılarına sıçradı.

Sigaramdan bir nefes daha çektim, sonra onu ona doğru fırlattım. Sigara izmariti ceketinden sekti ve o irkildi.

"Ee, Doktor?" diye sordum.

"Onu kurtaramadım," diye kekeledi. "Onun ölmesine sadece b i r k a ç gün kalmıştı..."

Bang!

Bir kurşun kafatasını deldi. "Ve sen öldün."

Kan çıkmıyordu.

Dr. Gvozden'ı vurduktan sonra, ortağı kaçmaya çalıştı. Onun peşinden gittim ve ölümünün o kadar hızlı olmadığını söyleyelim. Sonunda ellerime kan bulaşmıştı. Parmak eklemlerim yanana ve kabuk bağlayana kadar ovuşturdum, ama kan bana yapışıp kalmıştı. Parmak izlerimin girintilerini doldurmuş, oraya kalıcı olarak yerleşmişti. Birden fazla anlamda temizlenmesi imkansız bir leke.

Musluğun altında ellerime baktım, su pembe renkte giderden akıyordu ve tek görebildiğim başarısızlıktı.

Amara gitmişti.

Ve ben çok geç kalmıştım.

Onun lanet olası doktoru, onu yavaşça ve acı verici bir şekilde öldürmek için çalışıyordu. Onun hayatta kalma şansını sanki hiçbir şey değilmiş gibi çalmıştı. Sanki o hiçbir şey değilmiş gibi.

Sırf ona öyle söylendiği için. Atticus emri verdi ve lanet olası pislik Hipokrat yemini bile yerine getirme nezaketini göstermedi.

Onun bu işe karıştığını iki gün önce öğrendim. Lanet olası iki gün geç kalmıştım.

Ve onu bulduğumda, sanki hiçbir şey olmamış gibi başka birini keserken, gözüm karardı. Amara'nın ölümü onun için *hiçbir şey* ifade etmiyordu. Sadece başka bir kurban.

Ölüm, onun hak ettiğinden fazlasıydı. Uzun ve acı verici bir işkence yaşamalıydı, böylece Amara'nın çektiği her saniyeyi ilk elden deneyimleyebilirdi.

Ve yine de... Artık çok geçti. Hiçbir anlamı yoktu.

Amara çoktan ölmüş ve gömülmüştü, adı mezar taşına kazınmıştı.

Kurtaracak kimse kalmamıştı. Düzeltmek için zaman kalmamıştı.

Eskimiş lavabodan çıkan musluğu kapattım ve o anda dünyam daha da altüst oldu.

Çünkü orada karım duruyordu... benim neye dönüştüğümün, her zaman ne olduğumun tanığı.

Depoya adım attı, ayakları kan lekeli betona değmiyordu ve cesetleri bıraktığım yerde gördü. Hala anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça etrafına bakındı.

Sonra gözleri beni buldu.

Öfkeyle değil. İğrenmeyle de değil.

Şaşkınlıkla.

Sanki görmemesi gereken bir şeye rastlamış gibi, bana ulaşmalı mı yoksa kaçmalı mı bilemiyormuş gibi. Ağzını açtı, ama ilk başta hiçbir ses çıkmadı. Sadece derin dehşetlere tanık olmuş deponun sessizliğinde nefes alıp verme sesleri vardı.

"Enzo... ne yaptın?"

PENELOPE

Soğuktan korunmak için paltomu daha sıkı sardım ve rıhtımın gölgeli kenarlarını ve sıralar halinde istiflenmiş konteynerleri taradım.

Hava tuz ve pas kokusuyla keskinleşmişti. Daha önce buraya hiç gelmemiştim — bu dar sahil şeridi, babam için bile yasak bölgeydi.

Peki Enzo burada ne arıyordu?

Bu his günlerdir içimi kemiriyordu. İlk başta bunun sebebi kederdi. Amara'nın kaybı içimde bir şeyleri kırmıştı. Ama içten içe bunun kayıptan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Bu bir yalandı.

Enzo bu gece nefes almadan evden çıktığında, uyuduğumu düşünmesini sağladım. Sonra ön kapı kapanana kadar bekledim ve ardından onu takip ettim.

Şimdi, tersaneye doğru ilerledikçe, etrafımdaki sessizlik daha da yoğunlaşıyordu. Sesler duyduğumu sandım. Belki ayak sesleri. Ya da sadece rüzgâr metal konteynırların üzerinden uyarı gibi esiyordu?

"Enzo?" diye seslendim, neredeyse nefes almaktan daha yüksek sesle. Ama o fısıltı bile sessizlikte çok yüksek geldi.

Bang. Bang.

Silah sesleri sessizliğı bozdu — keskin, kesin, acımasız.

Kalbim durdu, sonra tekrar, sert ve hızlı bir şekilde atmaya başladı. Koştum, ayaklarım betonu dövüyordu, metal kapıyı bulana kadar kasaların arasından geçtim ve onu iterek açtım.

Donakaldım.

Dr. Gvozden, tanımadığım başka bir adamın yanında yerde yatıyordu. İkisi de rahatsız edici bir şekilde hareketsizdi, gözleri cam gibi, uzuvları gevşekti. Başlarının altında koyu renkli bir kan gölü yayılmıştı, kurşun yaraları temizdi, tam ortadan. İnfaz tarzı.

Ve bu en kötüsü bile değildi. Ameliyat masasında, kesilmiş, ana organlarının olması gereken yerlerde kocaman delikler olan genç bir adam yatıyordu.

"Ne..." Kelime boğazımda takıldı.

Ve bir anda, günlerdir içimde taşıdığım his daha da kötü bir şeye dönüştü.

Bir adım geri sendeleyerek kapı çerçevesine tutundum. Nefesim kesildi, burnuma keskin ve mide bulandırıcı bir kan kokusu geldi.

Uzakta bir sıçrama sesi yankılandı ve ben sesin geldiğı yöne döndüm, nabzım önümdeki korku gösterisini geride bırakmaya çalışır gibi hızlanmıştı.

Dikkatli bir adım attım, sonra bir adım daha, ayakkabılarım taşların üzerinde kayarken zihnim sorularla doluydu. Dr. Gvozden neden buradaydı? Ameliyat masasındaki, her tarafı izlerle kaplı adam kimdi?

"Enzo?" diye tekrarlardım, ama bir yanımdan cevabı duymak istediğinden emin değildi.

Köşeyi döndüm ve orada duruyordu.

Üç parçalı takım elbiseli kocam, sırtı bana dönük, büyük bir bakır lavabonun üzerinde eğilmiş duruyordu. Bir eli lavabonun kenarını tutuyordu,

kendi hikayesini anlatıyordu. Diğer elinde ise hala silahı tutuyordu.

Midemi bulandırdı.

"Enzo..." Sesim artık kısılmıştı. Hareket etmedi. "Ne yaptın?"

Yavaşça döndü. Yüzü stoikti, gözleri okunamazdı. Bir insanın içindeki bir şey çoktan kapanmış olduğunda takındığı türden bir bakıştı.

Ona ulaşmak istedim. Ulaşamadım.

Anlamak istedim. Anlayamadım.

Bu hali bana yabancıydı. Benim ve kız kardeşim için elinden geleni yapan adamı tanıyordum. Onu gülümsetmek için hastane duvarlarına çiçekler çizen adamı. Geceleri sanki kaybolacağımdan korkar gibi beni kucaklayan adamı tanıyordum. Alnını alnıma dayayıp her şeyin yoluna gireceğini fısıldayan adamı tanıyordum.

Ama bu?

Bu başka bir şeydi.

Bu, Enzo'nun yüzünü takmış bir yabancıydı. Onu hala seviyordum. Tanrım, yardım et, onu seviyordum.

Ama ona güvenebilir miydim, bilmiyordum.

Cesetler hayır diyordu. Sessizlik bunu haykırıyordu.

Yine de, onun konuşmasını bekledim. Açıklamasını bekledim. Ama konuşmadı.

Sadece orada duruyordu, göremediğim bir yerinden kan akıyordu.

"Enzo, lütfen, bir şey söyle."

"Onu ölmesine izin verdiler," dedi. Sesi alçaktı, sakindi. Fazla sakindi. "Onu kurtarabilirdi ama kurtarmadı."

Gözlerimdeki acıyı bastırarak ona yaklaştım. "Anlamıyorum."

"Dr. Gvozden. Atticus ile çalışıyordu." Elindeki silaha baktı. "Organları çıkarıp satıyordu. Böyle insanların nefes almasına izin verilmemeli, bu dünyada yaşamasına izin verilmemeli."

"Ne?"

Beynim, sözlerinin ardındaki anlamı kavramaya çalışıyordu.

"Atticus'u öldürdüm ve sonra..." dedi, neredeyse kendi kendine. "Onları avladım ve öldürdüm. Tek tek. Atticus. Kızı. Organ kaçakçılığıyla bağlantısı olan herkesi. Belki örgütü kullanabilirim diye düşündüm ama işe yaramadı."

"Ne için kullanmak?" Bir fikrim vardı, ama bunun doğru olmasını istemiyordum.

"Amara için organ temin etmek için."

Yerimin altından kayıyor gibi hissettim, bu adamı tanımadığımı fark ettim, gece kadar ağır bir şekilde.

"Enzo," dedim yumuşak bir sesle, "ne yaptın sen?"

Gözlerini bana dikti. Ve ilk kez gördüm: sert bir kararlılık.

"Onu kurtarmak için yaptım. Gerçekten bir fark yaratacağını düşünmüştüm. Ama sonunda hiçbir anlamı yoktu," dedi.

ENZO

Geniş, kırık gözlerle bana baktı, sanki beni tanımıyor gibi. Ve bu beni her şeyden daha çok incitti.

Bu harap deponun duvarları içinde yaptıklarımın korkmamış olabilir, ama benden korkuyordu.

Ve o anda anladım. Beni annem gibi görüyordu: Sapkın. Hasarlı. Tehlikeli.

Bir canavar.

Elim, yanımda sarkık bir şekilde dururken, hala silahı sıkıca tutuyordu. Aşağı baktım ve parmaklarımın, silahı düşürme dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi seğirdiğini fark ettim.

"Bunu yapmak zorundaydım," dedim. Kulağıma bile acınası geldi. "Amara için en azından bunu yapabiliirdim. Onun acı çekmesine izin verdikleri için bedelini ödemelerini sağlamak için. Daha da iyisi, onu kurtarabilirlerdi." Penelope'ye başından beri eşleştiğini söylemek istemedim, bu onu mahvederdi. Hayır, bu benim yüküm olacaktı. "Atticus ve doktorları, Luca'nın yaptığı bir şeyin intikamını almak için onu bir araç olarak kullandılar."

Konuşmadı. Sadece baktı. Ve beni mahveden şey bu sessizlikti.

Bir adım öne çıktım. O çekinmedi, ama yaklaşmadı da.

"Yapmak zorundaydım," diye ekledim, sesim artık daha yumuşaktı. "Bana inanmalısın."

Ama bakışlarında artık birkaç gün önceki sevgi ve umut yoktu. Bunun yerine, gözleri güvensizlikle doluydu.

Orada nefret de var mıydı?

Göğsümde panik hissi uyandı.

Nefreti daha önce de görmüştüm, annemin yüzünde. Kardeşime ve bana söylediği sözlerde duymuştum. Küçük bir çocukken beni incitmeye çalıştığı her seferinde. Amadeo'ya ve bana saçma sapan şeyler söylediği, bizim asla tutmaması gereken hatalar olduğumuzu hatırlattığı her seferinde.

Bu bakışı Pen'in aynıydı. *Sen tehlikelisin. Yanılıyorsun. Artık seni sevemem.*

"Hayır," diye fısıldadım, daha çok kendime değil, ona. "Bana öyle bakma. Sanki benden nefret ediyormuşsun gibi."

Gözlerini kırptı. "Senden nefret ediyormuş gibi bakmıyorum."

Ama öyle bakıyordu. Ve bedeni hareket etmese de, saniye saniye, adım adım uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Polis gelmeden ve parmaklıklar ardına girmeden buradan gitmeliyiz," diye mantık yürüttü.

Karımın tutuklanmasına asla izin vermezdim, ama o anda, benim gibi biri için o kadar da kötü bir yer gibi gelmiyordu.

Ama sonra Amara'ya verdiğim söz kulaklarımda çınladı.

Daha iyi bir dünya yarat. Belki ara sıra bana çiçek getir. Pen'in sana ihtiyacı olacak.

"Beni sevdiğini söylemiştin," dedim, sesim titriyordu.

"Sen cevap vermedin," diye hüzünle mırıldandı.

"Söyledim." Sesim çatladı. "Seni seviyorum, Penelope. Seni o kadar çok seviyorum ki, sen yanımda olmadığında nefes almak bile acı veriyor. Sen gelmeden önce, ilk görüşte aşk benim için yabancı bir

bir kelimeydi. Şimdi ise... anlam kazanıyor, çünkü seni gördüğüm anda sana aşık oldum. Sen benim ruhumun özüsün, kalbimin atışı. Sen benim için doğru olan her şeysin."

"O zaman neden cevap vermek için bekledin?" Artık çok geçti.

Cazzo!

Dizlerimin üzerine çöküp, onu sevdiğimi avazım çıktığı kadar bağırarak istedim. Ama yapamadım.

O y ü z d e n orada titreyerek, sessizliğe boğularak, kaçınılmaz olanı bekledim.

Onun uzaklaşmasını.

PENELOPE

Kavşak.

Hayatlarımız bunlarla doluydu ve her seçimin bizi nereye götüreceğini asla bilmiyorduk.

Enzo'yu hemen eve kadar takip etmedim.

Bir saat boyunca ellerim titreyerek amaçsızca dolaştım, o adamların kanı hala ayakkabılarımın tabanında yapış yapış duruyordu. Bir ara Amara'nın mezarının önünde buldum kendimi. Arabada oturup mezar taşına bakarak bunun bir anlam ifade etmesini bekledim.

Anlamlı

gelmedi.

Hiçbir şey

anlamlı

gelmedi.

Ve saatler sonra eve döndüğümde, onu kafeslenmiş bir hayvan gibi kulübenin önünde volta atarken buldum. Güneş doğmaya başlamıştı, soluk bir ışık gökyüzünü kaplıyordu.

Arabamın kapısı açıldı.

"Neredeydi n ?" diye bağırdı Enzo. "Çok endişelendim.

Hemen arkamdan gelmen gerekiyordu." "Etrafta dolaştım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Zihnim karmakarışıkta, öğrendiklerim karşısında şok olmuştum ve hala kız kardeşimin ölümünün etkisindeydim. Yorgundum, kalbim kırılmıştı ve kafam çok karışıkta. Kocam organ kaçakçılığına bulaşmıştı ve bu, şüphesiz tüm ailemizi tehlikeye atacaktı bir hareketi.

Bunu biliyor olmalıydı, değil mi?

Onun yardımıyla arabadan indim ve elini sırtıma koyarak beni içeriye yönlendirdi.

Ben irkildim.

Acı bir kahkaha attı. "Merak etme, bu eller sana asla zarar vermez."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama gerçekten, ne söylenebilirdi ki?

Mutfağa girdiğimizde sessizdi, havada kahve kokusu dolaşıyordu.

"İhtiyacın olacağını düşündüm," dedi Enzo, yeni demlenmiş kahveye doğru başını sallayarak.

"Evet, lütfen."

İki fincan doldurdu ve birini bana uzattı. Enzo lavabonun yanında durup pencereden dışarı bakarken, çenesini sıkıca kapatmış, acı sıvıdan bir yudum aldım.

Köşede, yarısı fermuarlı bir spor çantası duruyordu ve içinden bir silah ve eldivenler görünüyordu. Yeraltı dünyasıyla bağlarım olmasına rağmen, daha önce hiç görmediğim bir manzaraydı.

Masadaki sandalyeye çöktüm, gözlerim kıyafetime indi. Karanlıkta giyinmiş olduğum belliydi, sweatshirt'ümün ve taytımın renkleri birbirine uymuyordu. Kırmızı ve sarı pek uyumlu değildi. Amara buna çok gülerdi...

İç geçirdim ve başımı salladım, sonra sessizce sordum, "Bir yere mi gidiyorsun?"

Gözleri beni buldu, çenesi hala gergindi. "İkimiz de gidiyoruz." Ellerimi sıcak fincanımın etrafında birleştirdim.

"Aileme ve çocuklara yardım etmek istiyorum, bu süreci atlatmaları için..." Bir hıçkırık bastırdım. "Bana ihtiyaçları olacak."

"Burada kalmak akıllıca değil."

"Ben..."

"Kalacağını söylemeye cüret etme, Penelope."

Aramızda, kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gergin bir sessizlik uzandı. Cebine uzandı ve bir paket sigara çıkardı. O anda, benim yanımda hiç sigara içmediğini fark ettim. Resmi olarak tanıştırıldığımız günden beri bir kez bile içmemişti.

Gözüm, kolunu lekeleyen kana takıldı ve kendimi, evlendiğimizden beri benim için yaptığı her şeyi düşünürken buldum — istesem de istemesem de. Her özverili davranışı, her sessiz fedakarlığı, nazik şefkati... Bunların ağırlığını bir anda hissetmemiştim — ta ki şimdiye kadar.

Bencil ve kördüm.

Yutkundum, içime dönüp baktığımda kendimi bencil buldum. En azından kendi gözümde.

"Nereye gidiyoruz?"

Bir anlığına gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kendini topladı. Daha fazla kavga etmeye hazırlıklı olmalıydı. "Aldığım ev buradan çok uzak değil. Ailenizi ziyaret edebilirsiniz."

"Ailem şüphelenir," diye fısıldadım. "Aniden ayrılırsak."

"Evi biliyorlar, hatırladın mı? Tabii babana öğrendiklerini anlatmayı planlamıyorsan ve..."

"Hayır." Gözlerinde şaşkınlık belirdi.

Dün gece olanları aileme anlatırsam, ortalık cehenneme döneceğini biliyordum. Babam hiç tereddüt etmeden tüm aileyi bu işe bulaştırırdı ve Enzo da hedef olurdu. Ama kocam bunu hak etmiyordu, tüm olanlardan sonra. Ve gerçek şu ki, o doktorları öldürdüğü için onu tamamen suçlamıyordum. En ufak bir şansları varken Amara'yı kurtarmayı ihmal etmişlerse, başlarına gelenleri hak etmişlerdi. Ve bu, metal masada katledilmiş o adam gibi, diğer şüpheli faaliyetlerini hesaba katmadan bile böyleydi.

Tanrı yardımcım olsun, bir parçam onların acı çekmesini bile umuyordu.

"Hayır ne?"

"Aileme ya da başka kimseye söylemeyeceğim."

Enzo pencere kenarından uzaklaştı ve odayı geçerek masaya oturdu, gerginliği hala üzerindeydi.

"Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Doktorlar hak ettiklerini buldular."

Ve sen beni sevdiğini söyledin, diye düşündüm.

"İnan bana, *mia anima*, çok daha kötüsünü hak ettiler."

Amara'nın ölümünün acısı ve doktorların cinayetlerini görmenin şoku hala tazeyken, bunu kafamda oturtmakta zorlandım. Evet, bunu hak ettiler, ama Enzo'nun bu işe karışmasını anlayamıyordum. Başından beri Atticus Popov ile bağlantısı var mıydı ve bu konuda yalan mı söylemişti?

"Bana her şeyi anlatabilir misin? Organ kaçakçılığına nasıl karıştığını, kimlerin olduğunu... Her şeyi."

Bütün vücudu gerildi ve odadaki hava buharlaşmış gibi görünüyordu. Gözleri donuklaştı, ifadesi okunamaz hale geldi, sanki gözlerinin arkasında bir kapıyı çarpmış gibi.

"Seni yargılamak için sormuyorum," diye fısıldadım. "Lütfen... Sadece anlamam gerekiyor."

Titreyerek nefes verdi ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi, sanki bu şekilde kendini toparlayabilecekmiş gibi başını sıkıca kavradı. Sonunda konuşmaya başladığında sesi çatladı.

"*Cazzo*... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Başlangıçtan başla," diye fısıldadım.

4c

ENZO

Geçen hafta zor geçmişti, ama daha önce de zorluklar yaşamıştım.

Ancak, sevdiğim kadının, karımın gözlerindeki bu bakış —her şeyi gölgede bıraktı. Bana sanki bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

Benim bir canavar olduğumu söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Çünkü ben zaten biliyordum.

Annem, onların kim ya da ne olduklarını anlayamadan beni bir şekilde şekillendirmişti. Onlar vampir ya da kurt adam değildi, masallardaki kötü adamlar da değildi. Onlar insandı. Çocuklarına bakacağına söz veren, ama bunun yerine onlara nefret besleyen ve onları öldürmeye çalışan kadınlar. Hasta küçük kızlara sözler veren, ama sözlerini tutmayan erkekler.

Gerçeği çok geç öğrendim. Suçluları çok geç öldürdüm. Çok geç kalmıştım.

"Enzo?" diye sordu Penelope.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Pen oturdu, dizleri yuvarlak mutfak masasının altında benimkine değiyordu, elleri kahve fincanını tutarken hafifçe titriyordu.

Korkmuştu. Hâlâ buradaydı, ama korkmuştu. Ve onu suçlamadım.

Takacak maske kalmamıştı, işaret edip "*Ben gerçekte buyum*" diyebileceğim bir versiyonum kalmamıştı.

Geriye kalan tek şey gerçektir.

Ben de ona gerçeği anlattım, her çirkin, pürüzlü parçasıyla birlikte.

"Annem zihinsel olarak dengesizdi. Tam bir deliydi. Amadeo'ya ve bana canavar derdi," dedim sessizce. "Ben küçükken, hiçbir şey bilmeden ve anlamadan önce bile, benim 'Marchetti canavarı' olacağımı iddia ederdi."

Pen, bu vurguyu duyunca yüzü yumuşadı — kafası karışmıştı, ama sözünü kesmeye cesaret edemedi.

"Babam, Amadeo doğduktan kısa bir süre sonra onu bir tımarhaneye yatırdı. Ben bebekken beni balkondan sarkıtarken yakaladı ve artık görmezden gelemey ya da anneliğe uyum sağlayamadığını iddia edemezdi. Böylece, bir tımarhaneye yatırıldı, ama sık sık kaçıp bize gelirdi. Ve her seferinde, bize doğmamamız gerektiğini, Tanrı'nın bir hata yaptığını, *kendisinin* bir hata yaptığını açıkça söyleyerek bizi öldürmeye çalışırdı."

Durakladım ve Pen'in gözlerinin dehşetle büyüdüğünü gördüm.

"Bir gece odama gizlice girip beni yastıkla boğmaya çalıştı. Nefes nefese uyanıp havayı solumaya çalışırken, onun elinden kurtulmayı başardım. O ise orada durup, yüzünde bir gülümsemeyle üzerimde duruyordu. Nefes nefeseyken, aklımda tek bir düşünce vardı. O beni sevemiyorsa, başka kimse sevemez mi?"

"Seviyorum," dedi boğuk bir sesle.

Yutkundum. "Ama sen de korkuyorsun."

Kafasını salladı, ama sonra duyduklarını hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı. "Annen amcanla aynı anda öldü sanıyordum? Bir kaza falan."

Cazzo, madem bunu yapıyordum, sonuna kadar gitseydim.

“Annem hayatta kaldı, ama babam – ki o aslında amcamdır – onun dünyadan silinmesini sağladı.” Pen elini ağzına götürdü. “Tanıştığın babam aslında amcam Enzo. Ben de bunu kısa süre önce, evlenmeden hemen önce öğrendim.”

"Tanrım."

Elimi salladım. "Evet, bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye olabilir."

Keskin ve soğuk bir nefes aldım.

“Her neyse, tohum ekilmişti ve annem ölmüş olsa da, sözleri kafamı karıştırıyordu. Ben bir canavardım ve Omertà'daki hayata bağlılığım bunu pekiştiriyordu. Sen de bunu yaşadın, çok iyi biliyorsun. Seninle çıkmaya çalışan erkekleri öldürdüm, bunu kim yapar ki?”

Konuşmadı, ama zihninin çalıştığını görebiliyordum. "Ama sonra Amara geldi. Minik ama cesur. Sadık.

seni incitirsem beni döveceğini söyledi, ama yine de bana ailesiymişim gibi davrandı."

Boğazı titredi. "Senden hoşlanıyordu. Bir gün seni sevmiş bile olabilir."

"Hiçbir çocuk öyle acı çekmemeli, en azından o. O yüzden o sözleri söylediğinde, beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi. Örgütü dağıtacağtım, ama önce onu bir organ temin etmek ve onu kurtarmak için kullanacaktım."

Gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi.

"Organ kaçakçılarının beni kaçırmasını dilediğimi söyledim," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Doğru. Atticus'un bu işe karıştığını öğrenmiştim, bu yüzden onun peşine düştüm. Ne yazık ki, o senin babana kin besliyordu ve Amara için uygun olabilecek herkesi ortadan kaldırmayı kendine görev edinmişti. Bu yüzden onu işkence ederek örgütü ve onunla çalışanların isimlerini bana devretmesini sağladım. Ama şimdi biliyorum ki bana her şeyi vermedi."

"Onları öldürdün mü?" diye fısıldadı. "Tek tek."

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Uygun bir eş bulmak için her yolu denemek istedim. Uygun bir karaciğer bulmak için her yeri aradım. Atticus toplam beş kişi olduğunu söylemişti, ama kayıtlarında sadece dördünü bulabildim."

Gvozden'dan Pen'in beşinci kişi olduğunu öğrendiğimi ona söylemedim. Atticus Popov, Penelope'nin uygun olmadığını garanti altına aldı ve Dr. Gvozden'ı kendi emrini yerine getirmesi için kullandı. Bu, onu onarılamayacak şekilde incitirdi.

"Sonra o öldü. Cenaze töreninin sabahı Dr. Gvozden'in ihanetini öğrendim ve onu ve diğer adamı örgüte bağladım. Çok geç kalmıştım. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Bu sözler beni neredeyse yıkıyordu.

İsimler buldum. Para izleri. Hasta geçmişisi olmayan ameliyat kayıtları. Hiç beklemeden organ satın alan insanlara satılan çalıntı organlar. Neden Amara için bunu başaramadım?

"Gvozden," diye fısıldadım. İsim dilimde yanıyordu. "Onun eylemsizliği Amara'nın ölümüne yol açtığı için, onu öldürmüş de olabilirdi."

"

Dr.

Gvozden'in Atticus ile çalıştığına dair kanıtınız var mı?

Başımı salladım ve spor çantasına uzandım, sonra Dr. Gvozden'in eşyaları arasında bulduğum zarfı çıkardım. Onun adı sayfa sayfa dosyalarda görüldüğünde, içimde kötü bir his uyandı ve bunu araştırdım. Bu beni karanlık bir yere götürdü.

Onu karıma uzattım ve o titrek ellerle açtı. Amara'nın kemoterapi tedavisi sırasında çekilmiş bir fotoğrafıydı. Karaciğeri ve kalbi üzerinde, iki mükemmel cerrahi X işareti olan kırmızı mürekkep vardı. Notta "**Kalbi çıkarın**" yazıyordu.

Pen uzun süre fotoğrafa bakarken, boğazı titreyerek fotoğraf parmaklarının arasında titriyordu. "Kalbini aldılar mı?"

"Evet." İnsan kemiklerini parçalayan bir çekiç gibi inen tek kelime. "Kahretsin, onu hayal kırıklığına uğrattım," diye boğuk bir sesle söyledim, içim bir parça ölmüştü. "Silahımı ona ve diğer doktora doğrultmuş duruyordum ve tek düşünebildiğim Amara'nın kanıydı, şimdi ellerimde. Ve sonra gözlerindeki bakış..."

"Ne bakışı?" diye sordu Pen, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Annem haklıydı. Ben bir canavarım. O bunu başından beri biliyordu biliyordu."

Pen uzun süre sessiz kaldı. Bir şey söylemesini beklemiyordum. Kalmasını bile beklemiyordum.

Ama konuştuğunda, sesi titremezdi. "Yanılıyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Ne konuda?"

"Sana baktığımda seni bir canavar olarak gördüğümü düşündüm. Öyle değildi. *Öyle değil.*" Başını salladı. "Sevdiğim adamı kanlar içinde gördüm ve korktum. Yaptıklarından korktum. Bunun anlamından korktum. Ama *senden* korkmadım. Senin çoktan gitmiş olmandan korktum."

Ona baktım.

"Sen deli değilsin ve kesinlikle bir canavar da değilsin," dedi sertçe. "Sana baktığımda hiç bir canavar görmedim, Enzo. Bir kez bile. Şimdi bile görmüyorum."

"Bundan geri dönebilecek miyim bilmiyorum, *mia anima*," dedim.

"O zaman geri dönme," diye fısıldadı Pen. "Yeni bir şey inşa et."

Elime uzandı, parmaklarımda hala kan lekeleri vardı.

Ve yine de tuttu.

PENELOPE

Limon ağaçları bu mevsimde çıplak duruyordu, budaklı dalları soğuk, gri gökyüzüne eski parmaklar gibi uzanıyordu. Son yaprakları, sanki her şeyin bittiğini henüz fark etmemiş gibi, dallara inatla tutunuyordu. Rüzgâr, uzun, yorgun iç çekişlerle ağaçların arasından geçiyor, sessiz bir uyarı gibi ailemin malikanesinin taş duvarlarına sürtünüyordu.

Buradan itibaren, mülk alçak bir sise gömülmüştü, tepeler ise sanki uyuyan canavarlar gibi kıvrılmıştı. Eşikte durmuş, paltomu sıkıca çekmiş, bulutların yeryüzüyle buluştuğu gökyüzüne bakıyordum. Ya da belki de her şeyin üzerime çöktüğü için öyle hissediyordum.

Keder artık bir şekil almıştı. Annemin sessizliği, babamın hareketsizliği, Amara'nın eskiden oturduğu boş sandalye, eskiden yürüdüğü yol ve eskiden her yeri dolduran kahkahası...

Enzo yanımda duruyordu, elleri ceplerine gömülü, yakası dikilmişti. Kulübeyi terk edip koruyu geçtikten sonra pek konuşmamıştı, sadece donmuş yolda benim yanımda sessizce adımlarını atıyordu.

İkimiz de bugünün ne anlama geldiğini biliyorduk.

Eşiğe vardığımızda, gözlerim balkonlu üst kattaki pencereye kaydı. Amara'nın yuvarlak yüzünün cama yapışmış, bizi beklerken nefesiyle camı buğulandırmış halini görmeyi yarı yarıya bekliyordum.

Aptalca.

Orada olmadığını biliyordum.

Enzo da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü eve girmeden hemen önce kolunu omuzlarıma doladı. Isınmak için değil. Kendini toparlamak için. Kederini paylaşmak için.

Artık buraya rahatça giremeyecektik. Artık çıplak ayakla ve ödünç alınmış zamanla içeri sızamayacaktık. Bu eşikte durmak, bir daha asla geri alamayacağımız bir şeyden uzaklaşmanın ilk adımı gibi hissettirdi.

Bugün veda edeceğimizi bilmiyorlardı.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı ve kardeşlerim Damiano ve Armani omuz omuza, yarısı gölgede duruyorlardı. Bugün oyun oynamıyorlardı. Kendini beğenmişlik yoktu, akıllıca sözler yoktu. Sadece çok hızlı yaşlanmış çocuklar vardı. Henüz nasıl yaşayacaklarını bilmedikleri bir şey yüzünden gözleri donuklaşmıştı.

"Siz ikiniz burada donmaya mı niyetlisiniz?" dedi Damiano. Sözleri alay etmek içindi, ama havada asılı kaldı.

"Geliyoruz," diye cevap verdim, ama hemen hareket etmedim. Bunun yerine, nonno'mun sevdiği hüzünlü limon ağaçlarına baktım. Amara da severdi. Ben de severdim. "Eskiden burada sonsuza kadar yaşayacağımı düşünürdüm. Limon ağaçlarının her bahar, ne olursa olsun çiçek açacağını düşünürdüm."

Enzo başını hafifçe çevirdi. "Hâlâ yapacaklar."

Ona inanmak istedim. Ama artık her şey farklı geliyordu, sanki Amara son nefesini verdiği anda köklerin içindeki bir şey kurumuş gibiydi.

İçeri girdik, kapı arkamızda son bir yankı ile kapandı. Giriş holü loştu, yan odadaki şöminenin ısısı taş duvarlarda hafifçe titriyordu. Havada, sadece

hüzünle dokunmuş evlerde hissedilen o sessiz sükunet vardı. Koridorun bir yerinde, bir kapı nazikçe kapandı. Belki annemdi. Ya da belki sadece evin hatıralarıydı.

"O olmadan yanlış geliyor," diye mırıldandı Damiano, kollarını ovuşturarak.

Ben de başımı salladım. "Evet."

Kimse onun adını söylemedi. Kimsenin söylemesine gerek yoktu.

Sanki yüzer gibi oturma odasına doğru sürüklendik. Şöminede ateş yavaşça yanıyordu ve halıya yumuşak gölgeler düşürüyordu. Annem kanepenin kenarında kıvrılmış oturuyordu, kucağında dokunulmamış bir çift örgü iğnesi vardı. Gözleri uzaklara dalmış, kenarları şişmişti. Babam onun yanında oturuyordu, elinde dokunulmamış bir bardak su vardı, başparmağıyla yavaşça bardağın kenarını çeviriyordu.

Bizi fark ettiklerinde, yavaşça ayağa kalktılar, sanki bizim varlığımızı hatırlamaktan şaşırılmış gibiydiler. Annem önce beni kucakladı, beni çekinerek, kırılgan bir kucaklamaya çekti. Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi, ya da belki de o kırılacaktı.

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Penelope... yakınımnda kal." Gözleri kocama kaydı ve ekledi, "İkiniz de yakınımnda kalacaksınız, değil mi? Bizi terk etmeyeceksiniz, değil mi?"

Enzo, mermer gibi dik duruyordu, ama içten içe, bu yalanı söyleyemeyeceğini biliyordum.

Ben onun yerine söyledim. "Bırakmayız."

Bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı, ama annemin yüzündeki rahatlama ifadesini görünce içim rahatladı.

Hepimiz oturduğumuzda, Enzo elimi tutarak bana destek oldu. Ya da belki de ben ona destek oldum.

Altımız bir süre oturdu, sanki bu sadece bir ziyaretmiş gibi davranarak. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız türden bir ziyaret. Ama hava daha ağırdı ve sessizlik huzurlu değildi. Söylenmemiş şeylerle doluydu.

"Hatırlıyor musun, paddleboard yapmaya gittiğimizde, o birdenbire 'köpekbahşı' diye bağırdı 'shark' just to freak you out?" Damiano dedi

aniden, zoraki bir gülümsemeye. "Neredeyse lanet tahtayı devirecektin."

"Denizden Meryem Ana'nın yükseldiğini görmüş gibiydin," diye ekledi Armani yarı gülümseyerek.

"Belki de öyleydim," dedim kuru bir şekilde. "Ya da belki de sadece suya işedim. Her ikisi de olabilir. Muhtemelen beni köpekbalıklarından kurtaran da buydu."

Damiano kısa bir kahkaha attı, ama çabucak kesildi. "Günlerce bu konuda gülmekten kendini alamadı."

"İyi güldü," dedi Armani. "Biliyorsunuz, herkesin de gülmeye başladığı türden bir gülüş."

Hepimiz başımızı salladık. Sonra yine sessizleştik.

Kanepenin arkasına yaslandım, kalbim sıkışıyordu, ta ki sonunda gitmek zorunda kalana kadar. Onlara bunun veda olduğunu, valizlerin çoktan arabaya yüklendiğini, bir gece daha onların kulübesinde uyuyamayacağımı söyleyemedim. Bu evde daha fazla kayıp için yer yoktu.

Babama veda etmek için sarıldım. O, sanki biliyor ama söylemiyor gibi, başımın arkasını biraz fazla uzun süre tuttu.

Ayrılırken oyalanmadık. İkinci bir kucaklaşma olmadı. Geriye bakmadık. Soğuğa çıktık, çıplak limon ağaçlarının, hayaletlerin yanından geçip, doğrudan Enzo'nun kulübenin yanında bekleyen arabasına doğru yürüdük. Enzo benim için arabanın kapısını açtığı anda, rüzgâr tekrar esmeye başladı ve yaprakları ayak bileklerimizin etrafında savurdu.

O arabayı çalıştırırken, son bir kez daha malikaneye bakmadan edemedim. Kapalı pencereler veda ediyordu, baca dumanı siyah gökyüzüne yükselirken, limon ağaçları evi sessiz sıralar halinde çevreliyordu, karanlık ve çıplak.

Bir süre farlarsız sisin içinden geçtik, elim Enzo'nun elini ve anılarımı sanki yanımda götürebileceğim bir şey gibi sıkıca tutuyordum.

PENELOPE

Yeni evimize vardık.

Deniz altımızda uzanıyordu, mavi sular sesleri yutacak kadar güçlü bir şekilde kayalara çarpıyordu. Ev, üç tarafı mavi ile çevrili bir uçurumun üzerinde, her şeyin üzerinde yükseliyordu.

Mülk yıllardır terk edilmiş durumdaydı, sahte şirketler ve dokunulmamış bir mirasın altında gizlenmişti. Enzo, doğru kişilere para ödeyerek evi hızlıca temizlettirdi. İçeride kamera yoktu. Kağıt izi yoktu.

Burası konfor için satın alınacak türden bir yer değildi. Düşmanları uzak tutmak ve sevdiklerini güvende tutmak için satın alınacak türden bir yerdi. Enzo, Atticus'un mezarından sonra bile başka ne tür numaralar sakladığından emin değildi, ama kan peşinde olan düşmanların ortaya çıkma riskini göze alamazdı.

Arabayı park ettik ve o valizlerimizi içeri taşıdı, evi geçerken yankılar duyuluyordu.

"Mutfağı ve yatak odamızı tamamen yenilettim," dedi. "Gerisini birlikte yapabiliriz."

Gözlerimi ufka dikip muhteşem manzarayı içime çekerek bir kez başımı salladım. Farklı koşullar altında, bu manzara nefes kesici olurdu. Uykusuz bir gecenin ve beni yeniden paramparça eden gerçeklerin ardından, tek yapabildiğim donuk bir şekilde manzaraya bakmaktı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, sanki ailemin yanına kaçmamı bekliyormuş gibi. Kaçmayacaktım. O benim bugünü ve geleceğimdi. O benim kocamdı. O benim evimdi.

Elini tuttum. Avuç içi nasırlı, sıcak ve tanıdıktı. Son zamanlarda hiçbir şeyin veremediği bir sağlamlık hissi veriyordu.

"İyiyim, sadece yorgunum," dedim.

O zaman bana baktı, gözlerinde okunamayan bir şey vardı. "Git dinlen. Uzun bir geceydi."

"Sen de benimle dinlenir misin?" Başını salladı ve ben elini daha sıkı tuttum. "Lütfen, ikimizin de buna ihtiyacı var."

O da pes etti.

Duş aldık, en sevdiğimiz sabunlar bizim için hazırды, sonra yatağa girdik.

Elleri beni güvenli bir şekilde sarmışken, gözlerimi kapattım ve nefesimi düzenledim. Uykuya dalamayacağımı biliyordum, ama Enzo'nun benden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Keskin bir zihne ihtiyacı olacaktı, çünkü içgüdülerim o iki doktorun ölümünün fark edilmeyeceğini söylüyordu.

Her şeyin ağırlığı etrafımızda bir patlamadan sonra toz gibi yerleşirken, ben onun yanında yatakta uzanıyordum. Enzo hareket etmemişti. Saatlerdir. Nefesi yavaş ve düzenliydi, ama onun da uyumadığını biliyordum.

Böyle bir şeyden sonra uyuyamazsın. Sadece hayatta kalırsın.

Karanlıkta yüzümü ona çevirdim, profilinin silüetini izledim, ellerini battaniyeye sıkıca tutturmuş, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi. O, kız kardeşime, aileme ve kardeşlerime karşı olduğu gibi düşünceli ve nazık bir adamdı, ben sadece onun diğer yönünü görüyordum.

Öfke. Şiddet. Gözünü kırpmadan bir can alabilen tarafı.

Biz buyduk: putperestlerin mirası.

Ama biz bundan çok daha fazlasıydık. Biz intikam meleşiydik, adalet arayışındaydık. Enzo dün gece o adamları öldürdüğünde bunu kanıtlamıştı. Amara'nın intikamını aldı ve diğer çocukları Dr. Gvozden'in gelecekteki ihanetinden kurtardı.

Öğle yemeğinden sonra nihayet ayağa kalktım.

Yatağın kenarına oturup yere bakıyordum. Kalbim ikiye bölünmüştü. Bir yandan, karanlık bir köşe bulup etrafımda ölümün gölgesi olmadan kız kardeşimin yasını tutmak istiyordum. Ama diğer yandan, kalbimin daha ağır bir şey fısıldadığını duyuyordum.

Kal. Onu sev. Onun yanında ol.

Bana anlattıklarını düşündüm. Çalkantılı bir çocukluk geçirmişti; gözlerinde pes etmiş bir bakışla o depoda oturup benim gitmemi beklemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama bunu yapamazdım, yapmayacaktım.

Ayağa kalktım, mutfaka gittim ve kahve yaptım.

Enzo birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Gri eşofman altı giymişti, çıplaktı ve gözlerinde bir boşluk vardı, ama yine de çok yakışıklı görünüyordu.

Kapı eşiğine yaslanarak boğuk bir sesle, "Gizlice kaçtığını sandım. Beni terk ettiğini." dedi.

Omuzları düştü ve göğsünde bir şeyin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum. Sanki beni terk etmemi *umuyordu*, bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bunu görmek kalbimi acıttı.

"Gitmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Seninle birlikte olmadıkça gitmem."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sen benim kocamsın, Enzo. Benim evimsin. Neden öyle davrandığını anlıyorum ve farklı tepki vereceğimi söylersem ikiyüzlü olurum. Seni seviyorum ve eğer sen

Beni sev, birlikte dünyayı fethedelim, ama bir an bile seni terk edeceğimi düşünme.

Onun gözleri gözleri kuru ama
parmakları parmakları titriyordu çünkü
eşiği geçip benimkine uzanırken titriyordu.

Onları tuttum.

Kan lekeli olsun ya da olmasın, onlar onundu ve o hala benimdi.

PENELOPE

Taşınalı iki gün olmuştu. Enzo ve ben saatlerce internette dekorasyon fikirleri ararken, ev hala yankılanıyordu. Sorun şu ki, ikimizin de halı veya mobilyalarla ilgilenecek enerjisi yoktu.

Böylece işine döndü ve hırstdan çok kaçınma eğilimini gösteren bir odaklanma ile işine daldı. Ben de yarım yamalak ders çalışmaya çalıştım ama bir sayfayı bile bitiremeden vazgeçtim.

Lana Del Rey'in *Honeymoon* albümü ironik bir şekilde arka planda çalıyordu ve albümün hüznü, melankolik tonları aramızda asılı kalan ağırlığı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Son zamanlarda yaşadığımız kaybın gölgesi olmasa bile, bu albüm bir ağıt gibi gelirdi.

Tüm endişelerim hızla ilerlerken, müzik zihnimin arka planında kayboldu. Kafamı kaldırıp onu kapı eşiğinde, kollarını kavuşturmuş, beni izlerken bulana kadar Enzo'nun çalışmayı bıraktığını fark etmemiştim.

"Çalışmıyorsun," diye nazikçe azarladı.

"Sen de çalışmıyorsun," diye karşılık verdim, ama sesimde sertlik yoktu.

Yanıma gelip yere oturdu, sırtlarımız boş duvara yaslandı. Mobilyalar yoktu, sadece biz ve altımızdaki soğuk parke vardı.

"Sana kuzenlerim Hannah ve Arianna'dan bahsetmiş miydin?" O başını salladı ve ben, ona yıllar önce, ilk takip görevinde Hannah'yla tesadüfen tanıştığını hatırlatmanın komik olacağını düşünmedim. "Organ kaçakçılığı işine bulaşmışlar. Hannah'yı kaçırmışlar."

"Hmmm."

Suç dünyası gerçekten de küçük bir yerdi. "Tabii ki hayatta. Bir organını ve muhtemelen bir parçasını kaybetti."

"Bu örgütün parçası olan bu adamlar ve kadınlar, doğru ya da yanlış, masum ya da değil, hiçbir şeyi umursamıyorlar."

O haklıydı ve Enzo'nun onu sökmesi iyi bir şeydi. Sadece diğerlerinin bunu aynı şekilde görmeyeceklerinden, onun daha kötü niyetli nedenlerle devraldığını düşüneceklerinden korkuyordum. Ama o köprüyü geçince düşünürüz.

"Düşünüyordum," uzun bir sessizliğin ardından başladı.

Ona dönüp baktım. "Ben de. Ne düşünüyordun?"

"Önce sen söyle."

Aramızda yarısı boş bir şişe maden suyu duruyordu, ona uzandım ve hafifçe sıktım. "Atticus'u bitirdikten sonra elde ettiğin bağlantılar, kazandığın erişim... Sence bunları bir şekilde kullanabilir miyiz?"

O, zar zor bir kez başını salladı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Bunu iyi bir şeye dönüştürmemiz gerektiğini söylemiştin ve cerrahları, donörleri ve hastaları birbirine bağlayabilecek bir yazılım, dünya çapında bir ağ kurarsam, birçok insanı kurtarabiliriz."

Yutkundum. "Peki ya... cinayetler?"

"Hayır, cinayet yok." Ellerini ovuşturdu, sonra yüzüne bastırdı. "Her şey gönüllü bağışa dayalı olacak. Bağışçı olmak için kaydolan herkes bu veritabanına kaydedilecek, ancak bölge bazında değil. Dünya çapında olacak ve karaborsada iş yapmaya çalışan herkesi ortadan kaldıracak."

"Bu, dışarıda kalan herkesi işsiz bırakır." Sesim çatladı. "Enzo... Bunu düzeltebiliriz."

"Biliyorum." Sesi boğuktu. "Organ kaçakçılığı için suçluların çocuklarını avlayanları ortadan kaldırmalıyız. Bu kan davaları sona ermelidir. Dahası, organ kaçakçılığı genel olarak suçlular için çok caziptir. Onlara insan hayatı üzerinde çok fazla güç verir ve yaşam arzusu, insanları sevdiklerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya çaresiz hale getirir. Ama bu yazılımla..."

Ona baktım ve gözlerinin ardındaki umudu gördüm.

Gözlerimden akan yaşları silmek için gözlerimi kuvvetlice kırdım. "Bu yazılımla, dünyadaki herkes adil bir şansa sahip olacak," diye mırıldandım. "Sistem merkezileştirilecek ve giriş sırasında yüz taraması tüm kurumların veritabanlarında arama yapacak."

O başını salladı. "Her doktorun yapacağı gibi erişim. Hiçbir ebeveyn, eş veya çocuk bir daha asla istismar edilmeyecek."

"Enzo?"

"Evet?"

"Onun kalbini kimin aldığını biliyor musun?" Bu soru günlerdir beynimde yanıp sönüyordu ve bilmek beni çok korkutsa da, öğrenmek zorundaydım.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Albüm tekrar çalmaya başladı, bu sefer "God Knows I Tried" şarkısı. Bu çifte ironiyi görünce neredeyse gülecektim. Neredeyse...

"Bilmiyorum, ama öğrenebilirim. Öğrenmemi ister misin?" Başımı salladım.

"Bana bir söz ver," diye fısıldadım. "Her şeyi."

"Bunu yaparsak... bizim şartlarımızla yapacağız. Omertà'nın şartlarıyla değil. Kingpin'lerin şartlarıyla değil. Ve kesinlikle bu örgütün şartlarıyla da değil. Atticus'un mirasını ortadan kaldıracacağız."

Bana sanki ona bir kibrit ve bir fitil vermişim gibi baktı.

"Anlaştık."

Beni kucağına çekti ve boş evimizin boşluğuna bakarak, onu mobilyalardan çok daha önemli bir şeyle dolduracağımızı zaten biliyorduk. Birbirimize olan sevgimiz ve sadakatimiz.

EN\O

Onun omzuna dökülen saçlarına hayranlıkla bakarken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yüzünün yumuşak hatları ve yıllar önce Paris'te bir sahnede, elinde çellosu ile beni büyüleyen yıkıcı gücü. Ama en çok sevdiğim şey onun sadakatiydi.

Şimdiye kadar kaçabilirdi. Ama kaçmadı.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Teşekkür ederim."

Gözlerini açtı ve başını eğerek bana baktı. "Ne için?"

"Hâlâ burada olduğun için." Uzun bir süre bana baktı. "Gitsen de seni suçlamazdım," itiraf ettim.

Bana yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. "İyi günde, kötü günde, Enzo. O gün kilisede söylediğim sözleri içten söylememiş olabilirim, ama şimdi içten söylüyorum. Tüm kalbimle, iyi günde, kötü günde. Zengin ya da fakir. Hastalıkta ve sağlıkta... Birlikte kalacağız."

"Seni hak etmiyorum," dedim.

"Komik, çünkü birisi benim seni hak etmediğimi iddia edebilir," diye mırıldandı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O yüzden bununla zaman kaybetmeyelim ve sadece... Bilmiyorum. Sadece beni öp."

Yavaşça eğildim. Nefesi kesildi. Aınlarımız birbirine değdi, sonra eli ensemin arkasına kayd ve beni yere sabitledi.

Öpücük aceleci değildi. Çaresizce değildi. Yavaş ve emindi. Vücudu benimkine bastırd ve ben de sanki yapmazsam parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi kollarıma sardım.

Günlerdir her yanımd gergindi; keder, adrenalın ve suçluluk duygusuyla doluydu.

Ama şimdi, dünya sessizleşti.

Onun dokunuşu karanlığı silmedi, ama ona bir şekil verdi. Taşıyabileceğim bir şey. Tek başıma taşımak zorunda olmadığım bir şey.

Yerimizi değıştirdim, böylece ikimiz de yere uzandık. Giysilerimiz bir anda atıldı, tenimiz tenimize, sıcaklığımız soğuk havaya, kederimiz ihtiyaca dönüştü.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum.

Ellerim vücudunda dolaşt — kalçaları, kaburgalarının kıvrımı, ensesi — ona tapınarak, onu sahiplenerek, ama en önemlisi onu koruyarak.

O benim altımda hareket ediyor, ihtiyaçla kıvranıyordu.

Ritimimiz kendiliğinden ayarlandı, yavaş ve bilinçli, anı aceleye getirmeye çalışmadan, içine dalmaya çalışarak. Her fısıldadığımda nefesi kesiliyordu ve tırnakları omuzlarıma batarken, acıyı memnuniyetle karşıladım. Her şeyi daha gerçek hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım, ellerinin üzerimde olmasını, saygılı ve ihtiyaç dolu dokunuşlarını seviyordum, tıpkı benim sert sikimin onun amına olduğu gibi. Şimdi sikimi boğazlamasına ihtiyacım vardı.

Nefesini yuttum ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bacaklarını belime doladı.

Onun sıcak, ıslak girişine ittim, içinden çıkmayana kadar ittim.

O, kalçalarını kaldırıp benimkine uydurmadan önce ağzıma nefesini verdi.

Başımı boynunun kıvrımına bıraktım, içimden küfrederek, o ise altımda hareket ederek beni bedenine ve ruhuna kabul etti. Elleriyle sırtımı okşadı, tırnakları derime dövme yapmak istediğim izler bıraktı.

"*Cazzo*, seni çok seviyorum," diye boğuk bir sesle söyledim, onun içine girip çıkarken.

Gözlerini açtı ve her şey sessizleşti. Tüm sesler —nefeslerimiz, düşüncelerimiz, inlemelerimiz—sessizleşti. Bunu ilk kez söylemiyordum, ama yine de aynı etkiyi yarattı.

Titrek parmaklarımla saçlarını geriye doğru taradım, çene hattını izledim.

"Seni seviyorum, Penelope Marchetti." Sesim duygularımdan dolayı boğuk ve düzensizdi. "Güneş doğup batmaya devam ettiği sürece ve ben öldükten sonra bile sana olan sevgim devam edecek. Her zaman sen oldun, *mia anima*."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yumuşak bir gülümsemeyle "Lütfen tekrar söyle lütfen."

Onu derinden öptüm, onun varlığının özünü kemiklerimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen sana olan bu takıntım yüzünden öfkeli bir deliye dönüşeceğimden korkuyorum."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Sen varken kim kitaplardaki erkek arkadaşlara ihtiyaç duyar ki

sen varken kimin kitap erkek arkadaşına ihtiyacı olur ki?" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama hoşuma gitmişti. "Ben de seni seviyorum."

Sonra beni öptü, şiddetle ve çaresizce. Acımız ve kaybımız şimdilik kayboldu, birlikte hareket ederken unutuldu. Onun içine girip çıktım, şimdi daha yavaş. Saygıyla.

Parmakları benimkilerle iç içe geçti, her girişimde nefes nefese kalarak onları sıkıca kavradı, amı benim sikimi bir mengene gibi sıkıyordu.

"Daha fazla..."

Hareketlerim sertleşti, onun sıkı sıcaklığına daha derine girdim.

Bacaklarının titrediğini, kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum, her şeyi alıyor ve bana daha fazlasını veriyordu.

"Oh... lütfen... evet," diye nefes nefese, göz kapakları sıkıca kapalı.

Onun dolgun göğüslerinden birini yakaladım, sertçe sıktım ve meme ucunu parmaklarımın arasında çevirerek çimdikledim.

"*Guardami*," dedim ona.

Gözlerini açtı, bakışları benimkilere kaydđ ve inleyerek amını sıktı. Aramıza uzanarak başparmağımla klitorisini buldum, hafifçe okşayarak onu tahrik ettim.

Onu sikerken klitorisini daireler çizerek okşayıp bastırdım. Hayır, bu sikişmek değildi. Bu sevişmektir ve *cazzo*, bu daha da iyiydi.

Duvarları sıkılaşıp benim sikimi sıvazladı ve yüzündeki mutluluk görölmeye değerdi, yumuşak inlemeleri evimizin duvarlarında yankılanıyordu.

Taşaklarım gerildi ve vücudum kaskatı kesildi, orgazm beni sararken sikim onun içinde şişti ve ben de onun peşinden doruğa ulaştım.

PENELOPE

Uykunun sisinden babamın sesini duydum ve hayatımda ilk kez, bu ses beni dehşete düşürdü.

"Kızım nerede?" diye evin içinden bir yerlerden bağırdı. "Onu eve götürüyorum."

Yorganı göğsüme sıkıca sarılarak birdenbire doğruldum. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Bir an için rüya gördüğümü, az önce kaçtığımız kaostan kaynaklanan bir kabus olduğunu sandım.

Ama sonra tekrar duydum.

"Bir kızımı kaybettim. Senin aptalca güç hırsın yüzünden bir tane daha kaybetmeyeceğim, Enzo!"

Yutkundum, parmaklarım battaniyenin kenarını sıkıca kavradı.

"Sen ve ailen siktirin gidin," diye bağırdı Papà. "Bu evlilik mi? Bitti. İptal edildi."

Yorganı tekmeledim ve aceleyle kıyafetlerimi aradım, ama henüz valizleri boşaltmamıştık. Dolaplar hala boştu. Bir sandalyenin üzerinde bir çift tayt ve Enzo'nun gömleklerinden birini gördüm ve aceleyle giydim.

Papà'nın sesi hala yükseliyordu, ama Enzo bağırıyordu. Sessizdi.

Çok sessiz.

Koridorda koşarak mermer zemine ayaklarımın sesini duyarak, sonra da geniş merdivenlerden aşağı indim, kalbim boğazımda atıyordu. Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Bu yerin her köşesini henüz keşfetmemiştik.

Sonra Papà'nın keskin ve acımasız sesini tekrar duydum.

"Kendini o lanet örgütün başına geçirdin. Her tetikçinin listesine adını yazdırmaya mı çalışıyorsun, Enzo?"

"Nasıl öğrendin?" diye sordu Enzo. "Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum, ama bu... çok hızlı oldu."

"Nico Morrelli," diye bağırdı. "O her şeyi öğrenir, Enzo. Bunu bilmelisin."

Koridorun sonunda ofis kapısının aralık olduğunu gördüm.

İçeride, Papà siyah takım elbisesiyle volta atıyordu, ceketinin altından silahının silueti görünüyordu. Kardeşlerim de takım elbise giymiş, onun iki yanında dik duruyorlardı —henüz takım elbise giymeyi bilmiyorlardı ama— ve yas tutan gençler olmalarına rağmen erkek gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Sırtları bana dönüktü.

Sadece Enzo girdiğimi fark etti.

"Penelope nerede?" diye bağırdı babam. "Onu eve götürüyorum. Hemen şimdi."

Hepsinin yanından geçip doğrudan Enzo'nun yanına gittim ve elimi eline soktum.

"Buradayım," dedim sessizce. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Papà'nın yüzü inanamama ifadesiyle buruştu.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun, Pen. Kendini neye bulaştırdığını anlamıyorsun," diye açıkladı. "Onun infazları bize pahalıya mal olacak. İnsanlar bu tür kanı unutmazlar. Onun peşine düşecekler. Senin peşine düşecekler."

Gözlerimi kapattım.

Zaten gözümün önüne geliyordu: sokaklarda hareket eden gölgeler, paltolara saklanmış silahlar, burada bir gülümseme, orada bir bıçak. Uyarı yapılmadan gelen türden tehditler.

"Lütfen, prenses," dedi Papà, sesi titriyordu. "Başka bir çocuğumu daha kaybedemem."

Yanımda Enzo sessiz kalıyordu, ama ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum, vücudundan düzenli dalgalar halinde yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Titremiyordu. Seğirmiyordu. Onun sakinliği, onu anlayan herkesi dehşete düşüren türden bir sakinlikti. Sınırı çoktan aşmış olmaktan doğan bir sakinlik.

Kalbim acıyordu, ama sesim titremezdi.

"Kocamla kalacağım," dedim.

"Pen, lütfen..." Damiano'nun sesi kırıldı, kararsız, hala çocuksu. "Bizimle eve gel."

Ona baktım. Küçük kardeşim. Babam onu, iki kardeşimi de bu işe bulaştırmamalıydı.

"Ben evimdeyim," dedim nazik ama kararlı bir sesle. "O benim evim." Sonra Papà'ya döndüm, sesim artık daha keskinleşmişti. "Ve eğer kocamı tehdit etmek için buradaysan, gitmelisin. Ve bir daha geri gelme."

"*Onu* bize tercih mi ediyorsun?" diye sordu Armani, sözlerinde şokun izleri vardı. "Ama o soğukkanlı bir katil olabilir."

Papà'nın dudakları kıvrıldı. "*O* soğukkanlı bir katil," *dedi* ve alaycı bir şekilde ekledi, "Hepimiz öyleyiz."

"Senin de dediğin gibi Papà, hepimiz katillerin soyundan geliyoruz," diye karşılık verdim. "Bu seferki tek fark, Enzo hak eden insanları öldürdü. Karaborsaya gitti. Amara'ya uygun bir eş bulmaya çalıştı ve sonra onun ölümüne izin verenleri avladı. Senin yapmayacağın şeyi yaptı."

"Bu katliamı haklı çıkarmak için küçük kız kardeşini kullanma," diye bağırdı Papà. "Ne tür bir fırtınanın ortasında olduğunu biliyor musun?"

Enzo sonunda öne çıktı.

"Onları ortadan kaldırmaya başladığımda ne olacağını tam olarak biliyordum," dedi, sesi buz gibi ve ölümcül.

Papà'nın gözleri alevlendi. "Sonra kızımı bir kan savaşına sürükledin. Peki ne için? Sence bu şimdi biter mi? Ne yaptığının farkında değilsin."

Aralarına girdim, bir elimi Papà'nın göğsüne bastırırken diğer elimi Enzo'nun omzuna koydum.

"Amara için adaleti sağladım," dedi Enzo.

"Onun adını ağzına almaya cüret etme," diye bağırdı Papà, öfkesi içindeki kederini gizleyemeden.

İşte o kadar.

"Senin yapamadığını o yaptı," diye bağırdım, sesim öfkeden çatallanıyordu. "Dr. Gvozden Amara'nın kalbini aldı. Onun *kalbini*! Atticus Popov ile birlikte çalıştı. Amara'nın nakil olmasını engelledi. Onu kurtarabilirdi, ama kurtarmadı. Onu çürümeye terk etti. Aylarca Amara'nın acı çekmesini izledi... Hepsi Dr. Gvozden'in suçu!"

Boğazım düğümlendi. Kendimi kaybetmemek için zorla yutkundum. Keder hala ruhumun her köşesinde yaşıyordu ve ailemin de öyle olduğu açıktı. Ona kızgın olmam adil değildi.

"Penelope, bu haber orman yangını gibi yayılacak," dedi babam, sesi titriyordu. "Korkunç adamlar, benden, kocandan ya da Cassio amcandan çok daha kötü adamlar gelecek ve kan isteyecekler. Prenses, lütfen..." Sesi kırıldı. "Bizimle eve gel."

Sözleri zorla çıkardım, sesim kaba bir fısıltıydı.

"Papà, birbirimize destek olmalıyız. Bu adamlar... hepsi ölmeyi hak etti. *Onu* ölüme terk ettiler, sonra da kalbini söktüler. Hepimiz bunu gözden kaçırdık. Enzo örgütü dağıtıyordu, sadece Amara'ya yardım etmek için örgütün kaynaklarını kullanmaya hazırdı. Başka seçeneği olmadığını nasıl göremezsın?" Kocam ve benim bir bütün olduğumuzu anlamasını istedim. "Bizi nasıl uzaklaştırabilirsin?"

Ardından gelen sessizlik, asla atlatamayacağın türden bir acıyla doluydu. Sözlerim sadece etkisini göstermedi.

bir kırbaç gibi ailemi kesip biti.

Papà'nın yüzünde acı dalgalandı, Damiano ise gözleri fal taşı gibi açılmış, kaybolmuş bir şekilde hepimizi sırayla süzdü. Armani ise sadece yere bakıyordu.

"Gidelim," diye babam kardeşlerime bağırdı. "O kararını verdi."

Ve gittiler, bizi yine kanlar içinde bıraktılar. Silah veya bıçaklardan değil.

Gerçekten.

ENZO

Güneş doğarken dünya sessizdi, ışınları pencereden içeri sızıyordu. Penelope başını göğsüme yaslayarak nihayet uykuya daldı.

Ta ki vızıltı başlayana kadar.

Bir kez. İki kez. Üçüncü kez.

Acil.

Ben susturmadan önce kıpırdadı, telefonu almak için elini göğsümden geçirdi.

"Baban arıyor," dedi, sesi alçaktı, çoktan uyanmıştı.

Oturup telefonu ondan aldım, kalbim güm güm atıyordu. Babam sadece sohbet etmek için arayan biri değildi. Genellikle bu, bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

"Baba?" diye cevap

verdim. O zaman

kaybetmedi.

"Cassio ve Nico, organ kaçakçılığına karıştığını anladılar," dedi, sesi alçak ve sert. "Bunu bilseydim, yardımcı olabilirdim, evlat."

Elimle yüzümü ovuşturdum. "*Cazzo*, bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Demek doğruymuş."

Bir anlık sessizlik. "Evet."

"*Dio mio*, Enzo. Aklını mı kaçırdın sen?" "Muhtemelen."

"Böyle bir şeyi yapmana ne sebep oldu?"

Çenemdeki üç günlük sakalları kaşımaya başladım. "Uzun hikaye."

Telefonun diğer ucunda derin bir nefes aldığını duydum, ağır ve anlamlı bir nefes.

"Dur tahmin edeyim. Bu, küçük Amara'nın ölümüyle ilgili."

"Evet."

Kelime boğazımdan sıyrıldı, sanki cam yutmuşum gibi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu çok pervasızcaydı, Enzo. Ailenle ve Omertà ile bunu konuşmalıydın."

"Ailenin reisi benim," diye hatırlattım ona. "Ve herkesin saçmalıklarını dinlemek için çok fazla zaman yoktu."

Yumuşak bir şekilde alay etti. "Sanırım seni iyi yetiştirmişim, çünkü tıpkı benim gibi oldun."

Babam Amadeo'yu ve beni korudu, bizi sevdi, ama Isla'dan önce, pek de sevgi dolu bir üçlü değildik. Bu, üçümüzün de hala öğrenmekte olduğu bir özellikti.

"Bunu nasıl öğrendiler?"

"Nico Morrelli'nin kendi yöntemleri var ve Cassio ve çetesiyle iyi arkadaş." Bu, Luca'nın söylediklerini doğruluyordu. "Yıllardır bilgi saklamada uzmandı. Sen de onun kadar iyisin, hatta daha iyisin, ama o onlarca yıldır suç dünyamızı domine ediyor. Sonuçta, Isla'yı yirmi yıl boyunca dünyadan sakladı."

Bir an hiçbir şey söylemedim. Sadece duvara bakarak, kafamda seçenekleri tartıyordum.

"Ne kadar süre sonra gelecekler?" diye sordum. Bir duraklama oldu.

"Bir günün var, belki. Daha fazla değil."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.
Penelope bekledi, sanki bir darbeye hazırlık yapar gibi beni izledi.

"Ne oldu?"

Ona baktım — karıma, kalkanıma — ve zorlukla yutkundum.

"Cassio King, Organs of the Night ile olan ilişkiyi öğrendi. O ve çetesi geliyor. Cassio ve Nico'nun yakında geleceğini kesin olarak söyleyebiliriz."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Biliyorsun, onlar benim amcalarım." Başımı salladım. "Bana zarar vermeyecekler, ama sana... Onlara izin vermeyeceğim. Babamla konuşmalıyız."

O çoktan yataktan kalkmış, giysilerini almaya uzanmıştı. Bileğini tuttum.

"Hayır," dedim. "Sen benimle birlikte bu işe bulaşmayacaksın." Karımı da göndermem gerekirdi, ama ahlaki değerlerimin buna izin vereceğinden emin değildim. "Baban zaten bir karar verdi ve haklı. Çocukları ve ailenizi tehlikeye atmam adil olmaz. Ya da seni, bu konuda."

Bana gözlerini kırptı, sonra yavaşça ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu kabul edemem. Seninle geliyorum."

"Pen."

"Bu konuyu daha fazla tartışmayacağım, Enzo," diye tersledi. "Ben senin omurganım, sen de benim kalp atışım. Bunu birlikte yapacağız. Kaçmak istiyorsan, birlikte kaçacağız. Savaşmak istiyorsan, birlikte savaşacağız. Ama hiçbir koşulda bunu tek başına yapmayacaksın."

"Ölebilirsin," dedim sessizce.

"Sen de ölebilirsin," diye karşılık verdi, gözleri gözlerime dikilmişti. "Birlikte gitmemizin sebebi de bu."

Ona baktım ve aşık olduğum her şeyi gördüm. Ateş, sadakat ve bağlılık. Ama her şeyden daha parlak olan tek şey, bana olan sevgisiydi.

Onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu.

Yüzümü avuçladı. "Babam üzgündü, ama onu tanıyorum. Muhtemelen geldiğinden beri konuştuğumuz her kelimeyi tekrar tekrar düşünmüştür. Tutumu değişmiş olabilir."

Nefes aldım. "Tamam o zaman. Babanın yanına gidelim. Onları yavaşlatabilecek tek kişi o."

O başını salladı ve küçük ayaklarını Converse ayakkabılarına soktu. "Peki sonra?"

"Ondan sonra," dedim, "onlara gerçeği göstereceğiz. Ya da savaşarak yenileceğiz."

"Eh, birlikte daha aptalca şeyler de yaptık."

Ona hafif bir gülümseme attım. "Fazla değil."

Ve güneş ufukta doğmadan kapıdan çıktık.

"Hâlâ bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandım, Luca'nın evinin önüne park ederken.

Motoru durdurdum ve karımı arabadan indirmek için yanına gittim.

"Güven bana," dedi Pen, çenesini inatla kaldırarak. "Yirmi dört saat geçti. Papà muhtemelen sakinleşip düşünmek için zaman bulmuştur."

Malikaneye yaklaştık ve ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandık.

"Evet, beni endişelendiren de tam olarak bu."

"Ne?" diye sordu.

"O kelime: *muhtemelen*."

Gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Eğer onun beni öldürmeyeceğinden bu kadar eminsen," diye ekledim, "neden benimle gelmekte ısrar ediyorsun?"

"Ailemi görmek için, tabii ki." Eğlenceli ifadesini gizlemekte çok başarısızdı. "Ve biraz temiz hava almak için. Manzara ne kadar güzel olursa olsun, beni o malikanede kilitli tutamazsın."

"Ön kapı kilitli değildi."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Vay canına."

İnatçıydı. İradeli olduğunu biliyordum, ama bu kadar olduğunu fark etmemiştim. Normalde bunu takdir ederdim, ama bu bizi tehlikeye atacaksa durum farklıydı.

Kapı koluna uzandım ve kapı açıldı. Ve orada duruyorlardı. Beni öldürmek isteyen adamlar.

Cassio King ve Nico Morrelli.

Hemen Penelope'yi arkama ittim ve onlar silahlarını kaldırırken ben de silahıma uzandım.

Cazzo. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

"Merhaba, Cassio amca. Nico amca," dedi Penelope, kolumun altından başını uzatarak.

"Amcalar" pek de memnun görünmüyorlardı. Nico'nun nasıl amcası olduğunu tam olarak anlamamıştım, ama bunu sormanın sırası değildi. Özellikle de onu öldürmek zorunda kalırsam. O zaman bunun bir önemi kalmazdı, değil mi?

"Penelope," diye homurdandı Cassio. "Buraya gel. O pislikten uzaklaş."

"O artık ölü bir adam," diye ekledi Nico soğuk bir sesle.

"Hayır, onu seviyorum, bu yüzden burada kalacağım." Sesi rahat ve hafifti. Fazla hafifti. Onun korkusuz mu yoksa sadece pervasız mı olduğunu anlayamadım. "Ve bilgin olsun, bir dahaki sefere kocamı tehdit edersen, işin sonu iyi bitmeyecek. Unutma, çocuklarını tanıyorum."

Dikkatsiz. Kesinlikle dikkatsiz.

Tanrım.

Luca yanlarına geldi, karısı da hemen arkasındaydı. Durum bizim için her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu.

"Ben düşündüm dedi dediğini düşünüyordum dedi damadının değil Siz Sicilya'da değildi, Luca," dedi Cassio keskin bir sesle. "Ama işte burada."

Gözlerimi kırptım. Luca beni... korumuş muydu?

"O bir tehdit değil," dedi Luca, sesi sessiz ama kararlıydı. "Ve eğer onun peşine düşersen, bu bana karşı bir saldırı olur."

"Oh, Papà!" Penelope ılık attı ve ne atılmaya çalıştı. Onu belinden geri çektim. "Enzo, ne yapıyorsun?"

"şimdi olmaz," diye bağırdım. "Seni apraz ateşe sokmayacağım."

O somurtarak, "Kimse ateşe etmeyecek," dedi.

Amcalarına, benim maskeli yabancı olduğumu öğrendiğinde bana attığı bakışla aynı bakışı attı.

"Siz ikiniz enenizi kapatıp dinleyecek ve bu işi akıllı, medeni yetişkinler gibi halledeceksiniz. Penislerini egolarından ayıramayan testosteron sarhoşu gangsterler gibi değil. Bu arada, ikisi de cılız."

"Hay sıçayım," diye mırıldandı Nico, silahını hafifçe indirerek, ama dikkati hala zerimdeydi. "Hannah'nın kötü olduğunu sanıyordum," diye ekledi.

"Bence Pen'e de bulaşmış," dedi annesi gururlu bir gülümsemeyle.

"Hayır," diye iç geçirdi Luca. "Bence bu onun kocasının işi."

Bana baktı ve ben sadece omuz silktim. Penelope istediği kadar cesur ve pervasız olabilirdi, ben her adımında onun arkasında olacaktım, erkekleri ve kadınları hizaya getirmek için ldrecektim.

"Ofisime gidip Enzo'nun açıklamasına izin verebilir miyiz, yoksa bunu kapımın önünde mi yapacağız?" diye sordu kayınpederim.

"Burada yapabiliriz," dedi Penelope neşeyle. "Amcalar onu vurmayacaklarına söz vermedikçe."

"Evlat," diye tersledi Nico, "o örgütün Hannah'ya ne yaptığını biliyorsun."

"Enzo o organizasyon değil," diye karşılık verdi. "yleyse sözü söyleyin, amcalar."

Sessizlik.

Bu fırsatı değerlendirip konuşmaya başladım.

"Dinleyin, Atticus'un Organs of the Night'ı yönettiğini daha yeni öğrendim. Amara için bir donör bulmaya çalışırken bu işe bulaştım. Her şey böyle başladı. Ama çok kısa sürede işler karardı, çok karardı."

"Biz organ ticareti yapmıyoruz," diye tükürdü Cassio. "Sebep ne olursa olsun."

Margaret alaycı bir şekilde güldü. "Senin için söylemesi kolay... bebeğinin her gün biraz daha ölmesini izlemiyorsun."

Sesi çatladı ve Luca onu kollarına aldı.

"Karaborsada tek bir organ bile satmadım," dedim, ancak eşleşmeyi zamanında bulmuş olsaydım, muhtemelen satardım. Ancak bu, *benim* ruhumda bir leke bırakmıştı, başkalarının değil. "Onu parçaladım. İlk önce Atticus'u. Sonra Nicki'yi. Örgütü devraldığım için beri bulabildiğim isimleri tek tek ele alıyorum. Daha fazlası olduğunu biliyorum."

Luca öne çıktı. Sesi alçaktı, acı doluydu. "Cassio, Atticus Amara'nın doktorunu maaşlı çalıştırıyordu. O adam Amara'nın tedavisini engelledi. Kendisi tetiği çekmiş de olabilirdi."

"Sana yalan söylemediğinden emin misin?" diye sordu Cassio.

Ben bir şey söylemeden önce, Penelope cebine uzandı ve katlanmış bir zarf çıkardı. Onu tanıyınca donakaldım.

"*Mia anima*, bunun akıllıca olduğuna emin misin?" O başını salladı.

"İnanmak için kendileri görmeleri gerekiyor." Sonra onu amcası Cassio'ya fırlattı, Cassio da dikkatle yakaladı. "İşte kanıtın."

Zarfı açmaya başladı.

"Luca, sen ve karın bakmasanız daha iyi olur," dedim kayınvalidem ve kayınpederime yumuşak bir sesle. Kimin tarafında oldukları önemli değildi, daha fazla acı çekmeyi hak etmiyorlardı.

Cassio fotoğrafı çıkardığı sırada Luca karısının başını çevirip göğsüne bastırdı. Ama fotoğrafı gördü ve yüzünde beliren acı yürek burkan bir ifadeydi.

Luca çenesini sıktı, ama evin içine doğru hafifçe başını salladı.

"İçeri. Hepiniz."

İlk başta kimse kıpırdamadı. Sonra Penelope öncülük etti, yanımdan geçerek "Hayvanlar gibi kavga ederseniz, en azından yumuşak halının üzerinde yapın" diye mırıldandı.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve hemen arkasından gittim.

Cassio silahını indirdi, ama bakışlarını indirmede. Nico homurdanarak silahını kılıfına koydu, gözlerini benden ayırmadı.

Pen'i koridorda takip ettik, tek ses ayak seslerimizdi.

Luca'nın ofisi kitaplar, eski fotoğraflar ve benim zevkime göre fazla gölgeyle doluydu.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve herkese oturması için işaret etti. Sadece Penelope'nin annesi hemen itaat etti. Cassio pencerenin yanında, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Nico, yay gibi gergin bir şekilde duvara yaslanmıştı.

Ben kapının yanında durdum, kolumu karımın beline doladım. Her ihtimale karşı onu omzuma atıp kaçmak zorunda kalırsam diye.

"Tamam, Enzo," dedi Luca, masanın arkasına geçip ellerini kavuşturarak. "Onlara her şeyi anlat. Saçmalama."

Başımı salladım ve nefes aldım, kafama kurşun sıkılmaları için onları ikna etmek için en fazla beş dakikam olduğunu biliyordum.

"Penelope ile evlenmeden önce, onu... izliyordum." Penelope öksürdü ve bunun *saçmalık* gibi geldiğine yemin edebilirim, ama gülümsemesi onu masumiyetin timsali haline getiriyordu. "Her neyse, bir gece Atticus bir toplantı talep etti ve DiMauro'ları tehdit etti. O zamana kadar, onunla biyolojik annem arasında, Marchetti'leri organ listesinden uzak tutan, yani onların Gece Organları tarafından hedef alınmalarını veya avlanmalarını engelleyen bir anlaşma olduğunu öğrenmiştim."

Aklıma birden bir düşünce geldi ve beni olduğum yerde dondu. Annem her zaman böyle davranırken neden böyle bir şey yapsın ki?

Ölmemizi mi istedi? Penelope de aynı sonuca varmış olmalıydı, çünkü eli benim elimi kapattı ve nazikçe sıktı, gözlerimiz sözsüz bir iletişim kurdu.

"Tamam, siz ikiniz hala balayında mısınız, yoksa hikayeyi bitirecek misiniz?" diye homurdandı Cassio.

Penelope ona bakmadan orta parmağını gösterdi ve ben de başımı hafifçe salladım.

"Atticus, DiMauro'lardan uzak durmamı söyledi çünkü onları gözüne kestirmişti. Ancak Penelope'nin yakında karım olacağını ve evliliğimizin on yıllar önce ayarlandığını düşünerek, ona Penelope ve ailesinin benim korumam altında olduğunu söyledim."

Bayan DiMauro nefesini tuttu, ama ben derin bir nefes alıp devam ettim. "Amara'nın tedavileri başarısız olmaya başladığında, aklıma bir fikir geldi. Neden Atticus ve onun örgütünü ortadan kaldırıp, ona bir donör bulmuyordum? Bir taşla iki kuş vurmak gibi. Ancak, bir kabusa adım attım."

Nico alaycı bir şekilde güldü, ama hiçbir şey söylemedi.

"Organs of the Night'ın Atticus Popov'dan çok daha derin bir organizasyon olduğunu fark ettim. Luca'nın metreslerinden birini öldürdüğü için ona kin beslediğini ve bu nedenle Amara için potansiyel organ bağışlarını engellediğini öğrendim."

Pen'in babasının nefesini tuttuğunu duydum ve bir parçam bu adama acımaya başladı. Zaten yeterince sorunla uğraşıyordu; bunu da öğrenmek zorunda kalmamalıydı.

"Doğru. Çapraz ateşte kalan bir kadın vardı, ama bu kasıtsızdı," dedi Luca, elini saçlarına geçirerek. "Onun Atticus'la herhangi bir bağlantısı olduğunu bile bilmiyordum."

Ben başımı salladım. "Öyleydi. Her neyse, organizasyonu bana teslim edene kadar ona işkence ettim — tüm ağlarını ve listelerini. Atticus ve Nicki'yi öldürdükten sonra, organizasyonu içten dışa yıkmaya başladım."

"Bizim senin bir kanunsuz olduğunuza inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Cassio, keskin ve alaycı bir sesle. "Bu bir masal."

"Hayır. Yapılması gerekeni yaptığımı inanmanızı bekliyorum. Amara için. Onların zarar verdiği herkes için."

"Elinde kanıtlar var. Temiz değil, ama örgütü o yönetmiyordu. O örgütü bitirdi," dedi Luca, beni savunarak. "Lanet olsun Cassio, *ben* bile küçük kızımı kurtarmak için o yolu seçmeyi düşündüm." Luca'nın sesi çatladı, sonra devam etti. "Ama gerçek şu ki, o organ kaçakçılığını bitirdi."

"Hala örgütü çökertmek için çalışıyorum," diye düzelttim. "Derin bir hiyerarşi var. Paravan isimler. Offshore hesaplar. Bazıları hala faaliyette."

Penelope öne doğru eğildi. "Bu yüzden yardımına ihtiyacımız var."

Cassio'nun gözleri ona çevrildi. "Biz mi?"

"Evet, biz," dedi tatlı ama kararlı bir sesle. "Enzo, başladığı işi bitirmek için müttefiklere ihtiyaç duyuyor. Zaten düşmanlar edindi. Onu şimdi desteklemezsek, bu ağın daha da kötü birinin elinde yeniden kurulması riskini alırız."

"Onunla ittifak kurmamızı istiyorsun," dedi Nico yavaşça. "Organ kaçakçılığı çetesiyle bağlantılı bir adamla."

"Yüzüğü yıkmaya çalışan bir adamla ittifak kurmanı istiyorum," diye düzeltti. "Amara için her şeyi riske atan adam. Beni koruyan adam. Bu kadar yanlış ve çirkin bir şeyi alıp binlerce insan için umuda dönüştürmeye çalışan adam. Kimse, yaşamak için organ bulmak için böyle adamların insafına kalmamalı."

Sessizlik.

Sonra Luca ayağa kalktı. "Ailemizi korumak konusunda ciddiyssek, bunu birlikte yapmalıyız. Her soyadını, her bağlantıyı, her destekçiyi ortadan kaldırmalıyız. Ve bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirmeliyiz. Enzo'nun yaptığı şey... Pen ve onu hedef haline getirdi ve onların hayatta kalmasını sağlamak bizim sorumluluğumuz. Pen ve Enzo'nun peşine düşmeniz gerekenler onlar değil, Atticus ile çalışanların hepsi."

Cassio uzun bir süre pencereden dışarı baktı, sonra sonunda bize döndü.

"Eğer hata yaparsan, bir yalan kokusu bile alırsam, seni kendi ellerimle öldürürüm." Parmaklarıyla bir hareket yaparak beni izleyeceğini işaret etti. "Ve yeğenimi koru. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," dedim.

Nico gözlerini kısarak, "Sen benim ailemden değilsin, Enzo," dedi. "Olmak istemiyorum ki."

"Ama bu örgütü yok etmeye yardım edeceğim," diye mırıldandı Nico. "Çünkü ben de intikam almak istiyorum. Hannah'ya yaptıkları için. Ve intikamımı yarı yarıya almam."

"O zaman anlaştık," dedi Luca, bir kez ellerini çırparak. "Birlikte ilerleyeceğiz."

Penelope'ye baktım. Bana gururlu ve kararlı bir gülümseme attı.

Sonunun böyle olacağını hayal etmemiştim.

Hatta, hayal ettiğimden de iyiydi.

PENELOPE

Ailemin evi sessizdi.

Sadece fırtınadan sonra gelen, bir vaatle dolu bir sessizlikti. İyileşme vaadi. İttifak vaadi. Daha iyi bir gelecek vaadi.

Her zamanki gibi gürültülü ve canlı olan Sicilya bile bu gece sessizdi. Kırık kalpler ve ruhlar yavaş yavaş iyileşiyordu. Amara'nın kaybının kalbimizde hafiflemesi yıllar alacaktı ve kırılan güvenin yeniden kazanılması da yıllar alacaktı.

Büyüdüğüm evde dolaşırken Amara'nın ayak seslerini, kahkahalarını duyabiliyordum. Sanki hâlâ buradaymış, ruhu koridorlarda dolaşıp bizi izliyormuş gibiydi. Ancak eski odalarımıza girmeye cesaret edemedim. Ailem bize geceyi orada geçirmemizi ve odalarını kullanmamızı teklif ettiğinde, Enzo ve ben reddettik. Başka birini ağırlamaya hazır değillerdi.

Enzo misafir odamızın penceresinin yanında duruyordu, ay ışığı çenesinin keskin hatlarını çiziyordu. Bir zamanlar traşlı olan kafasında

yavaş yavaş uzamaya başlamış, zamanın geçtiğini ve yaralarının iyileşmeye başladığını sessizce simgeliyordu.

Beyaz gömleği açtı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

Beni duyunca gerildi, ama hemen sonra rahatladı.

"*Mia anima*," diye boğuk bir sesle konuştu, arkasını dönmeden.

Kollarımı arkadan beline doladım ve yanağımı sırtına dayadım.

"Benim olduğumu nasıl anladın?"

O nefes verdi. "Üç yıldır seni takip ediyorum. Parfümünü tanıyabilir, varlığını hissedebilir ve nefesini duyabilirim."

"Lanet takipçiler," diye fısıldadım, dudaklarım omuzlarının arasındaki boşluğu okşayarak.

Öylece durduk, birlikte nefes alıp verdik. Eli benim elim üzerinde durdu.

"Bir an için endişelendim," dedi. "Kendim için değil, senin için. Seni bir çizik bile alsalardı, kendimi kaybederdim, Penelope. Amca olsun ya da olmasın." Başını salladı. "*Dio mio*, seni cezalandırmalı mıyım, yoksa öpmeli miyim, bilemiyorum."

"İkimize de zarar vermelerine izin vermeyecektim." Onu nazıkçe bana doğru çevirdim. "Şimdi, beni öpüp aynı anda popomu tokatlamana karşı çıkmam. Biraz sapıkça ama merak ediyorum."

"Ben ciddiym," dedi sert bir sesle, ama gözleri saklayamadığı bir ateş parıltısı yansıtıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "O zaman belki de bunu yüzüne söylemelisin, *caro marito*."

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı.

"Beni şaplaqla. Öp beni. Sikiş beni... Ah, sonsuz olasılıklar," diye alay ettim.

"Sen imkansızsın," diye mırıldandı.

"Yine de, buradasın, bana tamamen takıntılısın." Göz kırptım.

Yarım bir kahkaha kaçtı. "Öyleyim, karıcığım."

Eğilip beni öptü, koruyucu bir battaniye gibi kollarıyla beni sardı ve ben, bundan sonra her şeyin daha iyi olacağını biliyordum. Daha kolay değil, ama kesinlikle daha iyi.

Beni kucaklayıp yatağa yatırdı, vücudu benimkini sardı.

Sonra beni daha sıkı kendine çekti, boynumun arkasını öptü ve "*Ti amo, mia anima*" diye fısıldadı.

Sessizce uzandık, iki ruh o kadar uzun süredir birbirine dolanmıştı ki

karanlıkta birbirimizi tanıdık. Aslında bu ironikti, çünkü bu evlilik anlaşmasını öğrendiğimde, onunla bir hayatı hayal bile edemezdim.

Ve yine de bu gece... Bu gece, onsuz bir hayat düşünemiyordum. Penelope ve Enzo. Karı koca. Bir kalp gibi atan iki kalp.

"Çok mutluyum. Beni çok mutlu ediyorsun," diye fısıldadım. "Ve ailelerimizin bu evlilik sözleşmesini imzalamış olmalarına çok minnettarım."

Başımın üstünü öptü. "Ben de."

"Biliyorsun," dedim, sesim giderek uykulu hale geliyordu. "Aile birbirine bağlıdır." Kendimi rüya dünyasına kayarken hissettim, onun varlığı yatıştırıcı bir rahatlık veriyordu. "Her zaman yanında olacağım. Dünya sana karşı olsa bile. Sen benim evimsin, Enzo."

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey, onun mırıldandığı "Sen de her zaman benim olacaksın. Takıntım. Kalbim. Ruhum." sözleriydi.

BÖLÜM EPILOG - ENZO

Beş Yıl Sonra

Çiçek buketleri mezarı doldurmuştu ve yanında, karımın çellosunun anısına yapılmış, sonsuza dek çalacağı bir heykel duruyordu.

Mezar taşında şunlar yazıyordu:

AMARA DiMAURO.

SEVGİLİ KIZ, KIZ KARDEŞ VE YENGE. KALMAK İÇİN ÇOK
PARLAK BİR IŞIK.

Penelope ve ben sessizce geri yürüdük, çiçekler arkamızda yumuşak bir yağmur gibi düşüyor, ayaklarımızın dibinde birikiyordu. Havada, uzun ve şiddetli bir fırtınadan sonra gelen türden bir huzur vardı.

Uzakta hastaneyi gördüm, yeni kanadı akşam ışığının son ışıklarını yakalıyordu. Buradan bronz harfleri seçebiliyordunuz: Amara DiMauro Pediatrik Onkoloji Kanadı. Beş yıl sonra bile, ailesi onu özlüyordu.

Cazzo, onu özlüyordum.

Pen orada asistan doktordu ve onunla çok gurur duyuyordum. İlk başta, kız kardeşini kaybetmenin acısı ve anıları ona çok ağır geleceğinden endişeleniyordu. Ama hepimiz onu denemeye ikna ettik ve Pen'in başarılı bir doktor olma ve Amara gibi diğer çocuklara yardım etme arzusu galip geldi. Gerisi tarih oldu.

Arabaya yanaştım, bir elimi tavana koyup diğer elimi karımın omzuna koydum. Camda yansımam bana bakıyordu — daha yaşlı, daha mutlu ve daha az *pazzo*. O, her zamanki gibi sabırla yanımda bekliyordu, ben geçmişî kurcalamaya başladığımda olduğu gibi.

"Biliyor musun," dedim, gözlerim hala uzaktaki kanatta. "Yeterince iyi şeyler yaparsam, kötöleri telafi edebilirim diye düşündüm. Belki de dengeleri kendi lehime çevirebilirim diye."

Hemen bir şey söylemedi, sadece o yumuşak bakışıyla bana döndü.

Başlangıcımız zorluydu, ama şu anki durumum hak ettiğimden fazlasıydı. Penelope sadece sevgilim olmakla kalmadı, aynı zamanda sırdaşım, ortağım, ruhumun ve kalbimin özü oldu.

Ellerime baktım ve hala kan lekelerini hatırlıyordum, ama bu kanı hak edenlerin kanıydı. Masum insanlara zarar verenlerin kanı.

"Öyle olmaz. Biz olanları geri alamayız, ama elimizdeki kartlarla elimizden gelenin en iyisini yapar ve kendimizin en iyi hali olmaya çalışırız. Dünyayı, aramızdaki masumlar için daha iyi bir yer haline getiririz."

Hafifçe gülümsedim. Penelope muhtemelen ruhumu delip geçip içine ışık saçabilen tek kadındı ve kayınbiraderimin bunu başından beri bildiğinden şüpheleniyordum.

"Kız kardeşin, seninle birlikte yaşlanmam gerektiğini biliyordu," dedim.

"Seninle gurur duyuyorum. Başka türlü olmanı istemezdim." Pen yaklaştı ve elini elime koydu. "O da gurur duyardı. Kız kardeşim hepimizi daha iyi insanlar yaptı."

Bu doğruydu.

Amara hepimizde iyi bir şeyler gördü. Bende de. Tehlikeli, belirsiz bir duruma düşmek üzere olduğum her seferinde – çünkü kabul edelim ki bu benim günlük işimin bir parçasıydı– onun sesini duyardım. Kızgın değildi. Sadece hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu ses, itiraf etmek istemediğim kadar çok kez beni durdurdu.

"O her şeyi farklı görürdü," dedi Pen küçük bir gülümsemeyle. "Sanki daha yaşlı ve daha bilgeymiş gibi."

"Öyleydi," dedim. "Çoğu yetişkin erkeğin asla anlayamayacağı şeyleri anlıyordu."

Ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Ve onun hatırlanmasını sağlayacağım.

Onu fiziksel olarak kaybettiğimizden beş yıl sonra, bu hastane ve o koğuş insanlara umut verdi. Dünyanın dört bir yanından ebeveynler, çocuklarını Amara'nın adını taşıyan bu hastanede tedavi ettirmek için getirdiler.

İnsanları öldürüp organlarını karaborsada satan örgüt dağıtılmıştı ve onun yerine, geliştirdiğim yazılımı temel alan ve yüz binlerce kişinin hayatını kurtaran kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurulmuştu. Merkezi yazılım, dünyanın dört bir yanından gönüllü donörleri takip ediyor ve üçüncü bir tarafın Tanrı rolünü oynamasına gerek kalmadan onları ihtiyacı olan hastalarla buluşturuyordu.

Pen başını omzuma yasladı.

"Seni seviyorum Enzo, benim olduğun için çok minnettarım."

Yutkundum ve başımı salladım, çünkü onun bunu içtenlikle söylediğini biliyordum.

bunu

"Bizim ailelerimiz bunu bir doğru değil mi?" Dedim dedim,

arabanın kilidini açarak. "Hadi eve gidelim."

Arabaya binip kiliseyi ve yavaşça düşen yaprakların arasında sıralanan mezar taşlarını geçtik. Aynada, rüzgârda dans eden kiraz çiçekleri arkamızda uçuyordu. Ve ileride, uzakta, şehrin silüetinin ötesinde, yeni kanat bir fener gibi parlıyordu.

Amara benden daha iyi bir dünya yaratmamı istemişti. Ben de öyle yaptım.

BÖLÜM EPILOG - PENELOPE

Sekiz Yıl Sonra

Yeni evimiz sabah kahvesi ve güneş ışığı gibi kokuyordu. Her duvar, her pencere, her çizikli döşeme tahtası mutlu bir hayatın vaadiydi. Mutluluk, bizim evimiz haline gelen bu evin her köşesinde hissediliyordu.

Ya da belki de sadece birlikte olmamızdan kaynaklanıyordu: kocam, kızım ve ben.

Rosalia oturma odasındaki halının üzerine uzanmış, doldurulmuş hayvanlarını özenle düzenlerken mırıldanıyordu. Üç yaşındaydı; hayat dolu, meraklı ve bana kız kardeşimi hatırlatan inatçı anları vardı. Bu beni hem gülümsetiyor hem de iç geçiriyordu.

Enzo'nun gözlerine sahipti — sabit, sıcak ve çok ciddi — ve benim gülümsememe, en azından o öyle diyordu. Bazen bana baktığında, kız kardeşimin görüntüsü gözümün önüne geliyordu ve içimde parlak bir şey kabarıyordu.

Oturma odamızın penceresinin yanında, çoktan soğumuş bir fincan çayı kucağımda tutuyordum. Şöminenin üstünde, kız kardeşimin yıllar önce Milano'da katedralin önünde çektiği fotoğraf asılıydı.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı, Amara'yı o zamanki haliyle hatırlayarak: mutlu, hayatının en güzel günlerini yaşayan, her zaman nazik ve düşünceli.

O fotoğrafı çektiği anda elbette sağlıklı değildi, ama zihin tuhaf bir şeydi ve sadece iyi şeyleri hatırlıyordu. Üzüntü ve keder değil, onun neşesi ve hayata olan tutkusu.

Bazen Amara'nın o gün Enzo ve benim fotoğrafımızı çekmekte ısrar ederken ne yaptığını tam olarak biliyor muydu diye merak ederdim. Belki de saf bir sihir yakalayacağını biliyordu, zihnin en güzel anı yaratıp üçümüzle birlikte ölümsüzleştirdiği bir anı, o fotoğrafta olmasa da.

Enzo mutfaktan çıktı, ellerini havluyla kuruladı, saçları dağınıktı ve gözleri nazik bir sevgiyle yumuşaktı. Sözüünü tutmuş ve ailemizin yemeklerini üstlenmişti. Kızımız doğmadan önce, boxer şortuyla yemek yapardı ve biz gülerdik. Bu günlerde, uygun giyinirdi ve bazen hala bana ve Rosalia'ya mutfakta bir iki şey öğretmeye çalışırdı. O, benim olabileceğimden çok daha iyi bir öğrenciydi.

Yanımda otururken, yüzümden sarkan bir saç telini eliyle kenara itti. "Aklın başka yerde gibi görünüyor."

Gülümsedim ve fotoğrafa doğru başımı salladım. "O günü hatırlıyor musun?"

Elimi sıkarak gülümsedi. "Nasıl unutabilirim ki? Güzel bir gündü."

"Öyleydi. Tanrım, onun ölümünün üzerinden sekiz yıl geçtiğine inanamıyorum..." Sesim kısıldı. Beni teselli etmek için yanağımı avucunun içine aldı ve ben de ona yaslandım.

"Amara o gün mutluydu," dedi, duygularının etkisiyle sesini boğuklaştırarak. "Biz de öyleydik."

"Öyleydik. Hâlâ da öyleyiz." Gülümsedi.

"Daha da fazla."

Gözlerim yumuşadı ve tekrar çerçeveye baktım.

"Son zamanlarda onu özlüyorum," diye fısıldadım.

"Gülümsemesini dün gibi hatırlıyorum. Her baktığımda, sanki o

hala bizimle birlikte—o anı, o sevinci paylaşıyor ve bir sonraki şeye hazır.

Beni kendine çekti. "O bizimle birlikte burada. O fotoğrafta, bizim ışığımızın hemen yanında onun ışığını görebiliyorum."

Onun elinin benim elimi saran sıcaklığını hissederek başımı salladım. "Bence o, bizim inşa ettiğimiz her şeyden çok gurur duyardı. Ve Rosalia'yı çok severdi. Muhtemelen onu çok şımartırdı."

Kızımız yine kıkırdadı, sessizliği bozdu ve o gülümsedi, gözleri parladı.

"Sence kızımız bir gün kendi Milano anını yaşayacak mı? Geriye dönüp baktığında sonsuza kadar değer vereceği bir anı?"

"Umarım," dedim. "Büyülü bir an. Onu ışık ve sevgiyle dolduran bir an. Ve belki bu fotoğrafı her gördüğünde, onu çevreleyen sevgiyi hissedecek — hem geçmişteki hem de şimdiki. Burada olan ve gitmiş olan."

Gülümsedi, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Şükretmemiz gereken çok şey var. Hayalimizi yaşıyoruz ve sen Amara'ya adadığımız hastanede onkoloji uzmanı olarak çalışıyorsun. Hayatımız muhteşem bir hal aldı."

"Sadece sana teşekkürler," diye fısıldadım.

"Hayır, bize teşekkürler. Sen ve ben... Biz bir takımız."

Başımı omzuna yasladım, kulağımın altında kalp atışlarının düzenli ritmini hissettim. "Ya da belki de onun sayesinde."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Bu ortak bir çabaydı. Sen de üzerine düşeni yaptın."

"Sen de öyle," diye kabul ettim.

"Bunu hak ettik, Pen," dedi, yerde oynayan kızımıza doğru başını sallayarak. "Bunu değerini bilmeliyiz. Bize en büyük hediye verildi."

Yüzümü ona doğru kaldırdım, gözlerim sevinçten akan gözyaşlarıyla parlıyordu. "En zorlu kısımları atlattık ve şimdi..."

O eğildi ve alnını benim alnıma dayadı. "Ve şimdi sonsuza kadar mutlu yaşayacağız. Bu... Sen benim evimsin, *mia anima*."

Gözlerimi kapattım, sessizlik üzerimize sıcak bir örtü gibi çöktü.

kucakladım, sonra yüzümü yukarı doğru eğdim. Dudaklarımız önce yavaşça ve nazikçe, sonra daha derin bir şekilde birleşti. O öpücükte, sevgi, umut ve uğruna mücadele ettiğimiz her şeyle dolu ortak bir söz vardı.

Sonunda ayrıldığımızda, o memnun ve tamamen rahat bir şekilde gülümsedi. "Başardık."

Ve başarmıştık. Birlikte.

SON

SONRA NE OLACAK?

Enzo'yu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz benim için çok önemli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu Eva's Soulmates grubuna (<https://bit.ly/3gHEe0e>) katılabilirsiniz.

Serinin bir sonraki kitabı Gabriel (<https://amzn.to/4otULIh>).

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>.

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlar oluyor, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı var. Değil mi? Kitapları, bir tutam gerilim, gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir parça şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla bezeli.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

